

ARTHUR RANSOME
FECSKÉK ÉS FRUSKÁK

FORDÍTOTTA: BALOGHY MÁRIA

TARTALOM

KIK ÁLLNAK OTT A SZIRTETŐN?
MI MINDEN KELL EGY FELFEDEZŐÚTRA?
ÚTBAN A SZIGET FELÉ
A REJTETT KIKÖTŐ
AZ ÚSZÓHÁZ
GYÖNGYÉLET A HALÁSZÉLET
A HALÁLFEJES LOBOGÓ
A ZÖLD TOLLAS NYÍL
A BÉKETÁRGYALÁS
VÉD- ÉS DACSZÖVETSÉG
FÉNYEK AZ ÉJSZAKÁBAN
A SZÉNÉGETŐKNÉL
FLINT KAPITÁNY LEVELE
JOHN KAPITÁNY LÁTOGATÁST TESZ FLINT KAPITÁNNYAL
A SZÜLETÉSNAPI PIKNIK
KEDVEZŐ SZÉL
ROBINSON CRUSOE ÉS PÉNTEK
AZ AMAZON FOLYAM
TITTY AZ ÉJI HOMÁLYBAN
FECSKÉK, HA NEM MULYÁK
A FEHÉR ZÁSZLÓ
EGY KIS SZUSZ
VÉSZES HÍREK AZ ÚSZÓHÁZ-ÖBÖLBŐL
A KIRABOLT TENGERI RABLÓ
KIBÉKÜLÉS FLINT KAPITÁNNYAL ÉS ÚJABB HADÜZENET
ÜTKÖZET AZ ÚSZÓHÁZ-ÖBÖLBEN
A KORMORÁN-SZIGET KINCSE
HALÁSZZSÁKMÁNY ITT - HALÁSZZSÁKMÁNY OTT
A VIHAR
EZ ÚT HAZÁNKBA VISSZAVISZ

KIK ÁLLNAK OTT A SZIRTETŐN?

Roger, a család hétéves s immár nem is legifjabb csemetéje széles cikcakkban nyargalt felfelé a meredek hegyoldalon, mely a tótól Holly Howe-ig emelkedett. Így hívták a farmot, ahol a család a nagyvakáció egy részét töltötte. Roger tehát oldalvást nyargalt, míg el nem érte a gyalogutat szegélyező sövényt, aztán majdhogynem egészen sarkon fordult, és átcsapott - szintén oldalvást - a mező túlsó szélén húzódó cserjéshez. Itt megint sarkon fordult, s újra keresztülszelte - oldalvást - a rétet. Minden résziram közelebb hozta a nyaralóhoz. Ellenszél fúj, s ezért folytonos irányváltással közeledhetett csak a kerítéshez,¹ melynek kapujában jó anyja türelmesen várakozott, míg fiacskája befut.

Nem száguldhatott egyenest szembe a széllel. Hisz vitorlás volt, gyorsjáratú teaszállító hajó, a *Viharmadár*. John, a bátyja éppen ma reggel jelentette ki, hogy a gőzhajó: bádogskatulyában pöfögő hitvány masina. A vitorlás az igazi, így hát Roger - ha időt vesztett is - széles fordulókkal tette meg az utat a domboldalon.

Már közel járt a kerítéshez, amikor anyu kezében egy piros levélborítékot és egy kis fehér papírlapot pillantott meg. Rögtön tisztában volt a helyzettel: sürgöny érkezett. Egy pillanatig kísértést érzett, hogy nyílegyenest odafusson. Tudta, hogy sürgöny csak aputól jöhet, és hogy ez bizonyosan válasz arra a levélre, amit anyu írt apunak, no meg arra a sereg írásra, melyben John, Susan, Titty és jómaga mind ugyanazt kérték, persze ki-ki a maga módján. Az ő levele igen rövid volt: „Mondd, apuci, szabad nekem is? Sok puszi Rogertől.” Tittyé már jóval hosszabbra sikerült, hosszabbra még, mint a Johné. Susan nem írt külön levelet, pedig a lányok közül ő volt az idősebb. Csak a nevét firkantotta oda John levele alá. Anya levele volt a leghosszabb valamennyi közt. Rogernak nem fért a fejébe, mit is lehet egy levélben annyit összeírni. A leveleket mind egy közös borítékban indították útnak, messze ki a nagyvilágba, édesapa után, akinek hajója Máltánál horgonyzott, de Hongkong volt az úticélja.

S most anyu kezében ott a piros boríték a sürgönyválasszal. Volt egy pillanat, amikor Roger kis híja, hogy nyílegyenest oda nem rohant hozzá. De hát a vitorla az igazi, nem a gőz, ezért hát tovább cikcakkozott, de mintha vitorláival mégis egy kicsit közelebb fordult volna a szélhez. Végül egészen szembenézett vele, mind jobban lassított, anyu oldalánál leállított, aztán farolni kezdett, egy hirtelen lökéssel horgonyt vetett, és révbe ért.

- A válasz? - szuszogta kifulladásra a szél ellen való küzdelemben. - Azt írja, hogy igen?

Anyu elmosolyodott, és fennhangon olvasta:

BELEFULLADNAK HA MULYÁK STOP

HA NEM MULYÁK ÚGYSEM FULLADNAK

- Ez annyit jelent, hogy igen? - kérdezte Roger.

- Azt hiszem...

- Azt jelenti, hogy szabad nekem is?

- Igen, ha John és Susan magukkal visznek, és ha megígéred, hogy mindig azt teszed, amit mondanak.

¹ A vitorlások haladnak ilyen módon előre ellenszélben

- Hurrá! - sipított Roger ugrándozva, mint egy kiscsikó, s egy pillanatra egészen megfélemedezett róla, hogy ő tulajdonképpen egy csendes révben horgonyzó vitorlás.

- Hol vannak a többiek? - érdeklődött anyu.

- A Darienen - mondta Roger.

- Ho-o-ol?

- Tudod, a szirttetőn. Titty nevezte el így. Onnan ellátni egész a szigetig.

A Holly Howe-farm alatt meredek lejtő ereszkedett le egy kis öbölhöz. Ott volt a csónakház meg egy kis kikötőtutaj. Innen fentről nem sok látszott a tóból, mert az öblöt minden oldalról magas szirtek zárták körül. A nyaralótól ösvény vezetett a réten át a csónakházig. A ház körül bekerített térség, onnan kertajtó nyílt a rétre, majd egy másik ösvény ágazott el a fenyves felé, mely sűrű zöldbe borította a domb oldalát.

Az ösvény beleveszett az erdő sűrűjébe. Ahogy a gyerekek megérkeztek - idestova két hete -, mindjárt első este felfedezték az utat, egyenesen nekivágtak, és áthatoltak a rengetegen. A túlsó oldalán egy szirttetőre bukkantak, mely meredeken szakadt bele a tóba. Erről a szirttetőről messze elláthattak, végig a tavon. Kanyarogva nyúlt el széles tükre a lankák között, délnek és messzi északnak, s egyre jobban beleveszett a part menti dombok ködös távolába.

Mikor először álltak itt a tetőn, és végigjártatták szemüket a messze vizeken, Titty azonnal elkeresztelte a helyet. Az iskolában hallott egyszer egy verset, igaz, hogy már kipárolgott a fejéből az egész, csak az a kép maradt meg benne, amikor a hajósok először pillantják meg a Csendes-óceánt. A szirttetőt a vers után elkeresztelte „Darien hegyfoká”-nak.

Most is éppen itt táboroztak a gyerekek, amikor Roger sarkon fordulva áttört az erdő sűrűjén, és a rétre érve meglátta anyut a kapuban, és baj nélkül hazavitorlázott.

- Nem akarod elvinni nekik a választ?

- Megmondjam azt is, hogy szabad nekem is?

- Persze! Add oda a sürgönyt Johnnak, az ő gondja, hogy ne legyetek mulyák.

Anyu a sürgönyt visszadugta a borítékba, és odaadta Rogernak. Cuppanós pusztát nyomott az arcára, úgy, ahogy volt, lehorgonyzott állapotában.

- Fél nyolckor vacsora, egy percet se késsetek! És vigyázzatok, fel ne ébresszétek nekem Vicky babát, amikor hazajöttek!

- Igen, igen, uram - köszönt el Roger a matrózfelelettel, és két kézzel felvonta a horgonyt. Megfordult, s cikcakkban visszaindult a réten, hogy jelentse a nagy újságot.

Anyu nevetett.

Roger leállított és hátrafordult.

- Felfelé szél ellen futottál! - kiáltott le hozzá anyu. - Most hátszállal haladsz, nem kell ide-oda fordulnod.

- Persze, persze - helyeselt Roger -, egyenesen hátba kapom. Sóner vagyok, hosszvitorlás bárka, s így mindkét oldalamon egy-egy kifeszített vitorlával repülhetek.

Kitárta a két karját, akár a vitorlákat, és nyílegyenest siklott lefelé, keresztül a kapun, be a fenyvesbe.

Az erdőbe érve megszűnt vitorlásnak lenni.

Az ember fenyeserdőben nem vitorlázhat. Felfedező ő, aki elmaradt társaitól, s most lábnyomok után kutat a vadonban, és sasszemmel kémlelődik, nem céloz-e rá mérgezett nyíllal egy bennszülött a fák mögül. Áttört a rengetegen, kijutott a fák közül, s egy kis tisztásra ért, melynek sziklái közt hanga zöldellt. Ez volt a Darien-hegyfok. Körös-körül fák szegélyezték, magas sudaraik között át-átszállámlott a tó kék vize. Egy sziklarepedésben tűz pislákol, John piszkálgatta. Susan lekváros kenyeret kent. Titty befészkelte magát két fatörzs közé, és állát felhúzott térdeire fektette. Ő volt az őrszem, aki fürkészve kémlelte a távoli szigetet.

John felpillantott, és meglátta a sürgönyt Roger kezében. Felugrott a tűztől:

- Hírek?

- Itt a válasz! Szabad, és nekem is szabad, ha engedelmeskedem a parancsaitoknak, és ha te és Susan elvisztek magatokkal. És ha nekem szabad, akkor biztos, hogy Tittynek is szabad.

John átvette a sürgönyt. Titty feltápáskodott és odarobogott. Susan a lekváros kést a kenyér fölé tartotta, hogy egy csepp se vesszen kárba, de abbahagyta a kenést. John felnyitotta a borítékot, s kivette belőle a sürgönyt.

- Olvasd hangosan - mondta Susan. John hangosan olvasta:

BELEFULLADNAK HA MULYÁK STOP
HA NEM MULYÁK ÚGYSEM FULLADNAK

- Éljen apu! - kiáltotta John lelkesen.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte Susan.

- Azt, hogy szabad! - magyarázta Titty.

- Azt jelenti, hogy apu véleménye szerint egyikünk se fog vízbe fullni, és ha valamelyikünk mégis befullad, azért nem kár. Hadd hulljon a férgek.

- De mit jelent az, hogy „mulyák, ha nem mulyák”?

- Ez nincs benne. Azt mondja, hogy ha mulyák volnánk, akkor nem lenne kár értünk. Itt pont van, és új mondat kezdődik, és azt mondja: de mert nem vagyunk mulyák...

- Ha ugyan... - szólt közbe John.

- Ha nem vagyunk mulyák, akkor kutyabajunk se lesz.

- Apu ezt azért tette bele, hogy anyut megnyugtassa - vélte Susan, és tovább kente a lekváros kenyeret.

- Máris induljunk! - javasolta Roger.

Ebben a pillanatban a teáskanna új nótába kezdett. Eddig csak pöfögött, de most csendes és állhatatos sistergést hallatott, és szájából hosszú gőzszlopot eregetett. A víz felforrt. Susan levette a tűzről, s egy csipetnyi teát öntött belé.

- Úgyse indulhatunk ma este. Teázzunk meg, aztán írjuk össze, mit viszünk magunkkal.

- Olyan ponton kellene teázni, ahonnan ellátni a szigetre - javasolta Titty.

A bögréket, a teáskannát és a bádogtányért a halom vastag lekváros kenyérrel mind oda-hordták a sziklafal peremére. A sziget jó mérföldnyire feküdt innen, a tó alsó, déli vége felé. Fái a víz tükrében nézegették magukat. Már tíz nap óta figyelték a gyerekek a szigetet, de a sürgöny tette csak igazán valósággá a számukra. Amikor megérkeztek a nyaralóba, ahol édesanyjuk lakást bérelt a nyárra, és mindjárt első este kijöttek ide, „Titty szirtfokára”, a tó

valóságos beltengernek tűnt a szemükben. S amikor a sziget körvonalai kirajzolódtak a messze távolban, mind a négyüket egyszerre ugyanaz a gondolat szállta meg. Nem akármilyen sziget ez. Ez „a sziget”, mely őket várja. Az ő szigetük. Akinek ilyen szigetre lehet kilátása, hogyan is nyugodhatna bele abba, hogy szárazföldön éljen, vetett ágyban háljon. Hazaérve elmesélték édesanyjuknak a felfedezést, és mindjárt kunyorálni kezdtek, hogy az egész család hagyja el másnap a nyaralót, és üssön tábor a szigeten - örök időkre. Csakhogy itt volt ám a kis Vicky, egy dundi kisbaba - olyan, mint az öreg Viktória királynő a képeken -, akivel sajnos ezer dolog van. Anyu nem viheti Vicky babát és dadust táborba, még ha a legfinomabb lakatlan szigetről van is szó. Őket sem engedheti el egyedül, apu beleegyezése nélkül. John és Susan jól értett ugyan a vitorla kezeléséhez, de Titty és Roger csak tavaly lettek beavatva a vitorlázás titkaiba, amikor apu hazajött szabadságra. A nyaraló alatt, a csónakházban ott volt a *Fecske*, egy könnyű kis vitorlás csónak, és pihent ott egy nagy, nehéz evezős ladik is. De hát ki nyúlna evezőhöz, ha már egyszer vitorlásan ült? Ha nem lenne a sziget meg a vitorlák, és ha a tó nem volna olyan mérhetetlen nagy, a gyerekek bizonyára boldogan evezgetnek a csónakház körül. De amikor itt van a tó, ez a nagy óceán, aztán a csónakházban ez a tizennégy láb hosszú vitorlás, no meg ez a fákkal borított sziget, mely felfedezőire vár, nem is érdemes egyébre gondolni, mint hogy a vitorlásukon felfedező útra induljanak.

Így hát megírták a leveleket, el is küldték és nap nap után ott tanyáztak a Darien-szirttetőn, reggeltől napestig, éppen csak éjszakára tértek haza a nyaralóba. Anyuval már csónakáztak a tavon, de sose eveztek a sziget felé, hogy ne rontsák el előre a felfedező utat. De ahogy múltak a napok a levelek elküldése óta, egyre jobban párolgott elfelé a reménységük. Úgy tekintettek már a szigetre, mint mikor a vonat ablakából visszanezünk a tovatűnő tájra, amelynek életét sosem fogjuk megismerhetni. És most egyszerre valóság lett az egészből. Ők lesznek a sziget urai! Maguk használhatják a vitorlást! Kirepülhetnek a csendes kis öbölből, túl a szirteken, végig a tavon, el a messze szigetre. Kiköthetnek a partján, és ott tanyázhatnak mindaddig, amíg csak újból nem pakolják a koffereket, és vissza nem kell menni a városba, vissza az iskolába és a leckékhez. Olyan jó hír volt ez, hogy valósággal ünnepi hangulat fogott el mindenkit.

Mély csendben fogyasztották el a lekváros kenyeret. A közeli napok végtelen lehetőségeibe egészen beleszédültek.

Johnnak a vitorlázás járt a fejében, s egyre azt forgatta magában, vajon mire telik a tudományából. Susant az éléstár és a konyha gondjai foglalták el. Titty a szigetre gondolt, a korallokra, a rejtett kincsekre; a lábnyomokra a homokban. Roger buksijában egyetlen gondolat motoszkált, hogy hál' istennek ő is velük mehet! Most érezte először, milyen jó dolog, hogy már nem ő a kisbaba a családban. Vicky a család bébije. Vicky az, aki otthon marad, ő, Roger, mint a hajó legénységének egyik reménydús tagja, kivitorlázik az ismeretlen nagyvilágba.

Végül is John papírt és ceruzát kotort elő a zsebéből.

- Írjuk meg a hajószerződést.

Már mindannyian bekebelezték a lekváros kenyeret, így hát John megfordította a bádog-edényt, rátette a papirost, végighasalt a sziklán, és írni kezdett:

„A vitorlás neve: *Fecske*.

Állomása: Holly Howe.

Tulajdonosok:...”

- Kik a tulajdonosok?

- A vakáció végéig mindenestre mi - vélte Susan.

- Azt írom majd oda: Walker Rt. Ebben mindnyájan benne vagyunk.

Már írta is:

„Tulajdonosok: *Walker Rt.*”

Ez alá meg odabiggyesztette:

„Kapitány: *John Walker*

Kormányos: *Susan Walker*

Matróz: *Titty Walker*

Hajósinas: *Roger*”

- Most mindenki adja az aláírását a neve mellé.

Valamennyien aláírták.

- Rendben van, kormányos úr - mondta John, a parancsnok.

- Uram - kérdezte Susan tisztelettudóan -, mit gondol, mennyi időbe telik, míg tengerre szállhatunk?

- Az első széllel indulunk.

- Mi a véleménye a légénységi állományról?

- Ennél pompásabb fickókkal még sose volt dolgom.

- Tudnak-e úszni?

- Titty, a matróz jó úszó, Roger, a hajósinas még mindig a víz fenekén tartja az egyik lábát.

- Kérem szépen, én néha fel is emelem a lábamat.

- Meg kell tanulnia.

- No, hát a lehető legrövidebb időn belül annyira kell vinned, hogy a lábad soha ne érjen földet.

- All right.

- Ejnye, Roger, nem jól mondtad - szólt rá Titty. - „Igen, igen, uram.” Így kell mondani.

- Majdnem mindig így mondom. Édesanyának is így mondtam.

- Így kell felelned a kapitánynak meg a kormányosnak. Talán még nekem is. De lássuk csak, mivel a légénység mindössze két főből áll, mégiscsak furcsa volna, ha ők is uraznák egymást.

- Van még papirosod? - kérdezte Susan.

- Csak a távirat hátlapja.

- Édesanya nem fog haragudni, ha a hátára írunk. Lehetetlen az első széllel indulnunk. Előbb elő kell készíteni mindent. Vegyük jegyzékbe, mire van szükség.

- Iránytű - mondta John.

- Teásüst - mondta Susan.

- Zászló - mondta Titty. - Majd csinállok egyet, amin fecske van.

- Sátrak - mondta Roger.

- Messzelátó - mondta John.

- Lábas, bögre, kés, villa, tea, cukor, tej - hadarta Susan, és olyan sebesen írt, hogy csak úgy kapart a papíron.

- Kanalak - mondta Roger.

Így vették sorra a holmikat, aztán megakadtak, majd megint eszükbe jutott valami; míg csak tele nem lett a sürgöny háta.

- Elfogyott a papír. Még a hajószereződés hátát is teleírtam. Csuda vigye ezt a jegyzéket. Induljunk, és kérjük el anyutól a csónakház kulcsát.

Édesanya már ott várt az ajtóban, és ujját pisszegve az ajkához emelte.

- Csitt, Vicky baba már alszik! Csendben gyertek be, kész a vacsora.

MI MINDEN KELL EGY FELFEDEZŐÚTRA?

A hajószereződés lefektetése, bár fontos, de azért mégiscsak elenyészően csekély része egy felfedező úthoz szükséges előkészületeknek. Még sok minden teendő volt hátra. Szerencsére anyu már majdnem elkészült a sátrakkal.

Alighogy elküldték a leveleket, édesanya arra a meggyőződésre jutott, hogy a legelső, amire szükség lesz, ha megjön apus engedélye: egy-két sátor. Ha pedig nem egyezik bele, úgyis szárazföldi táborozásra kerül a sor. Ezért hát megvette a hozzávalókat, és sátorkészítéssel töltötte napjait, miközben a dundi Vicky baba ott szundikált mellette, többi csemetéje pedig a csónakház környékén horgászott, vagy még inkább a Darien-szirttetőn táborozott. Ezen az éjszakán, minekutána John kapitány, a *Fecske* parancsnoka és Susan kormányos a legénységgel együtt ágyba bújtak, anyu elkészült mindkét sátorral.

Másnap reggeli után John és Susan, édesanya segédletével, Titty bámészkodása és Roger lábatlankodása közepette felhúzták az egyik sátrat két fa között a kertben. Ennél egyszerűbb sátrat el se lehet képzelni. Volt egy háromszögű hátlapja. A hátlaphoz oda voltak varrva az oldallapok, a fonákján mindegyiknek kötél volt odaöltve a ponyvához. A kötél két vége két fatörzshöz volt erősítve, és jól kifeszítette a sátrat. Nem kellett ide sátorpózna. A hátlap és az oldallapok aljára jókora zsebeket varrt anyu, ezeket majd megrakják kövekkel. Sziklás terepen, ahol nem lehet cöveket verni a talajba, jól beválik az ilyesmi. A sátor homlokzatán két ponyvalap lebegett, ezek az oldallapokhoz voltak hozzávarrva. Fel lehetett őket göngyölni, és félre lehetett kötni az útból két pár madzaggal.

- Nem is kéne sátrakat magunkkal vinni - tűnődött John. - Úgy kéne sátrat verni, egy vitorlával, amit a vitorlarúdon keresztülfektetünk. Megtámasztjuk két pár evezővel a két végét. Az ám, csak hogy egy sátor nem elég, kettőhöz pedig négy pár evező és két jókora vitorla szükséges. A *Fecskének* pedig csak egy kis vitorlája van és egy pár evezője. Így hát mégiscsak jobb az afféle sátor.

- Egészen jó kis sátrak ezek - vélte anyu is -, csak ne legyen vihar! Édesapa meg én fiatal-korunkban de sokszor éjszakáztunk ilyen sátor alatt!

Titty komolyan pillantott édesanyjára.

- Mondd, anyu, igazán öreg vagy te?

- No... hát nem éppen - mosolygott anyu -, de akkor mindenesetre még fiatalabb voltam.

Anyu két négyszögletes vízhatlan pokrócot vásárolt fenéklapnak, mindegyik sátor számára egyet. Az egyiket kiterítették a sátorban, aminek most tartották a főpróbáját.

- Aztán vigyázzatok, hogy a pokróc széle ne lógjon ki a sátorból, mert ha megered az eső, egyszerre csak arra ébredtek, hogy szép kis pocsétában fekszenek.

Valamennyien bebújtak a sátor alá, és letelepedtek a földre terített pokrócra. Titty elkérte Vicky babát a dadustól, s őt is becipelte. Susan belülről összehúzta az ajtószárny gyanánt működő sátorlapokat.

- Ilyen pompás sátorral akár a világ végén is tanyázhatunk - vélekedett Titty.

- Legközelebb már a szigeten verjük fel - tervezgetett John.

- No és a matracok? - kérdezte anyu.

- Pokróc is megteszi.

- Az nem elég meleg, meg találtak hűlni. A meghűlés komisz dolog, hát még egy elhagyott szigeten. Nem, megtöltünk egypár szalmazsákot, majd azon aludhattok. Ha ráteszitek a pokrócra, és úgy feküsztek rá, és jól bebugyoláljátok magatokat, kutya bajotok se lesz.

John kapitány alig várta, hogy felvonhassa a *Fecske* vitorláját.

- Menjünk le a kikötőbe, és hozzuk rendbe a hajót. Ugye, anyu, most rögtön vízre eresztjük?

- Igen, de első alkalommal én is szeretnék veletek menni.

- Tessék csak, tessék. Te leszel Erzsébet angol királynő, aki szemlét tart a greenwichi kikötőben az Indiába induló hajóhad felett.

Anyu elnevette magát.

- Az nem tesz semmit, hogy nincs vörös hajad - vigasztalta Titty.

- Isten neki, gyerekek. De Vicky babát itthon hagyjuk a dadussal.

Erre aztán mindannyian kibújtak a sátor alól. A dundi Vicky babát visszarakták a dadus karjaiba, és Erzsébet angol királynő levonult a csónakházhoz, kíséretében a *Fecske* nevű vitorlás hajó parancsnokával. John kapitánnyal tartott Susan kormányos, Titty matróz és Roger hajósinas is, aki közben előreszaladt, hogy a nagy kulccsal kinyissa a csónakházat.

A csónakház kőből épült, mindkét oldalán keskeny kőparttal s egy kis kikötőtutajjal, amely belenyúlt a tóba. Rogernak már sikerült kinyitni az ajtót, bár kemény birkózása volt a rozsdás zárral. Benn termett, és alapos szemlét tartott a *Fecske* fölött. Pompás kis vitorlás volt ez a *Fecske*, sekély vízre való jószág, amely derekas szolgálatot tesz apály idején, zátonyok között is. A legtöbb vitorlás csónaknak sülyeszíthető kormánytökéje van, ha ezt leeresztik, sokkal könnyebb szél ellen vitorlázni. A *Fecské*nek nem volt ilyen tökéje, a kílje² mégis aránylag mélyebb volt, mint más hasonló kis hajóé. 13-14 láb hosszú és meglehetősen széles csónak volt. Benne feküdt az árboc, és mellette a vitorlarúdra takarosán felcsavarva a vitorla és egy pár rövid evező. A *Fecske* név a farára volt festve.

John kapitány és legénysége gyöngéd pillantásokkal simogatták végig a *Fecskét*. Most már egészen a sajátjuknak tekintették.

- Jó lesz, ha kivontatjátok, és hozzákötitek a tutajhoz, amíg felállítjuk az árbocot - tanácsolta Erzsébet angol királynő. - Nem tudjátok kivontatni, ha a csónakházban állítjátok fel az árbocot, az ajtógerenda túl alacsony.

John kapitány beszállt a hajóba. Susan kormányos megoldotta a kötelet, és ketten együtt kivontatták a *Fecskét* a csónakházból. Susan a kötelet a tutaj orrán levő vaskarikához erősítette. Ő is bemászott a *Fecské*be.

- Bemászhatok én is? - kérdezte Roger.

- Te, Titty és én megvárjuk, amíg ketten felszerelik a vitorlát - mondta Erzsébet angol királynő. - Hadd legyen helyük a szabad mozgásra. Ha mi is beszállunk, csak útban vagyunk.

- Halló - kiáltott át John -, vitorlarúdja is van! És zászlókötelei is vannak az árbocon, amire felvonhatjuk a hajólobogót.

Egy kis zászlórudat emelt a magasba, egy háromszögletű zászlócska fityegett rajta.

² Kíl: a csónak alján végigfutó él

- Sokkal szebb zászlót készíték - mondta Titty.

- Jó lesz, ha elhozod magaddal, hogy biztos légy a méretben - tanácsolta Erzsébet angol királynő.

John és Susan sokat vitorláztak már életükben, de azért mindig akad egy csomó tanulságos dolog egy csónakon, amin most először fognak vízre szállni.

- Elöl nincs árbockötele - állapította meg John kapitány.

- Lássam csak - mondta Erzsébet angol királynő -, ezeknek a kis csónakoknak gyakran hiányzik az árboctámasztó kötelük. Ott az ülődeszka alatt, ahová az árbocot állítottad, nem látsz egy kis cölöpöt?

- Kettőt is - tapogatta meg John a cölöpöket.

- Vonjátok már fel a vitorlát, hadd lássuk, hogyan működik - javasolta Erzsébet angol királynő.

- Mit gondoltok, az igazi Erzsébet angol királynő is értett a hajókhöz?³ - kérdezte Titty.

- Az igazi Erzsébet angol királynő nem nevelkedett Sydney kikötővárosában, mint én.

Susan előkészítette a vitorlát. A kötel végén hurok volt, ezt rá kellett akasztani egy vaskarikára fűzött kampóra. Ez a vitorlakarika, amely a vitorlához erősítve fel- és lefut az árbocon. John a vitorlakarikára akasztotta a hurkot, és megfeszítette a vitorlakötelet. A barna vitorla felröppent az árboc tetejére. John a vitorlaköteleket az ülőpad alatti cölöpökhöz erősítette.

- Akkor hát rendben volnánk - szólt át Erzsébet angol királynő a tutajról. - Beszállhatok, parancsnok úr?

- Tessék - mondta John kapitány -, de most egy percre nem vagy Erzsébet angol királynő. Most fut először a *Fecske*, nem érünk rá királynővel törődni.

Titty, Roger és anyu lemásztak a pallóról és beszálltak a *Fecske*-be, mely feszülő vitorlával útra készen várakozott.

- Anyu, nem tartanád a kormányt, amíg én leoldom a csónakot?

- Nem én! Királynő vagy nem királynő, én most utas vagyok, és látni akarom, hogyan boldogultok magatok.

- Rendben van. Kormányos úr, legyen szíves jöjjön előre, és oldja el a csónakot. Küldje a legénységet a fenékre, hogy a vitorlarúd meg ne üsse a fejüket.

- Igen, igen, uram. Ti ketten kuporodjatok le a fenékre - adta ki a parancsot a kormányos.

A hajósinas és a matróz lekuporodtak a csónak fenekébe, és fejüket a sánc szintje alatt tartották. John megragadta a kormányrudat. Susan leoldotta a hajókötelet a tutaj karikájáról, és megfogta a karikát.

- Kész - jelentette.

- Elereszteni! - vezényelt a kapitány, s egy másodperc múlva a *Fecske* már szelte is a vizet.

- A szigetre megyünk? - kérdezte a hajósinas.

³ Nem Anglia mostani uralkodójáról van szó, hanem I. Erzsébetéről (uralk. 1558-1603)

- Nem - mondta anyu -, túl sok időbe telne az út oda-vissza. Ha holnap reggel csakugyan el akartok indulni, még nagyon sok dolgunk van. Csak vitorlássunk egy kicsit szél ellen, aztán gyorsan vissza a szalmazsákokhoz meg a többi holmihoz, amire szükségetek lesz.

A *Fecske* próbautja így csak nagyon rövid ideig tartott. John folytonosan irányt váltva vitte a szél ellen, úgy, mint ahogy Roger tegnap felfelé cikcakkozott a réten. Aztán visszafordultak és hazaröptek, hogy a víz csak úgy tajtékzott körülöttük.

- Parancsnok úr, a hajó állapota kifogástalan - jelentette ki anyu, amikor a *Fecske* újra kikötött a tutajnál. Susan és John bevették a vitorlát, leeresztették az árbocot, és bevontatták a *Fecskét* a csónakházba.

- Pompás jószág - állapította meg John kapitány elégedetten.

A nap hátralevő része sürgős teendőkkal telt el. Anyu zsákvászonból huzatokat varrt a szalmazsákokra. Titty magával hozta a házba a kis zászlórudat, és a maradék kanavászból háromszögletű zászlót szabott ki, anyu egy darab papírra szép fecskemadarat rajzolt. Titty elővett egy kiszolgált kék tornabugyit, és kivágta a szabásminta után. A formát ráfektette a fehér zászlóra, és a minta alatt ügyesen kivágta a vásznat úgy, hogy a fecske rajza éppen beleillett. Aztán nagy öltésekkel belevarrta. Kész volt a pompás kis zászló, melynek fehér mezőjében kitárt szárnyú sötétkék fecskemadár lebegett. A fecskét a lobogó mindkét oldalán egyformán jól lehetett látni. Ezután ráerősítette a zászlót a drótból csavart kis zászlórúdra, a régi helyébe. Most már aztán igazán felröppenhet az árboc csúcsára!

John kapitány és Susan kormányos összeszedték a legszükségesebb felszerelést, és kihúzták a listából, amit egyelőre nélkülözhetnek. A leltárjegyzék vacsora után alaposan megnövekedett. Roger egész nap ide-oda talpalt a csónakház és a farm között. Lehordta azokat a tárgyakat, amelyekről egyhangúan kimondták, hogy semmi szín alatt sem hagyhatók otthon. Mindezeket a holmikat Jackson néni, a majoros felesége adta kölcsön nagylelkűen. A kormányos legsürgősebb teendője a tábori konyha berendezése volt.

- A legfontosabb, hogy egy tejeskannátok legyen - állapította meg Jackson néni.

- No meg egy lábasunk meg egy rántottasütőnk - tette hozzá Susan kormányos, belepillantva a jegyzékbe. - Nekem a rántotta a legerősebb oldalam.

- No nézd csak - csodálkozott Jackson néni -, legtöbb ember nem viszi tovább a kemény tojásnál.

- Arról nem is beszélve - mondta a kormányos elégedetten.

Aztán gondoskodni kellett késekről, villákról, tányérokról, bögrékről meg kanalakról, aztán még néhány nagyobb bádogszelencéről, amibe mindenféle elemózsia befér, és néhány kisebb dobozról teának, sónak, cukornak.

- A cukornak kell a legnagyobb szelence - vélte Roger, aki éppen most fordult az öbölből, és várta az újabb rakományt.

- Talán bizony még tésztát is akartok sütni - csapta össze a kezét Jackson néni.

- No, azt már aligha.

A konyhaasztalon halomra nőtt a sok holmi, és Susan az egyes tételeket sorra kihúzta a jegyzékből.

John és Titty bejöttek a szobába, hogy az új zászlóval elbüszkélkedjenek, és hogy megállapítsák, mennyire haladt a munka.

- Ki lesz a doktor? - kérdezte Susan.

- A hajóorvos - javította ki Titty. - A hajón ez a neve a doktornak.

- Te leszel - fordult John Susanhoz. - Te vagy a kormányos, ez a kormányos dolga. Ő szokott tánc lépésekkel bejönni a színpadra, és megkérdezi: „Nos, hogy van a kezetek, lábatok, tüdőtök, májatok, minden csontotok?” Nem emlékszel?

- Akkor magunkkal kéne vinni egypár pólyát meg porokat meg több effélét.

- Dehogyan kell - vélekedett Titty. - Elhagyott szigeteken mindent füvekkel szokás gyógyítani. Meglátjátok, majd lesz mindenféle betegségünk: váltóláz, dögvész meg más nyavalyák, amikre úgyse jó az orvosság. Majd úgy gyógyítunk mindent füvekkel, ahogy a bennszülöttektől tanuljuk.

Édesanya ebben a percben rájuk nyitotta az ajtót, és eldöntötte a vitát.

- Orvosságot, azt nem! Akinek orvosra van szüksége, az betegállományba kerül, és hazajön betegszabadságra.

- No igen, ha igazán komoly a baj - ellenkezett Titty -, de egy kis pestisünk meg váltólázunk csak lehet nekünk egyedül is.

Megszólalt John:

- Hát térképre nincs szükség?

Tittynek erre az volt a megjegyzése, hogy ugyan mi szükség térképre, amikor az óceánnak ez a része még fel sincs kutatva!

- De hiszen éppen azok a legizgalmasabb atlaszok, amelyeken üres foltok vannak, és bele van írva, hogy felderítetlen terület.

- Ugyan, kérlek, mi nem sok hasznát vennénk az ilyen atlasznak!

- Mégiscsak jó volna valami térképféle - vetette közbe John. - Nem baj, ha nem is vágnak az elnevezések. Majd kitalálunk jó földrajzi neveket.

Akadts is egy térkép a háznál, egy helyi útikönyvben. Titty szerint nem is volt ez igazi térkép. De John azt mondta, hogy ez is megteszi, és Jackson néni azt mondta, hogy magukkal vihetik ugyan, de jól vigyázzanak rá, és száraz helyen tartsák. Ez persze azt jelentette, hogy még egy dobozra van szükség a szárazon tartandó holmik számára. Az útikönyv mellé betettek még néhány irkát meg a hajónaplót és egypár levélpapírt, hazaküldendő tudósítások számára. A hajókönyvtár is kapott helyet. Titty a vendégszoba egyik polcán felfedezett egy német szótárt, egy nyaralóvendég hagyhatta itt valamikor.

- Tele van idegen szavakkal - jegyezte meg. - Jó hasznát vesszük majd a bennszülöttekkel való tárgyalásoknál.

A végén a szótár mégiscsak otthon maradt, mert túl nagy volt és nehéz, és talán nincs is benne a bennszülöttek helyes nyelvjárása. Helyette Titty *Robinson Crusoe*-t csomagolta be.

- Ez megmondja pontosan, mi a teendő egy lakatlan szigeten.

John a *Tengerész kézikönyvét* és a *Balti-tengeri révkalauz* című szakmunka harmadik kötetét vitte magával. Mind a két könyv valaha édesapáé volt, és John még szünidőben is magával hordta.

Susan kormányos *Az ilyesmester ezer receptje kis háztartások számára* című kézikönyvet tartotta nélkülözhetetlennek.

A végén, amikor már mindent halomra hordtak a csónakházba, és Roger meg Titty számára elkövetkezett a lefekvés ideje, tisztikar és legénység kivonult a szirttetőre, hogy még egy utolsó pillantást vessen a szigetre.

A nap a nyugati dombok mögött lenyugvóban volt.

Béke és nyugalom honolt a tájon. A messze távolból kirajzolódtak a sziget körvonalai. A tó csendes tükre, melyet szellő se borzolt, beleolvadt a leszálló est kékes ködébe.

- Nem tudom elhinni, hogy valaha igazán partra fogunk ott szállni - sóhajtott Titty.

- Nem is fogunk, ha nem kapunk reggel jó szelet - aggódott John kapitány. - Jó lesz, ha fűtyültök egy kis szélért.

Titty és Roger egész úton hazafelé egyre-másra fűtyörészték a legszebb nótákat. Mire a nyaralóhoz értek, a bükkfák levelei megrezdültek a fejük felett.

- Látjátok, itt van már a szelünk. Keljetek fel reggel jó korán. Fűtyörésszünk még egy kicsit reggeli előtt.

ÚTBAN A SZIGET FELÉ

Nagyon kevés hely maradt a *Fecskében*, mire a csónakház mellett, a mólóról berakodtak. A fővezőpad alá helyezték a nagy bádogdobozt, ebben voltak a könyvek és a levélpapír meg egyéb szárazon tartandó holmi, mint például a hálópizsamák. Ebben a dobozban volt a kis aneroid barométer is. John az iskolában nyerte mint jutalomdíjat, s egy lépést se tett volna nélküle. Az elülső evezőpad alatt az árboc két oldalán kaptak helyet a kétszersületes dobozok, bennük kenyér, tea, cukor, só, keksz, konzervgulyás, szardínia, egy csomó tojás szépen, egyenként becsomagolva papírba, hogy össze ne ütődjenek, s egy nagy rúd ánizskenyér. A hajó orrában, szemközt az árboccal, a horgony meg egy vaskos köteg hajókötél hevert. Hamar rájöttek arra, hogy a vastag tekercs pompás szolgálatot tehet. Ez lesz az árbockosár, amibe Roger, a hajósinas beleül. Aztán itt volt a két pokróc, ezekbe tekerték bele a sátorlapokat, és jól körülközték a sátorkötelekkel. A pokrócokat meg a sátrakat az árboc mögé rakták. Ahol még hely volt a hajófenékben, oda kerültek a zsákok, amikbe takarókat és ágyhuzatokat gyömöszöltek. A sok egyéb cókmozót beledugdosták a rések közé, mint például a rántottasütőt meg a pecsenyesütő tepsit, a téaskannát meg egy nagy istállólámpást. Nagy nehezen bepréselték még az edényes kosarat, benne bögrék, tányérok, kések, villák, kanalak.

Nagyobb méretű felszerelési tárgyak számára már nem jutott hely. A tengerészek is éppen csak hogy befértek. Pedig ott feküdt még a mólón négy nagy, szalmával tömött zsák, amit Jackson bácsi, a majoros tömködött meg jó kiadósan, hogy legyen ágy és matrac helyett min aludni.

- Úgy látszik, kétszer kell majd fordulnunk - állapította meg John kapitány.

- Vagy talán háromszor is - vélte Susan kormányos. - Ha a *Fecske* üres volna, akkor se tudnánk háromnál több szalmazsákot felrakni.

Tittynek, a matrónak jó ötlete támadt.

- Nem fogadhatnánk fel egy bennszülöttet, hogy egy ladikon utánunk szállítsa?

John kapitány visszafordult a csónakház felé, ahol a majorosék csónakja feküdt a vízen. Tudta, hiszen titokban megállapodtak, hogy édesanya az éjszaka beállta előtt még meglátogatja őket a szigeten, rendben van-e minden. Azt is tudta, hogy Jackson bácsi, a majoros fog vele átevezní. Jackson bácsi olyan valódi bennszülött, hogy annál különbet igazán nem is kívánhat magának az ember.

Édesanya és a dadus, karján Vicky babával, éppen jöttek lefelé a domboldalon.

John elébük sietett. Megállapodtak abban, hogy a szalmazsákokat a bennszülöttek szállítják utánuk a csónakon.

- Biztos, hogy nem felejtettetek itthon semmit? - kérdezte anyu. - Az ember, ha hosszú útra készül, persze hogy otthon felejt egyet-mást.

- Mindent összehordtunk, ami a leltárban szerepelt - jelentette Susan, a kormányos.

- Igazán mindent?

- Anyu, mi van a kezében, a hátad mögött? - kérdezte Titty. Édesanya egy csomag gyufát mutatott fel.

- Ördög és pokol! Mi a csudát csináltunk volna a szigeten gyufa nélkül? Hogyan raktunk volna tüzet?

A tutajon állók elbúcsúztak. Itt az ideje, hogy induljatok.

- Rajta, matróz - adta ki a parancsot John kapitány.

- Minden ember a fedélzetre! - vezényelt Susan kormányos. Roger beleült az árbockosárba. Titty elhelyezkedett a középső evezőpadon. John beakasztotta az árbockötelet a vitorlakarikába, és felhúzta a kis barna vitorlát.

Titty zászlócskája, sötétkék fecske fehér mezőben, már ott is libegett az árboc hegyén. Titty maga vont fel mindjárt, amikor reggeli után felállították az árbocot. John hátrament a kormányhoz. Susan kifeszítette a vitorlát.

Enyhe északnyugati szél fűdögált, ami - semmi kétség - a legénység buzgó füttyörészésének volt köszönhető. Anyu tartotta a kikötőkötél végét, és amikor a kis vitorla megduzzadt, oda dobta Rogernak, aki elkapta, felcsavarta, s lábai alá gyömöszölte. A *Fecske* lassú méltósággal hagyta el a kikötőt.

- Isten veled, anyu, isten veled, Vicky baba, isten veled, dadus.

- Isten veletek, isten veletek! - hangzott a tutajról.

Édesanya zsebkendőjét lengette. Dadus is lengette a magáét, és Vicky baba is integetett kövér kacsóival.

A *Fecske* legénysége viszonzta az üdvözlést.

- Háromszoros éljen az otthon maradottaknak! - vezényelt John kapitány. A legénység lelkes éljenzésben tört ki.

A *Fecske* lassan siklott az öböl torkolata felé. Eleinte meg se csobbant alatta a víz, és nyomot se hagyott maga után. Aztán, mire az öböl északi oldalát elhagyta, már kicsit több szelet kapott, vidáman loccsant körülötte a víz, egyre hosszabbodott a sodra, és sistergő örvényt kavart maga mögött.

Darien, a Holly Howe-öböl déli oldalának hegyfoka, hosszabban nyúlt el, mint az északi oldal sziklafala. John kapitány egyelőre nem bocsátkozott kockázatos kalandokba. A Darien tövében zátonyok is lehetnek. Nyílegyenesen haladt kifelé az öbölből. A távolban felbukkant a sziget. Innen a vízről messzebbnek tűnt, mint a sziklacsúcsról. John kibontotta a fővitorlát, eleresztette a kötélét, s a könnyű szél ellen fordította. A vitorlarudat átcapta a másik oldalra. A *Fecske* megfordult, és a szelet hátba kapva, nyílegyenesen siklott a sziget felé.

Édesanya és a dadus, no meg Vicky baba még mindig ott álltak a tutajon. Még egy utolsó istenhozzádót intettek. A *Fecske* hajósai visszaintegettek, majd egyszerre eltűntek a szemük elől. A Darien-hegyfok eltakarta őket. Most éppen ott haladtak el alatta. Meredeken emelkedett ki a vízből, s a magasban ott volt a tisztás, ahonnan először pillantották meg a szigetet. A szirt maga alacsonyabbnak tűnt, mint azelőtt. Minden kisebbnek tűnt, csak a tó szélesedett ki előttük, eddig sose látott messzeségbe.

- Rendben van az orrvitorlánk? - kérdezte Susan kormányos. Eszébe jutott egy szomorú nap, a múlt esztendőben, amikor a csónakkal szél előtt futottak, s a vitorlarúd hirtelen úgy arcon csapta, hogy még napok múlva is viselte a nyomát.

- Nézzétek csak a zászlót - intett John kapitány. - Ugyanazon az oldalon lobog, mint a vitorla. Nem kell félni, hogy átcap a vitorlarúd, amíg így kedvez a szél.

Állandó, bár gyenge szelet kaptak, és John alapjában véve örült is, hogy nem volt több szele, amikor a súlyosan megrakott *Fecskével* először tették meg az utat a szigetre.

Zátonyra futni bizony nem lett volna kellemes, amikor tömve van a hajó sátorlappal, kekszesdobozzal és konyhafelszereléssel. Meg aztán nem győzte az ember a sok bámulnivalót. Az ismert tájak mind új színt és alakot kaptak innen a vízről.

A sziget nem a tó közepén feküdt, hanem kissé keletre, ugyanazon az oldalon, mint Holly Howe és Darien. Ezen a parton egyik kis szikla követte a másikat. Itt-ott szántóföld nyúlt el a vízparton, de legtöbbször sűrű erdő szegélyezte. Egy-egy kis házikó kandikált elő a fák közül, s a fákon túl a domboldalt zöldellő hanga borította.

Amikor a második szirtfok mellett is elhaladtak, Roger, az őrszem hajót jelentett, és a part felé mutatott. A vitorla éppen arra az oldalra dőlt, és így előbb láthatta meg, mint a többiek. A sziklafalon túl, az öböl mélyén furcsa, sötétkék hajó vesztegelt. Hosszú, keskeny alkotmány volt, magas kabintetőzettel és oldalán egy sor kerek üvegablakkal. Az eleje egy régifajta vitorlásé, a hátulja, akár a gőzösöké. Nem volt rajta semmi, amit jó lélekkel árbocnak lehetett volna nevezni. Az árboc helyén egy kis zászlórúd ágaskodott.

A hátsó fedélzet fölé ponyva volt kifeszítve, alatta egy uraság heverészett fekvőszéken. Mélyen belemerült az írásba. A hajó egy nagy bójához volt lehorgonyozva.

- Ez úszóház - magyarázta John.

- Mi az, hogy úszóház? - kérdezte Titty.

- Olyan hajó, ami háznak is beillik. Ilyen volt Fallmouthban is, télen is laktak benne.

- Istenem, bárcsak mi is egész éven át hajóban lakhatnánk! - szólt bele Susan is.

- Hát én fogok is egyszer - vetette közbe John. - És Roger is. Apu is azt csinálja.

- Igaz, de az egészen más dolog. Egy torpedóromboló nem úszóház.

- Abban is laknak.

- Igen, de nem áll egy helyben. Az úszóház egy helybe van gyökerezve, akárcsak a csónakház.

- Én is emlékszem arra az úszóházra Fallmouthban - szólt közbe Susan is -, egész család lakott benne. Minden reggel kieveztek a partra tejért. A mészáros és a pék éppúgy jártak oda, akárcsak egy rendes házba. Kiálltak a partra, és nagyot kiáltottak: „Hé, úszóház!” Mire az ember vagy az asszony partra evezett, megvette a húst meg a kenyeret. Vigyázz, John, mit csinálsz?

John kapitány esze az úszóházon járt, és nem ügyelt a kormányra, úgyhogy a kis fehér zászló, közepén a sötétkék *Fecskével*, szembecsapta a vitorlát. Ha Susan fel nem kiált, a vitorlarúd átcsapódik a másik oldalra. John tüstént leeresztette a kormányt, s így megmenekedtek a vitorla átcsapódásától. Ettől fogva csak a szeme sarkából figyelte az úszóházat. A szél olyan gyöngye volt, hogy a vitorla váltása nem sokat számított volna, legfeljebb egypár daganatot a fejük búbján. De nem lett volna hajóskapitányhoz méltó, hogy a legénységnek rossz példát mutasson a kormányzásban.

Titty matróz befészkelte magát a csónak fenekére, a sátorlapok közé, és a biztonság kedvéért ölébe vette a konyhafelszereléssel telt kosarat. Éppen csak a feje búbja látszott ki a csónak peremén.

- Kíváncsi vagyok, vele van-e a családja is.

- Nincs vele senki - állapította meg Roger.

- A többiek talán főznek a hajókonyhán - találgatta Susan.

- Talán egy kiszolgált tengeri rabló - vélekedett Titty.

Rikácsoló hang ütötte meg a fülüket. Egy nagy zöld madár, amelyet eddig meg se láttak, gubbasztott az úszóházat szegélyező hajókorláton, és megrázta a tollait.

- Ez bizony tengeri rabló - állapította meg Roger elégtétellel. - Ott a papagája.

A következő szikla eltakarta előlük az úszóházat. Ez talán szerencsének is volt mondható, mert még maga John kapitány se tudta elfojtani kíváncsiságát a papagáj irányában, márpedig lehetetlen jól kormányozni, ha a kormányos egyszerre kétfelé pislog.

- Gőzös a hátunkban! - jelentette Susan kormányos.

Egy hosszú testű gőzhajó tűnt fel a látóhatár, a Darien-hegy közelében, egyike azoknak a gőzösöknek, amelyek naponta kétszer-háromszor hosszában végigszelik a tavat, útközben betérve a Holly Howe-tól egy mérföldnyire fekvő kis város kikötőjébe és még egy-két kisebb állomásra. A kis városnak az útkönyvekben ugyan más neve volt, de a *Fecske* legénysége már régen elkeresztelte Rio Grandénak.

Rióból jövet a gőzösök egyenesen a tó végéig futottak, s csak néha álltak meg, hogy partra tegyenek valakit valamelyik kis mólónál, vagy felvegyenek egy-egy integető utast, aki fel akart szállni. A gőzös útvonala közvetlenül a sziget mellett vezetett el, de ezen a helyen, ahol most tartottak, közelebb futott a túlsó parthoz. A gőzös csakhamar utolérte és el is hagyta a *Fecskét*. A tó vizén tovahúzódnó sodra annyira elkapta a vitorlást, hogy a teáskanna meg a rántottasütő zörögni kezdett a hajó fenekén. Titty matrónának nem kis erőfeszítésébe került, hogy ki ne ejtse kezéből az edényekkel telt kosarat. A gőzös nemsokára eltűnt a szemük elől, csak egy kis pont sötétlett a távolban, s fehér füstje mint egy tollbokréta lengett utána.

Újabb hang csapott fel a víz felől, egyre erősödve. Valami fehérség tűnt fel a szigeten a gőzössel egy vonalban. Ez a fehérség egyre közelebb került a vízre. Egy gyors motorcsónak volt, sokkal gyorsabb, mint a gőzös, és százszorta hangosabb. Végigpufogott a tavon, elhagyta a *Fecskét*, és nemsokára eltűnt a Darien-szirtfok mögött. Itt-ott a part közelében halászbárkák eveztek. De mindezt nem kellett az embernek észrevennie, ha nem akarta. A *Fecske* legénységével dél felé vette az útját, megállás nélkül, végig a kietlen óceánon, melyet most először szelt át fehér bőrű hajós nép vitorlája.

Már nem jártak messze a szigettől.

- Szemelj ki egy jó helyet a kikötésre - adta ki a parancsot John kapitány.

- Figyelj a vademberekre is - mondta Titty. - Nem tudni, lakatlan-e a sziget, s az ember sose lehet eléggé elővigyázatos.

- A sziget és a part között fogok haladni, aztán megkerülöm a szigetet, hogy a legjobb helyet választhassuk a kikötésre - jelentette ki John kapitány.

A szigetet fák borították. Egy sudár fenyő dereka messze kinyúlt a környező tölgyek, bükkök és berkenyebokrok közül. Gyakran vizsgálták ezt a szálas fenyőfát a messzelátón keresztül Darien hegyfokáról. A fenyő a sziget északi csúcsán volt. Alatta egy kis szirt ereszkedett a vízre. A parttól pár yardnyira sziklák ágaskodtak ki a tóból. Ez nem alkalmas hely a kikötésre.

- Kormányos úr - szólt John kapitány -, most aztán résen kell lennünk.

- Üvölsz, Roger, ha zátonyt látsz a víz alatt! - kiáltott oda a kormányos a hajósinasnak.

A sziget keleti partjának jó harmadán túl egy kicsi kis öbölre bukkantak. Mögötte a fák közül kis tisztás világított.

- Milyen pompás hely a táborozásra! - kiáltott fel Susan.

- No meg a kikötéshez - állapította meg John kapitány -, persze csak akkor, ha nem erről fúj a szél. De azért előbb körülhajózzuk az egész szigetet, hátha még alkalmasabb helyre akadunk.

- Szirtek a láthatáron - üvöltötte Roger, és rámutatott néhány, a vízből kiemelkedő sziklára.

John visszakormányozott a mély vízbe.

A sziget oldalfalai meredeken ereszkedtek a vízre. Mégiscsak az előbb felfedezett öblöcske az egyetlen kikötésre alkalmas hely. A szigeten sok olyan meredek hegyfok emelkedett, mint a Darien, csak sokkal kisebbek. Hanga borította őket, és hátukon kis fácskák küszködtek életükért. A sziget déli csúcsa felé a sziklák egyre kisebbek. A vége felé csupasz kőszirt szakadt bele a tóba. A sziget déli csúcsa egy sor apró szigetre töredezett szét. John messze megkerülte az utolsó kis szigetmorzsát, s utána bevonta a vitorlát. Erős kanyarral hozta körül a *Fecskét*.

- Amit legelőbb találtunk, az az egyetlen alkalmas hely ezen a parton - mondta Susan.

- Nagyon lassan, rövid cikcakkokban haladjunk, hogy jól szemmel tarthassuk a partot.

A kapitány még jobban bevonta a vitorlát, még közelebb vitte a *Fecskét* a szélhez.

Mintegy negyven yardnyi távolságban futott a szigettől.

- Fordulásra készen! - hangzott a vezényszó.

Susan lebukott. Titty ugyan a csónak fenekén ült, de azért ő is behúzta a fejét. Roger nem volt forgalmi akadály, ő az árbocrúd előtt ült. John újból a kormányhoz nyúlt. A *Fecske* beleszaladt a szélbe. A barna vitorla átszökött a másik oldalra. A szél kidagasztotta, s a *Fecske* a sziget nyugati partja felé siklott. Itt nem meredtek zátonyok a vízből, de a sziget oldala meredeken, mint egy sziklafal, ereszkedett le a vízre.

- Kiálts, ha a feneket látod, Roger! - vezényelt Susan kormányos.

- Igen, igen, uram! - felelt Roger, s belemeredt a víz zöld mélyébe.

- Kár, hogy nem hoztunk magunkkal mérőönt.

- Nem sok hasznát vennénk itt.

Öt yardnyira tartottak a parttól. A víz még mindig mélyen sötét volt alattuk. John nem mert közelebb menni.

- Fordulásra készen! - hangzott újra a vezényszó.

Csak amikor közvetlen a sziklapart alatt a vitorlát már átesapták, hangzott fel Roger kiáltása: - Feneket látok!

Susan lebukott, és lebukott Titty is, bár nem volt rá semmi szükség.

A karcsú kis *Fecske* újra irányt váltott a tó felé. John nem vitte ki messze a hajóját. Újra felhangzott a „fordulásra készen”, és a vitorlás megint a sziget északi csúcsa felé siklott.

A sziget nyugati oldala véges-végig meredek sziklapart volt. Sehol egy alkalmas hely a kikötésre.

- Az volt az egyedüli alkalmas kikötő - mondta Susan.

- Hát kikötőnek éppen nem lehet nevezni, de ha egyszer nincs jobb, mit tegyünk? Jó magasra be lehet vinni a hajót.

A következő fordulóval John újra kivitte a *Fecskét* a mélybe, még egyet fordult, s ezzel elhagyta a sziget északi csúcsát.

- Vitorlát válts! - hangzott a vezényszó.

A vitorlarúd elcsapott a fejük felett, és átvágódott a másik oldalra. Megint a keleti parton hajóztak.

Mikor szembe kerültek a kavicsos öböllel, John odakiáltott nekik:

- Bevonjuk a vitorlát! Bocsásd le! - hangzott a vezényszó.

Susan kormányos kezében a kötéllel készenlétben állott. Megengedte a kötelet anélkül, hogy eleresztette volna, s a vitorla lecsúszott.

Susan kiakasztotta a vitorlakarikát. Roger segítségével leeresztette és beszedte a vitorlát.

Titty az elemózsiás kosárral nem volt az útjukban a vitorla ráncai alatt. Az egész egy szempillantás alatt történt.

A *Fecske* vitorlája már le volt eresztve, s még mindig volt annyi sebessége, hogy befusson a partra.

- Figyelj, Roger! - kiáltott rá Susan kormányos. Ő maga is aggódva fürkészett ki a csónak oldalán. - Szikla jobbra! - kiáltott fel Susan.

John elfordította a kormányrudat. A *Fecske* tovább és tovább siklott a tükörsima vízen.

- Most! - mondta Susan, s átlépett a csónak végébe, Titty fején keresztül, aki éppen akkor dugta ki fejét a vitorla alól. Susan tehát a csónak végébe ment, hogy az eleje megkönnyebbedjék. Alighogy odaért, kövek súrolták a csónak fenekét, a *Fecske* orra felfutott a kavicsos partra. Még alig érintette, amikor Roger a kikötőkötéllel már a parton is termett.

A REJTETT KIKÖTŐ

Másodiknak Susan ugrott a partra. Aztán Titty az edényekkel teli kosárral. John a *Fecskén* maradt, hogy kiadogathassa a rakományt. Először jöttek a pakolatlan konyhaedények, amiket tölteléknek gyömöszöltek a hajó oldalába, aztán jött a két sátor, mindegyikük belecsavarva a maga fenéklapjába. Aztán a bádogskatulyák, aztán az a súlyos bádogdoboz, amiben a könyvek voltak meg a barométer meg az egyéb szárazon tartandó holmi. A hajó mindjárt megkönnyebbedett, és Susan kormányos és a matróz feljebb húzták az orrát a partra, ami tüstént megkönnyítette a pokrócokkal és takarókkal teletömött zsákok partra szállítását. Mindezt halomba rakták a száraz, kavicsos parton.

- Nos, kormányos úr - fordult John kapitány Susanhoz -, induljunk a sziget felkutatására.
- Első teendőnk, hogy kiválasszuk magunknak a táborozásra legalkalmasabb helyet.
- Ami sehonnan se látható - tette hozzá Titty, a matróz.
- Fákkal körülszegélyezett kis tisztásra van szükségünk, hogy a sátrak megerősíthetők legyenek - mondta John.
- No meg jó helye legyen a tábortűznek - tette hozzá Titty. - Jöhet egy szökőár vagy egy dagályhullám... negyven láb magas... mindent elsodor.
- Olyan magas talán mégse. Elborítaná az egész szigetet.
- Halló, hol a hajósinas? - kérdezte a kormányos.

Roger, a hajósinas már alapos kutatásokat végzett. Éppen most kurjantott a bokrok közül:

- Itt már járt előtünk valaki! Tűzhely nyomára bukkantam!

A többiek felrohantak a partról. A kikötőhely és a sziget magas partja között, a fenyőfa alatt, egy kerek, mohával bontott tisztás volt. Fák szegélyezték, s középen egy folt. Ennek a kis kőtűzhelynek a szemlélésébe merült Roger, ott talált az elhamvadt tűz nyomára.

A tűzhelyet kögyűrű vette körül, két oldalába, szemben egymással két villa volt besúrva, amiket nehéz kövek vettek körül. A két villa közé hosszú rúd volt fektetve, amire rá lehetett akasztani a teásüstöt.

A tűzhely közelében egy rőzseköteg hevert.

Kétségtelen, már rakott itt valaki tüzet, és szándékában volt újból tüzet rakni.

- Bennszülöttek - suttogetta Titty.
 - Talán még a szigeten vannak - súgta vissza Roger.
 - Gyerünk, kutassuk végig a szigetet - mondta John kapitány. A sziget felkutatása igazán nem állt sokból. A *Fecske* legénységének nem volt sok időre szüksége, hogy megbizonyosodjék róla: ha járt is valaki a szigeten, ebben a pillanatban rajtuk kívül egy lélek se lakja.
- Erre átvonultak a sziget déli partjára. Sziklák borították, hanga és sűrű bozót, melyen át csak nehezen törtek maguknak utat. Emberi lénynek semmi nyoma. Igaz, hogy nem is akadt itt alkalmas hely tűzhelyrakásra. Visszatértek a tisztáshoz.
- A bennszülöttek értettek hozzá, hol építsenek tűzhelyet - állapította meg Susan.
 - Jelen pillanatban nem tartózkodnak bennszülöttek a szigeten - jelentette Roger.

- Talán egy másik szigetről való bennszülöttek lemészárolták és felfalták őket - vélte Titty.
- Kétségtelen, ez itt a legalkalmasabb hely a táborozásra. Rögtön üssük fel a sátrakat - adta ki a parancsot John kapitány.

Hozzáláttak a sátorveréshez. Felcipelték a sátorlapokat a kikötőből, és kiteregették őket. Kiválasztottak négy fát a nagy fenyőfa körül, a tűzhely közelében.

- A meredek domboldal megvéd észak felől.

John felkúszott az egyik fatörzsön vagy hétlábnyi magasságig, és odakötötte a sátor egyik végét. Susan tartotta a másik végét, John ezután a szomszéd fára kúszott, és ott is megerősítette a kötelet. A kötélpersze a közepén megereszkedett, és így a sátor csak öt láb magas volt. Nem feszítették meg erősebben, hiszen éjszaka a harmattól úgymint összemegy. A sátor úgy csüngött le kétoldalt a kötélről, mint egy szárításra felakasztott lepedő. Most megtömték kővel a sátor zsebeit, amiket Erzsébet angol királynő varrt kétoldalt a sátorlapok aljába. Néhány kő elég volt ahhoz, hogy a két sátorlap kifeszüljön.

- Jó, hogy anyu ezt a fajta sátrat választotta - jegyezte meg Susan. - A vékony földréteg alatt szikla van, s így sose tudtunk volna cövekeket leverni.

Most a fenéklap behúzása és kiterítése következett. Miután mindez elkészült, az egész társaság bent szorongott a sátorban.

- Rendben van, innen bentről jól ki lehet látni a tűzhelyre.

A második sátor felállítása ugyanígy történt. Felhurcolták a rakomány parton hagyott részét. Susan kormányost az ebéd étrendje kezdte foglalkoztatni. Titty matróz Roger hajósinast rözséért szalajtott. A fák alatt sok száraz gally hevert. Valahogy senki se kívánt hozzányúlani ahhoz a gondos kis farakáshoz, melyet a tűzhely előbbi gazdái ottfelejtettek. Nem is került erre sor. A tűz azonnal lángra kapott a kormos fekete kőgyűrűben. Susan a parton, szorosan egymás mellett, két kiálló kőre akadt. Rájuk állva megtöltötte a teásüstöt vízzel. Visszatérve felakasztotta az üstöt a két villán keresztbe fektetett rúdra.

- Minden rendben volna, csak épp a kikötő nem a legmegfelelőbb - szólalt meg újra John kapitány. - A szárazföldről mindenkinek rögtön szemébe ötlük, és ha keleti szél fúj, nem nagyon alkalmas a befutásra. Megyek, és keresek jobb helyet.

- De ha nincs. Hiszen körülhajóztuk a szigetet.

- Én mindenesetre körüljárom még egyszer.

- De hisz éppen most jártuk be az egészet.

- Nem mentünk le egész a sziget legvégéig.

- No, én megvizsgálom a terepet - vágta el John kapitány a vitát, és otthagya a kormányost és a legénységet a tűzhely mellett. Ő maga levonult a sziget déli csúcsához.

Tudta, hogy sem a sziget északi csúcsán, sem a nyugatin nem talál alkalmas helyet, mert hisz mindkét oldalon, mint egy meredek szikla, zuhan bele a sziget partja a vízbe. A keleti oldalon, ahol kikötöttek, ugyanez volt a helyzet. De remény volt rá, hogy a déli oldalon mégis akad valami, ott, ahol a sziget apró szigetmorzsákra töredezik. Kopár sziklák meredtek itt ki a vízből, egyik-másik olyan mélyen bent, hogy mikor ezt a helyet körülvitorlázta a *Fecskével*, nem tartotta biztonságosnak, hogy megközelítse a hajóval.

John kapitány a legkönnyebb utat választotta a bozótok és cserjék között. Úgy rémlett neki, előtte már járt valaki ezen az úton. S nicsak... egyenesen belesétál abba az alkalmas kikötőbe,

amit keresett. Alig egy-két yardnyira lehettek tőle, amikor először kutatták fel a szigetet. Úgy megbújt a sziklák között, hogy egyikük sem vette észre, és visszafordultak. Most azonban valósággal belepottyant ebbe a kis öbölbe. Keskeny partsík szegélyezte a sziget csúcsánál. Sűrű mogyoróbokrok lugasozták be s takartak el avatatlan szemek elől. Messzebb, a sziget északnyugati sarkánál szikla meredt elő, s ereszkedett lejtősen bele a vízbe. Sziklák védték a délkeleti oldal felől is. Nem csoda, hogy mikor először hajózták körül a szigetet, nem láttak ott egyebet sziklafalnál.

Talán csak pocsolya, ami nincsen összeköttetésben a tóval - gondolta magában John kapitány.

Kimászott az egyik szikla tetejére, és lekémlelt az alatta elterülő kis pocsolyára. Az egyik oldalon nagy sziklák lappangtak a víz alatt, de az innenső oldalon szabad volt az út a tó felé. A víz tükre sima, miután a sziget partja megvédte a szélétől, mely erre, északnyugat felől mindig borzolta a tó színét.

Úgy látszik, be lehet evezni a kis szoroson át, hacsak nem lappanganak ott is zátonyok a víz alatt.

Visszakúszott a partra, és sietve visszalépkedett a táborba.

- Rátaláltam az igazi kikötőre! - kiáltotta már messziről. - Legalábbis azt hiszem.

- Mire találtál rá? - kérdezte Susan kormányos.

- Az igazi kikötőre. Amire a *Fecskének* szüksége van. Csak még azt nem tudom biztosan, hogy be lehet-e oda hajózni. Viszem a *Fecskét*, hogy kipróbáljam. Nem jönnél velem?

- Nem hagyhatom itt a főzést.

- Nekem viszont szükségem van egy legénységi emberre. Nélkülözheted a matrózt?

- Indulj, Titty - szólta rá a kormányos.

- Én is veled mehetek? - kérdezte Roger.

- Csak egy jöjjön - rendelkezett John. - De ha be tudok futni vele, majd füttyölök, s akkor utánunk jöhetsz. Kölcsönadná nekem a sípját, kormányos úr?

Susan odaadta a sípot, John és Titty siető léptekkel igyekeztek a kikötő felé, és vízre bocsátották a *Fecskét*.

- Evezni fogok - jelentette ki John kapitány -, semmi értelme, hogy felvonjuk a vitorlát, aztán újra beszedjük.

Titty a csónak végében ült, amíg John evezett. A *Fecskében* nagyon nehéz volt evezni a töke és a nehezék miatt, ami a vitorlázásnál éppen a két legfontosabb kellék. De azért mégis igen hamar elhagyták a sziget csúcsát. John kievezett vele a legszélső szikláig.

- Most - szólta oda Tittynek - megkíséreljük a befordulást. Én hátul evezek, te pedig előre-mégy, és készen tartod az evezőt, hogy eltold, ha sziklák vannak a víz alatt.

- Legjobb lesz, ha az árboc elé állok, ahol Roger szokott elhelyezkedni.

- Rendben van, ha van elég hely.

A *Fecske* farában a keresztbordán kivágás volt, akárcsak a harapás helye egy karéj kenyérben. Az evező rúdja szépen elfért benne, és könnyen mozgott. Nem volt nehéz vele a csónakot továbbhajtani, ha az evezővel váltakozva hol jobboldalt, hol baloldalt tett egy csapást. Hol erre, hol arra forgatta John a lapátot, úgyhogy az mindig vizet fogott. Nem mindenki tud így

hátral evezni, de annak, aki érti, nem nagy mesterség. John annak idején Fallmouth kikötőben tanulta édesapjától.

Csak az volt a baj, hogy a csónak orra hol az egyik, hol a másik oldalra billent.

John kapitány kiemelte a kormánylapátot, s a csónak fenekébe fektette. Majd újra evezni kezdett a csónak farában, csendesen, ütemesen, úgyhogy a *Fecske* csak lassan jutott előre a sziklák között.

Titty a másik evezővel résen állt a csónak orrában.

- Minden oldalról zátonyok bújnak meg a víz alatt.

- Kiálts, ha sziklát látsz előttünk, ne engedd, hogy ráfussunk.

Tovább evezett. A *Fecske* lassan siklott tova a meredek sziklák között. A víz alatt lappangó zátonyokon kívül még sok szikla emelkedett ki a vízből. Ezek egyre nőttek. A sziget keleti és nyugati oldala felől is sziklás part zárta el az öblöt, mintha két sziklafal között haladtak volna. John kapitány visszaemlékezett arra, amit a szikla tetejéről látott, s a *Fecskét* olyan közel tartotta a keleti falhoz, amennyire csak tudta. Titty pedig a maga evezőjével eltolta a *Fecskét*, ha túl közel jutottak a sziklákhöz. Ha a rendes módon eveznek, az evezők mindkét oldalon súrolták volna a sziklákat.

A *Fecske* pedig siklott tovább, sima vízzel tőkéje alatt.

Végre felbukkant előttük a zöld fával borított térség. A *Fecske* bent úszott a tavacskában, és orrával felfutott a partra.

- Pompás hely! - kiáltott fel Titty, a matróz. - Én úgy képzelem a dolgot, hogy sok száz évvel ezelőtt már tanyázott itt valaki a szigeten, és ide rejtette a tutaját.

- Ez aztán az igazi kikötő! - mondta John kapitány elégedetten. - Fújjuk meg a sípot, és hívjuk ide a többieket is!

Belefűjt a sípjába, ahogy csak tüdejéből tellett. Szép rendben helyükre rakta az evezőket, aztán a kikötőkötéllel kezében kimászott a partra.

Titty már a parton volt, s küszködve tört utat magának a bozótban, hogy elébe menjen a többieknek.

Azok hamarosan ott is termettek.

- Well - mondta John kapitány -, mit szóltok a kikötőhöz?

- Hogy az ördögbe nem vettük észre, amikor erre hajóztunk? - kiáltotta Susan.

- A sziklák túl mélyre nyúlnak be a tóba.

- Itt aztán senki sem üthet rajta a *Fecskén*.

- És ha az ellenség mégis be találna keríteni, erre egérutat nyerhetünk. Még a szigetről sem lehet észrevenni a hajót. A legpompásabb kikötő az egész világon!

- Ide kiköthetjük a *Fecskét*, ehhez a fatönkhöz - mondta John kapitány -, azután a farától egy zsinórt vezethetünk végig a sziklán, ehhez a bokorhoz, akkor könnyen vízen tarthatjuk. Sokkal jobb, mint ha félig kihúzzuk a vízből.

- Kiköthetem én? - kérdezte Roger.

John átadta neki a kikötőkötelet.

- Miért jelölted meg kereszttel azt a fát? - kérdezte Roger.

- Micsoda kereszttel?

- Azzal ni!

Mintegy négy láb hosszú fatönk tetejére, a víz felőli oldalán fehér kereszt volt festve.

Már régebben mázolhatta rá valaki, mert a színe egészen kifakult, úgyhogy sem John, sem Titty nem vették előbb észre. Őket inkább a sziklák érdekelték, mint a fák.

- Én nem festettem oda - mondta John -, már ott kellett hogy legyen.

- Már megint azok a bennszülöttek - mondta Titty kedvetlenül. - Ez annak a jele, hogy valaki már ezt a kikötőt is ismeri.

- Véleményem szerint ugyanazok az egyének, akik a tűzhelyet is rakták.

Ebben a percben eszébe villant Susan kormányosnak, hogy ő egy személyben hajószakács is.

- Az üstben már biztosan felforrt a víz! - kiáltott fel. - El fogja oltani a tüzet. Már készen voltam a tojással, amikor a sípjel felhangzott.

Visszarohant a táborhelyre.

A többiek visszaeresztették a *Fecskét* a vízre. John kapitány odaerősítette az egyik tartalék kötelet a hajó farában levő karikához, és Titty matróz kimászott a kötél másik végével az egyik sziklára. Roger, a hajósinas tartotta a kikötőkötelet. Azután John is kimászott a partra. Titty meghúzta a farkötelet, és hozzáerősítette az egyik berkenyebokorhoz, mely a sziklán vert gyökeret. Roger és John odaerősítették a kikötőkötelet ahhoz a fatörzshöz, amelyen a kereszt fehérlett. Ott feküdt a *Fecske* a kis öböl közepén, két-három lábnyi vízben, elöl és hátul kikötve s minden oldalról sziklafaltól védve.

John kapitány büszkeséggel szemlélte hajóját.

- Nem hiszem, hogy akadna ennél különb kikötő az egész világon!

- Csak ne tudna róla más is! - sóhajtott Titty.

Azután visszasiettek a tűzhöz. A táborhely most már kezdett olyan képet öltetni, mint egy igazi tábor. Ott függött a két sátor, felkötve két fa között. Úgy határoztak, hogy a kormányos és a matróz alszanak majd az egyikben, a kapitány és a hajósinas a másikban.

A tisztáson a fák alatt vígan ropogott a tűz. Az üst fortyogott, s gőzölögve állt a földön. Susan éppen nagy darab vaját olvasztott fel a rántottasütőben. Mellette egy kis tálkában hat darab tojás. Feltörte a tojásokat a bögre szélén, és beleeresztette őket a tálkába. Az üres héjak csak úgy pattogtak a tűzben. Susan mellett a földön négy bögre sorakozott.

- Ma nem kaptok tányért - közölte Susan kormányos és egyben hajószakács. - Ma mindnyájan közös tálból eszünk.

- Csakhogy ez nem közös tál - kottyant bele Roger -, hanem rántottasütő.

- Well, mindenesetre ebből fogunk enni. A tojás olyan vacakul odaragad a tányérokhoz. Nem könnyű lemosogatni.

Susan beeresztette a nyers tojásokat a sistergő vajba, összekavarta, majd megrázta fölötte a borstartót, és belecsapott egy marék sót.

- Kezd összeállni - jelentette Titty, aki gondosan figyelte a művelet minden mozzanatát. - Amikor már csomósodik, időnként fel kell kaparnod a sütő aljáról. Figyeltem, hogy csinálta Jackson néni.

- Már kezd összeállni, gyere, kapard.

Susan letette a rántottasütőt a földre, és mindegyiküknek a kezébe nyomott egy kanalat. A *Fecske* kapitánya, kormányosa és legénysége mind odakuporodtak a rántottasütő köré, és alaposan nekiláttak az evésnek, mihelyt a rántotta annyira lehűlt, hogy enni lehetett.

Susan kormányos lekanyarított négy hatalmas karéj kenyeret, jó vastagon megkenste vajjal, hogy a tojáshoz ehessék. Aztán kitöltötte a négy bögre teát, és egy tejesüvegből tejet öntött hozzá.

- Alig maradt valami tej az üvegben. Anyu azt mondta, hogy holnapra meg kell próbálnunk tejet szerezni egy farmról, ami nincs olyan messze, mint Holly Howe.

Aztán volt még egy nagy rizspudingjuk, amit magukkal hoztak a *Fecskén*, egy nagy bádogdobozban, a rakomány tetején. Ezt is közös tálból fogyasztották el, akár a rántottát a rántottasütőből. Aztán még volt egy nagy rúd ánizskenyerük, mindenkinek jutott egy-egy alma is.

Minekutána elfogyasztották a rántottát, a rizspudingot, a vajás kenyeret, az ánizskenyeret meg az almát, a kormányos és a matróz elmosogattak. A kanalakat megpucolták, a rántottasütőt lekaparták, a bögréket és a tálkát kiöblítették a tóban.

A kapitány és a hajósinas vették a messzelátót. A tábor fölött, a sziget északi csúcsánál jó helyre akadtak, ahol a sziklarések között leheveredhettek, és kikémlelhettek a messze távolba, anélkül, hogy bárki is megláthatta volna őket. Közvetlen mögöttük meredt égbe a nagy fenyőfa, ami a Darien-szirtfokról is már a szemükbe ötlött.

John kapitány a hátán feküdt a hangában, és felnézett a fa tetejébe.

- Tulajdonképpen egy zászlórudat kellene a csúcsára erősíteni - szólalt meg.

- Minek az? - kérdezte Roger.

- Hogy zászlót húzzunk fel rá, és jelt adhassunk vele arra az esetre, ha Susan és Titty egyedül vannak a szigeten, míg te és én halászni vagyunk.

- Otthon felejtettük a horgászbotokat.

- Majd megkapjuk őket holnap. Feltéve, hogy éppen halászáton vagyunk kint a nyílt vízen, és a bennszülöttek visszatérnek - tudod, azok, akik a tűzhelyet rakták -, ha látjuk, hogy fel van húzva a zászló, mindjárt tudni fogjuk, hogy valami baj van, és rögtön segítségére siethetünk Tittyéknek. Aztán egyben pompás világítótoronyul is szolgálhat. Ha valamelyikünk a sötétség beállta után találna hazahajózni, az, aki a szigeten maradt, felhúz rá egy lámpát, így a fa világítótoronyul szolgál. Még koromsötétben is visszatálálhatunk a szigetre.

- De Susan meg Titty meg én nem tudunk felmászni erre a fára soha. Nincsenek kiálló ágai.

- Ha én fel tudok jutni a felső áig, felakaszthatok rá egy kötelet úgy, hogy mindkét vége leérjen a földre, és akkor nem kell senkinek se még egyszer felmásznia. Akkor csak felkötünk egy lámpást a kötéltre, és felhúzzuk rajta.

- Van elég kötelünk? - kérdezte Roger.

- A vékony kötelünk nem elég, a horgonykötél túl vastag, a tartalék kötel meg nem elég hosszú. Holnap még gondoskodnunk kell vékony kötélről. Milyen jó, hogy éppen mielőtt tengerre szálltunk, volt a születésnapom. Az öt shillingből bőven futja kötéltre.

Ebben a percben csatlakoztak hozzájuk Susan, a kormányos meg Titty, a matróz, és levetették magukat a fűbe.

- Az éjszakára való előkészületek megtörténtek - jelentette Susan. - Csak éppen az ágyak hiányoznak, ezeket nem tudjuk addig megcsinálni, amíg a bennszülött ide nem szállítja a szalmazsákokat.

Titty talpra ugrott.

- Csónak a láthatáron! Roger, te már nagyon álmos lehetsz, különben észrevetted volna.

- Nem vagyok én álmos, csak éppen nem néztem arrafelé. Lehet az ember teljesen ébren, mégsem lát meg valamit, ha nem néz oda.

John kapitány felült, szeméhez emelte a messzelátót.

- A bennszülött. És anyát is magával hozza.

- Add ide nekem a messzelátót - kérte Titty. John odaadta, mire ő is belenézett.

- Anya és egy bennszülött - szólalt meg végre.

- Add ide nekem is - kérte Roger.

Ő is szeméhez illesztette a messzelátót, és beigazította a megfelelő távolságra.

- Nem látok semmit, csak csupa feketeséget.

- Rajta hagytad a lencsén a fedőlapot - mondta Titty, aki, ami a messzelátókat illeti, különleges tájékozottsággal rendelkezett.

- Fordíts egyet rajta, s akkor megint szabad lesz az üveg.

- Most már látom őket.

A bennszülött, aki nem volt más, mint Jackson bácsi a Holly Howe-farmról, hosszú evezőcsapásokkal közeledett a sziget felé. Csónak és evezős messziről olybá tűnt, mint egy úszó vízipók. De a messzelátón át mindjárt kiderült, hogy csónak az, ami közeledik, megrakodva szalmazsákokkal. Anyu ott ült a csónak farában.

Roger és Titty egymás kezéből kapkodták a messzelátót, és megfigyelhették a csónak közeledésének minden mozzanatát. A kapitány és a kormányos levonultak a táborhelyre, hogy szemlét tartsanak, rendben van-e minden a látogatók fogadására.

A kapitány a nagy bádogdobozt odatámasztotta a sátor falához, kivett belőle egy kis baromért, és azt fülénél fogva a doboz elülső falára akasztotta. A sátorban - egyéb használati tárgy nem lévén benne - nagy rend uralkodott. Titty és a kormányos sátra már sokkal otthonosabb volt. A bádogdobozokat, melyek az élelem elraktározására szolgáltak, a sátor közepére helyezték. Ez volt a két szék. A sátor két oldalán, ahová a fekvőhelyeket szánták, kiterítették a pokrócokat, és visszahajtották őket, akár egy megvetett ágyon. A sátor bejáratánál, az egyik sarokban takarosán egymásra rakták a konyhafelszerelést. Kint, a sátrat tartó kötélén két törülköző száradt. John kapitány egy pillantást vetett a lányok sátrába, majd visszatért a parancsnoki sátorba, és Roger segítségével ugyanúgy elrendezte a pokrócokat. Ez mindenestre olyan képet adott a sáternak, mintha már laknának benne. Meg aztán nem jelent majd semmi különösebb fáradságot, hogy alátolják a matracokat, ha már itt lesznek.

Susan kormányos még két száraz gallyat dobott a tűzre, hogy annál vidámabban lobogjon.

Azután mindnyájan körülülték a tüzet.

- A bennszülöttek mindjárt itt lesznek - mondta Titty. - Mutassuk meg nekik a kikötőt?

- Nem - határozott John kapitány. - Ezekkel a bennszülöttekkel sose tudhatja az ember. Még a legbarátságosabb szándékúakkal sem. A *Fecske* kikötője maradjon titokban. Más volna az eset, ha anya egyedül jönne.

- Különben is - szólt közbe Susan - a szalmazsákokat is magukkal hozzák, s az a hely, ahol legelőször kikötöttünk, közvetlen a táborhely mellett van. Könnyebb lesz onnan felcipelni, mint ha a sziget alsó végéről, a bozóton keresztül kellene idehurcolni.

A *Fecske* egész legénysége felállt, és karjával kelet felé mutatott. Anyu, a nőnemű bennszülött, ott a közeledő csónak farában, a sziget keleti oldala felé mutogatott, ezzel akarván jelezni, hogy megértette szándékukat. Odaszólt valamit az evezőnél ülő bennszülöttnak, aki vállán át hátrafordította fejét, aztán egy-két erős evezőcsapással megváltoztatta a csónak irányát.

A bennszülöttek csónakja elsiklott a sziget csúcsa mellett. Roger elébük szaladt a partra. A *Fecske* tisztikara és legénysége melléje sorakozott, s mire a bennszülöttek partot értek, a hajó egész személyzete ott állt a kavicsos parton, hogy felhúzza a csónakot.

- Mi történt a hajótokkal? - volt anya első kérdése. - Hová lett a *Fecske*?

- Állawallakallacacuklacaowlacaculla - válaszolt Titty. - Ez annyit jelent, hogy lehetetlen ezt veled közölnünk, miután te is csak egy bennszülött vagy, ha mindjárt a kedves fajtájából is.

- Burobojomjéeebumntili - válaszolt anya. - Ez annyit jelent, hogy nem tartozik rám, hogy hol van, amíg nincs semmi baja.

- Pompás helyet találtunk a számára.

- Nincs szükség tolmácsra? - ajánlkozott Titty udvariasan.

- Ami azt illeti - mondta anya, a nőnemű bennszülött -, a veletek való közlekedésben ragadt ugyan már rám egynéhány angol szó, de szívesen wallacallawallázok veletek, ha ezt jobban szeretitek.

- Ha tudsz angolul, akkor nincs rá szükség.

- Alabala - mondta a nőnemű bennszülött. - Ez annyit jelent, hogy rendben van. Most remélem, megengeditek a bennszülötteknek, hogy veletek együtt felhordhassák a matracokat.

Jackson bácsi, a Holly Howe-i farmer mind a négy matracot kirakta már a csónakból. Derék, szép szál bennszülött volt, aki egyszerre három matracot emelt a vállára. John és Susan cipelték a negyediket. Roger kézen fogta a nőnemű bennszülöttet, Titty mutatta az utat a sátrakhoz.

- Ejnye, de gyönyörű a táborotok! - álmélkodott a nőnemű bennszülött.

- Mit szólsz hozzá? Szeretnél belépni ebbe a sátorba?

A nőnemű bennszülött lehajolt és belépett. Jackson bácsi földre dobta a szalmazsákokat.

- Gyere, Roger - szólt John a hajósinasnak -, hozzuk rendbe a sátrunkat, mire anya hozzánk látogat.

John megfogta a matrac egyik végét, Roger segített, s ketten behúzták a két zsákot a sátorba. Elhelyezték őket a sátor két oldalán, simára pofozták a tetejüket, és rájuk terítették az összehajtott pokrócokat. Aztán lehevertek, mindegyik a maga ágyára.

Eközben Susan és a nőnemű bennszülött a másik sátorban rendezték el a fekvőhelyet. Jackson bácsi visszatért a csónakhoz. A nőnemű bennszülött bedugta fejét a kapitány sátrába.

- Egész jó kényelemben vagytok itt! De mit fogtok csinálni, ha besötétedik?

- Persze! Persze! Két lámpást is kellett volna hoznunk! Bizony megfeledeztünk róla. Egy nagy lámpát hoztam mindössze az egész tábor világítására.

- Hoztam nektek két kis lámpást, gyertyákkal; minden sátor számára egyet. Ha megígéritek, hogy nagyon vigyáztok, és nem gyújtjátok fel sem magatokat, sem a sátrakat, itt hagyom. Hol tartjátok a nagy lámpásba való petróleumot?

- Ott áll közvetlenül a sátor bejárata előtt - felelte a kapitány.

- Tűzbiztos helyen kell tartanotok: távol a tábortól és a tűzhelytől.

Ebben a percben tért vissza Jackson bácsi, a szép szál bennszülött, még egy utolsó rakománnyal.

- Gyertek csak ki - szólt a nőnemű bennszülött. - Nem maradhatok most tovább, Jackson úrnak vissza kell mennie a farmjára. Még egypár dolog rendezésre vár. Először is a tej kérdése. Egy szigeten nincsenek tehenek, úgyhogy át kell hajóznatok a szárazföldre tejért. Megbeszéltem a szemközti Dickson-farm tulajdonosával, majd ad nektek minden reggel két liter tejet. Ha ma este szükségetek volna még tejre, Dickson asszony tud adni. Ide látszik a kikötő, ott a nagy tölgyfánál. Köszönöm, Jackson uram...

A szép szál bennszülött a nagy kosarat, amit éppen most cipelt fel a csónakról, letette a sátor elé. Egy tejeskanna volt benne meg egy csomó egyéb dolog. A nőnemű bennszülött sorba kiszedegette, mint az aranytallérokat a cipóból.

- Itt van nektek egy tejeskanna, csak aztán tartsátok egész nap hűvös helyen a tejet. Állítsátok árnyékba, és ne felejtsetek el minden alkalommal jól kimosni, mielőtt friss tejért mentek. No meg hogy legyen holnapra, hoztam nektek egy kis pudingot, Jackson asszony készítette. Hamar ráuntok majd a konzervgulyásra.

- Pemmicannek hívják ezt a bennszülöttek nyelvén - mondta Titty.

- Jó, hat legyen pemmican - hagyta rá a nőnemű bennszülött. - Én a helyetekben csak akkor bontanék fel egy ilyen pemmicanes dobozt, ha nincs kedvetek főzni. Apropos, ha jól tudom, Susan a főszakács.

- Igen.

- Akkor neki adom át az élelmiszer-szállítmányt. Itt van a pástétom meg mindenféle konzerv reggelire. Susan nem ér majd rá minden reggel zabpehelykását főzni nektek.

- Én szeretek főzni.

- Ha azt akarod, hogy továbbra is szeress főzni - mondta a nőnemű bennszülött -, kövesd a tanácsomat, és fogd be a többieket is a mosogatáshoz.

Jackson bácsi még egy utolsó zsákot cipelt fel a csónakból.

- Jackson néni olyan jó volt, és utánatok küldte a párnákat, tudom, hogy anélkül is jól aludnátok, de azért egy párna mégiscsak sokat ér. Meg vagyok győződve róla, hogy Kolumbusz Kristóf is mindig magával vitte a vánkását.

Kiszedték a párnákat a zsákból, mindegyik sátorba bevittek kettőt-kettőt.

- Láttad a kiszolgált kalózt a papagájjal? - kérdezte Titty, mikor a párnákat beágyazva, kilépett a sátorból.

- Miféle kalózt? - kérdezte a nőnemű bennszülött.

- Azt ott, az úszóházban. Mi láttuk őt is meg a papagájt is.

Jackson bácsi nevetett.

- Így hát ezt a nevet adták neki? Ugyan jól ráhibáztak.

- Az úszóházat, azt láttam - mondta a nőnemű bennszülött.

- Mister Turner - mondta a szép szál bennszülött - nyáron át rendszerint ott lakik az úszóházban. Az idén nem enged senkit a közelébe. Múlt nyáron a Blackett kisasszonykák, az unokahúgai, onnan a tó túlsó partjáról, egész nap ott sündörögtek körülötte. De az idén vége a murizásnak. Úgy él, mint egy remete, a Turner úr. Egy teremtetett lélek se tudja, mit művel ott egész nap egymagában. Azt mesélik a népek, hogy kincseket rejteget az úszóházban.

- Hát nem megmondtam, hogy kincseket? Tudtam én mindjárt, hogy csakis kiszolgált kalóz lehet! Hát hogy is engedhetne valakit a közelébe!

- Vicky baba már várja az anyukáját - szólt közbe a nőnemű bennszülött -, nem maradhatok tovább. Meg aztán úgy látom, nem nagyon hiányoznak nektek a bennszülöttek itt a táborban. Kezd már sötétedni, és ha nektek volnék, korán ágyba bújnék. A napocska úgyis felkelt majd benneteket jókor reggel, ha a madárkáknak nem sikerül.

- Köszönjük szépen, hogy elhoztad a holmikat - fordult hozzá Susan.

- Főképpen a lámpásokat - tette hozzá Titty.

- Alabala-alabala-alabala - búcsúzott a nőnemű bennszülött, indulóban a kikötő felé.

- Anyu, igyál velünk egy csésze teát! - kiáltott fel hirtelen Susan.

- Nem, köszönöm, nem iszom teát. Ti már úgyis teáztatok. Mindjárt este lesz. Ejnye, no, majdnem elfelejtettem!

Egy pillanatra betért a kapitány sátrába, és mosolyogva jött ki onnan.

S ahogy lesétált a csónakhoz, azt mondta Johnnak:

- Ne féljetek, nem foglak benneteket sűrű látogatásokkal zavarni.

- Nem zavarasz te minket, anyu.

- Mégse jövök gyakran. Csak arra kérlek, hogy legalább két-három naponként, persze ha kedvetek van, lehet sűrűbben is, tudassatok, hogy rendben van-e minden. Idővel majd kifogytok az élelemből, s tudjátok, hogy nekünk bennszülötteknek van valamelyes élelmiszerkészletünk. Ugye, akkor be-benéztek Holly Howe-ba?

- Eljöhetek akár holnap is, ha úgy kívánod - mondta John kapitány.

- Igen, szeretném tudni, hogy töltöttétek az első éjszakát.

- Anyu, mit csináltál az előbb a sátramban?

- Majd meglátod, ha visszamégy.

A nőnemű bennszülött beszállt a csónakba, és leült a végébe. Jackson, a szép szál bennszülött ellökte a parttól a dereglyét, és tovaevezett az est sötétjében.

- Isten veled, isten veled, isten veled! - kiáltott utána a *Fecske* legénysége. - Jó éjszakát, Jackson bácsi!

- Jó éjszakát maguknak is! - kiáltotta vissza Jackson bácsi.

- Durm! - kiáltotta a nőnemű bennszülött. - Ez azt jelenti, hogy jó éjszakát, és aludjatok jól.

- Durm, durm! - kiáltotta karban a *Fecske* legénysége. Odarohantak a sziget csúcsához, a figyelőhelyre, a magas fenyő alatt, s onnan integettek a csónak után, amelyben a bennszülöttek tovaeveztek az esti homályban.

A csónak már eltűnt a szemük elől, de még mindig láthatták az evezőktől felvert fehér tarajokat. Később már egyáltalán nem láttak semmit, csak az evezőcsapások ütemes zaja hatolt el hozzájuk, s az is egyre jobban beleveszett a távolba.

- Jobb lesz, ha lefekszünk, mielőtt egészen besötétedik - mondta Susan, a kormányos.

- Egy fél órán belül minden fénynek ki kell aludni a táborban - rendelkezett John kapitány.

- De hisz meg lámpát se gyújtottunk - vélekedett Roger.

- Nem is. De épp most van szándékunkban.

John kapitány kinyitotta a lámpás ajtaját, és gyufát gyújtott. A fák között még derengett egy kis világosság, de a sátrak belsejében már koromsötétség uralkodott. Meggyújtotta a lámpát, és bevitte a sátorba. A nagy bádogdobozt a sátor közepébe helyezte, és annak a tetejére állította a lámpát, hogy a sátor fala tüzet ne fogjon. Aztán eszébe jutott, hogy a nőnemű bennszülött távozása előtt motozott valamit a sátrában. Széjjelnézett, ugyan mi is lehetett az? Az ágy fejénél, a sátorlapon egy cédula volt odatűzve, ezzel a felírással:

BELEFULLADNAK, HA MULYÁK, HA NEM

MULYÁK, ÚGYSEM FULLADNAK

- Apu tudja, hogy nem vagyunk mulyák - mondta John önmagának. Susan a maga lámpáját a két bádogdoboz egyikére állította. Ő és Titty felrázták az ágyukat, hogy még kényelmesebb legyen.

A két sátor olyan volt a lombok között, mint két nagy világító lampion. Árnyképek mozogtak benne. Időbe telik, míg az ember első éjszaka kényelembe helyezi magát egy ilyen szalmazsákon. Hangok szűrődtek át a falon.

- Rendben van nálatok minden, Titty?

- Igen, igen, uram.

- Na és a fiú?

- Már elkészült, kormányos úr.

- Készen vagytok a lámpaoltáshoz?

- Igen.

- Lámpákat olts!

A két lámpást elfűjták, s a két fehér sátor beleolvadt a sötétbe. A tábortűz parazsa pislákoltsupán az éjben. „Jó éjszakát! Jó éjszakát! Jó éjszakát!” Minden elcsendesült, csak a tó hullámai csapkodták a sziklákat. Pár pillanat múlva a kapitány, a kormányos, a matróz és a hajósinas mély álomba merült.

AZ ÚSZÓHÁZ

Mozgalmas napra virradtak. Már korán elkezdődött. Napfény a sátorban jobb ébresztő, mint napfény a szobában. Titty ébredt fel elsőnek, nyitott szemmel feküdt a matracán, és elnézte a sátor fehér falán kergetődző fényfoltokat és árnyékokat meg a fák lombjai között bekukkanó napocskát. Négykézláb odakúszott a sátor ajtajához, kidugta a fejét, és beszívta a friss, harmatos hajnali levegőt, hallgatta a levelek susogását és a sziget partját verdeső habok csobogását.

A másik sátorban mocoogtak. Ott is kezdtek már ébredezni.

- John?

- Igen.

- A szigeten vagyunk?

- Persze hogy ott vagyunk. Te nem tudtad?

- Nem addig, míg egész fel nem ébredtem.

- Halló - kiáltotta -, Titty, jó reggelt!

- Jó reggelt! Jó reggelt!

John és Roger odamásztak a sátor ajtajához.

- Hol van Susan? - kérdezte Roger.

- Még alszik.

- Nem, már nem alszik - szólalt meg Susan, megfordulva a matracán, és szemét dörzsölte. - Hány óra van? Itt az ideje, hogy elhozzuk a tejet.

John eltűnt a sátor mélyében, hogy megnézzze az óráját, amit most kronométernek hívtak, miután John volt a hajó parancsnoka.

- Három perc múlva fél. Hajóidő szerint akartam kifejezni, de bele tellett volna egy-két pillanatba, míg kiszámítom.

- Kérdés, hogy megfejték-e már a teheneket.

- Majd én átevezek a tejért - szólt John.

- Várj egy percre. Ma menjünk el valamennyien érte. Így mindannyian megismerjük az utat, és ők is egyszerre megismernek mindenkit, úgyhogy máskor akármelyikünk mehet a tejért.

Még el kellett intézni egy kis öltözködést, utána meg egy kis mosakodást a kikötőben. No nem éppen sokat, csak egy kicsit az arcot meg a kezeket meg a fogakat. Aztán az egész legénység utat vágott magának a bozóton keresztül a rejtett kikötőhöz, a sziget déli oldalán. Ott feküdt a *Fecske* kikötve, ahogy elhagyták. Az ülések nedvesek voltak a harmattól, a napsugár még nem szárította fel a cseppeket, és ők zsebkendőjükkel törölték szárazra. Kieveztek vele a zátonyok között, felvonták a nyirkos, barna vitorlát, és áthajóztak a túlsó partra a kikötőbe, ott a tölgyfa alatt a *Fecskét* kihúzták jó magasan a partra, és a kikötőkötelet rádobták egy nagy köre. Mindannyian felsétáltak Dicksonék farmjához.

Dicksonék farmja nem feküdt távol a partról, éppen csak annyira, mint Holly Howe. Egy lejtős, pázsitos legelő tetején búj meg a házacska a szilvafák árnyékában.

Nem lesz könnyű feladat megértetni a farm lakóival, hogy a *Fecske* kapitánya és legénysége szállott partra. Dicksonné asszony megkímélte őket ettől a nehézségtől, mert egyenest kibökte:

- Ugye, a tejért jönnek? Látom, van saját kannájuk, éppen most fejtük.

Fogta a kannát, és csakhamar visszahozta, színig töltve habzó, meleg, frissen fejt tejjel.

- Tessék, itt van. Aztán ha valamire szükségük van, ne restelljenek ide jönni és kérni.

Dickson úr, egy magas, sovány farmer is odajött.

- Pompás időnk van - mondta, de nem várta be a választ.

A *Fecske* utasai újra hajóra szálltak, de ez alkalommal nem a rejtett kikötőben, hanem az első kikötőhelyükön szálltak partra.

- Északnyugati szél fúj - állapította meg John kapitány -, és a kikötőhely jól védve van attól.

Tűzet kellett rakni és megfőzni a reggelit. Susan, a kormányos vállalta ezt a megbízatást, de a többiek túlságosan éhesek voltak ahhoz, hogy messzire távozzanak a tűztől, mialatt a reggeli elkészül. El is készült csakhamar. Aztán megint bejárták az egész szigetet, de nem tettek semmi új felfedezést. Aztán, mialatt Susan, a kormányos és Titty, a matróz a táborban foglalatostkodtak, a kapitány és a hajósinas elvitorláztak Holly Howe-ba a postával. A posta csak egy levélből állott, az is kurtácska, de Titty addig nem gondolt az írásra, amíg a vitorlát fel nem vonták. Még ennyire se futotta volna az időből, ha a szél nem erősödik meg reggeli után, és John kapitány nem határoz úgy, hogy beszed a vitorlából. Mialatt a kapitány kioktatta a hajósinast ebben a mesterségben, Titty megírta a levelet. A levél így szólt:

Drága Anyu,

csókjainkat küldjük egy elhagyott szigetről, és reméljük, hogy jól vagytok. Mi is jól vagyunk.

A te szerető lányod

TITTY,

a matróz

- De hisz anya tegnap volt itt - mondta John kapitány -, nem vár mára levelet tőlünk.

- Mindenesetre küldök neki egyet.

Így a *Fecske* postát is vitt magával a Holly Howe-i útra.

A szél csakugyan erős volt, úgyhogy az átkelést bátran lehetett viharosnak nevezni. A víz majdnem becsapott a csónakba, aztán apró kis hullámokra töredezett, és a fölcsapó ár ráfröccsent a hajósínasra és a kapitányra. Északnyugati szél fújt, úgyhogy ellenszéllel kellett megküzdeniük. A kis *Fecske* a tó egyik oldaláról a másikra siklott, aztán megint vissza.

Egy ilyen fordulónál John kapitány hajóját bevitte az Úszóház-öbölbe, csaknem a ház alá, majd megint kifelé kormányzott. Mielőtt megfordultak, jól szemügyre vették az Úszóházat. Titty kalóza a hátsó fedélzeten ült, ahol egy szélellező ponyva védte. Odavitorláztak a ház végébe, és szemügyre vették a kiszolgált kalózt, amint ott ült a fekvőszékben, és írt valamit egy térdére fektetett füzetbe. A zöld papagáj a korláton gubbasztott, és lepislogott a *Fecskére*, miközben a szél felborzolta a hátán a zöld tollakat. A kiszolgált kálóz egy percre felpillantott, majd újra munkájába merült.

- Vajon mit csinálhat? - kérdezte Roger.

- A papagáj?

- Nem. A kalóz.

- Valószínűleg tereprajzot készít a kincs rejtekhelyéről. Vigyázz, most fordulok!

A *Fecske* megfordult, és orrával kifelé tartott az öbölből. Elhaladt a bója mellett, amihez az Úszóház ki volt kötve.

Mialatt elhaladtak a bója mellett, a barna vitorla majdnem egészen eltakarta John és Roger elől az Úszóházat.

Amikor egy percre újra feltűnt előttük az Úszóház eleje, szemükbe ötlött valami, amitől az Úszóház kalózszerűbb lett, mint valaha. Roger látta meg elsőnek. Johnt túlságosan elfoglalta a kormányzás, hogysem ideje lett volna sokat ide-oda pislantgatni. Nem volt másra gondja, mint a barna vitorlára, hogy eléggé tele legyen széllel, és hogy a szél a jobb arcát és jobb orrát érje, amint előrenéz a hajó elébe. A *Fecske* gyors iramban haladt, s így John csak egy pillanatra láthatta meg azt a dolgot, mégsem lehetett kétség annak mibenléte felől.

- Egy ágyú van a fedélzetén, nézd csak, nézd!

Az Úszóház jobb oldalán kerek, fényes ágyúorr nyúlt ki a kék padlózat felett. Egy kifényesített sárgaréz ágyú orra. Valaha talán arra szolgált, hogy jachtversenyek alkalmával indító lövéseket adjon le. Most ott állt egy ágyútalpon, lövésre készen.

Ez még John kapitány szemében is bizonyíték volt arra nézve, hogy az Úszóház több, mint egy közönséges úszóház. Egy rézágyú és egy zöld papagáj!

- Tittynek, úgy látszik, igaza van - mondta a kapitány tűnődve. Hátranézett, nincs-e az Úszóház bal oldali fedélzetén is egy ágyú. Ez eldöntötte volna a kérdést. De hát nem volt. Mindamellet az ágyú ágyú, és hajók, melyeknek nincsenek titkaik, rendszerint nem hordanak fedélzetükön egy fia darabot se.

Roger szívesen folytatta volna még tovább is a beszélgetést az ágyúról. John kapitány azonban nem volt rá hajlandó. Nem beszélhet az ember semmiről, ha egy kis csónakban erős szél ellen hajózik, és nem lehet a más beszédére sem figyelmes.

Végre elhaladtak a Darien-hegyfok mellett, s elérték a Holly Howe-öblöt. A kikötőkötelet hozzáerősítették a kőmólóhoz a csónakház mellett, és leeresztették a vitorlát. A mezőn keresztül felkapaszkodtak a farmhoz. Alig három napja, hogy Roger, lévén ő egy vitorlás hajó, ide-oda cikázott ezen a mezőn, szél ellenében, hogy elérte édesanyját Holly Howe kapujában a sürgönnyel, mely lehetővé tette számukra ezt a kalandot. Most nem volt szükség lavírozásra. Nem kellett vitorlás hajónak lennie. Valódi hajósinas ő, egy valódi hajón, aki üzleti ügyben szállt partra kapitánya kíséretében. Tegnap óta a dülőút, az erdő, a Darien felé nyíló kapu és a Holly Howe-farm idegen terület a szemében.

Egészen más vidék volt ez most, amikor messze vizeken át a saját szigetükről érkeztek ide. Nem volt ez már semmiképpen az a régi vidék, amikor az ember még itt lakott, és a sziget a távol messze ködében derengett fel előttük. Most a visszatérés majdnem annyi volt, mint egy felfedező út. Mintha egy álomban látott helyet ismert volna fel, hol minden azon a helyen van, ahol azt az ember elképzelte, és mégis minden újabb és újabb meglepetést jelent.

Furcsa dolog így nyílegyenesen felsétálni a Holly Howe-farmhoz. John majdnem megállt és kopogott. Belül minden úgy volt, ahogy elhagyták. Anyu az asztalnál ült, és levelet írt édesapának. A dadus karosszékből üldögélt és kötött. A dundi Vicky baba a földön csücsült, s egy feketeorrú gyapjas báránnyal játszadozott.

- Halló - pillantott fel anyu az írásból -, hát jó volt-e a durm?

- Mindnyájan úgy durmoltunk, ahogy csak tőlünk tellett, és nem is ébredtünk fel olyan kora hajnalban, mint ahogy mondtad.

- Rendben megkaptátok a tejet a farmon?

- Igen. Tetszett nekem az a bennszülött ott a farmon.

- Nekem is, amikor tegnap beszéltem vele.

A dadus, úgy látszott, nem tudta egészen átérezni a jelentőségét annak a nevezetes ténynek, hogy távoli világokból érkezett matrózokkal beszél.

- Remélem, még nem hűtöttétek agyon magatokat. Külön vakáció, hogy nem vagytok itt. És mondd csak, Roger úrfi, nem felejtetted el reggel megmosni a fogadat? Nem pakoltam nektek szájmósó poharat.

- Az egész tóból öblítettem a számat.

- Elhoztuk a postát - jelentette John -, itt van egy levél Tittytől. - Kihúzta a levelet a zsebéből. Anyu felbontotta és elolvasta. Erre válaszolni kell.

- Újabb szállítmányért jöttünk: elfelejtettük magunkkal vinni a horgászbotokat.

- Persze, azokra is szükségtek lesz. Ott vannak a fürdőruhák is. Tegnap, amikor elhajóztatok, éppen ki voltak akasztva, s csak ma reggel vettük észre. Ugye, még nem is fürödtetek a szigeten?

- Ma reggel még nem.

- Holnap akarunk először.

- Well, de aztán jó helyet válasszatok magatoknak a fürdéshez, ne legyen hináros, és vigyázzatok, hogy Roger ne menjen be a mély vízbe, ahol nem tud talpra állni.

- Amíg nem tanultam meg úszni. De már majdnem tudok.

- Amíg nem tudsz háton és mellen egyformán jól. Amíg biztosan és kitartóan nem tudsz úszni, jobb, ha nem mégy a mélybe. Most pedig szedjétek össze a horgászbotokat, addig én elkészítem a postát, amit visszavisztek.

Összehordták a horgászszerszámokat. Darabokra szedték a négy horgászbotot, és mindegyiket belerakták a maga zsákocskájába. Azután a zsinegeket és a horgokat sorra belerakták egy nagy kávésdobozba. Közben a dadus egy törülközővel batyuba kötötte a fürdőruhákat. Akkor anyu megjelent két levéllel. Az egyik Tittynek szólt, azt írta benne:

„Sok csók az itthon maradottaktól, és köszönjük a kedves levelet.” A másik Susannak szólt, s abban azt írta, hogy vegyen Dicksonnéól egypár fej salátát is, mert különben a legénység skorbutot kap az egyoldalú táplálkozástól. Adott nekik egy nagy zacskó zöldborsót is.

- Mondd meg Susannak, hogy főzze meg sós vízben, aztán dobjon a tetejére egy darab vajat. - Adott még egy nagy bádogdoboz csokoládés kekszet is.

- Nem hinném, hogy a kormányos nagyon elkényeztetne benneteket pudinggal, jó lesz a keksz pótlásnak.

Kapitány és hajósinas újra beszaladtak a házba, hogy elbúcsúzzanak a dadustól és Vicky babától. Anyu lejött velük a kikötőhöz, hogy segítsen a holmik leszállításában.

- Ma kissé erősebb széllel indultok - mondta lefelé menet.

- Be is szedtünk a vitorlából.

- Csakugyan? - álmélkodott anyu.
- Én is segítetttem - büszkélkedett Roger.
- Melyik darabját kötötted le legelőször?
- Azt, amelyik a legközelebb van az árbochoz. Utána azt, amelyik a vízszintes vitorlarúd végén van, és ami a vitorla közepén, azt legutoljára.
- És melyiket eresztetted ki elsőnek?
- Legelőször is a középső rudallónál, aztán a rúd végénél és végül az árboznál.
- Rendben van. Nincsenek mulyák a legénység soraiban.

Berakták a málhát, kibontották a vitorlát, és máris indultak kifelé az öbölből.

- A kiszolgált kalóznak ágyúja van az Úszóházon! - ordította Roger menet közben. A szárazföldön észébe sem jutott.

- Igazán? - kiáltott vissza anyu. - Well, jó utat, tengerészek!

Ezúttal csakugyan erős szelük volt, s a *Fecske* csaknem rekordidő alatt érte el a szigetet, s a sodra habzó kigyóvonalban húzódott mögötte. Egyenest a sziget felé vették útjukat, és messze elkerülték az Úszóház-öblöt. Túl messze haladtak el mellette, semhogy jól szemügyre vehették volna azt az úriembert, aki a fedélzet korlátján messze kihajolva, egy távcsövön át nézett a *Fecske* után. Egy másodperccel később már elhagyták az öböl déli előhegyét, s az Úszóház eltűnt mögöttük.

Egyre jobban közeledtek a sziget felé. Amilyen idegennek tűnt nekik Holly Howe, annyira otthonos volt számukra a sziget. Öröm volt látni, hogy közeledik egyre jobban és jobban, és öröm volt rágondolni a sátrakra, a tábortüzzre, s figyelni, hogy tekereg a füst a fák fölött, és tudni, hogy ez a kormányos tábortüzének füstje.

- Már ebédidőre járhat - mondta Roger.

- Húspuding lesz ebédre - állapította meg John. - Halló, a matróz ott van a megfigyelőhelyen!

Titty csakugyan ott állt a magas fa alatt. Integtetett, aztán eltűnt.

- Elment, hogy jelentse Susannak az érkezésünket.

Közben a kormányos és a matróz alig győzték a munkát a szigeten. Egy kis mólót raktak nagy macskakövekből, hogy lesétálhassanak rajta, ha tiszta vizet akarnak meríteni a tóból. Nagyon alkalmas volt ez tányérok és csészék öblítésénél is. Aztán krumplit hámoztak, és jó hosszú ideig főzték a vízben. Meg-megszurkálták egy villával, hogy megfőtt-e már. Addig szurkálták, amíg minden szem krumpli olyan volt, mint a szpongya. Majd a kormányos nagy halom vajjas kenyeret kent meg. Az ebéd már készen volt, és Titty lejött a mólóhoz, hogy fogadja a *Fecskét*.

- Postát hoztunk neked - kiáltotta Roger már messziről - és postát Susannak, és a kalóznak van egy ágyúja. Saját szemünkkel láttuk.

- Egy igazi ágyúja?

- Úgy bizony.

- Ugye mondtam, hogy csak kalóz lehet!

Titty felcipelte a fürdőruhákat a táborhelyre. Roger vitte a horgászbotokat. John vitte a bádogdobozt a keksszel és a zacskó borsót. Az expedíció tagjai rövid úton végeztek a sülttel.

A sült hideg volt, ellenben a krumppli olyan forró, hogy utolsónak hagyták. Senki sem tudta olyan gyorsan bekebelezni, mint a hideg sültet. Így hát második fogásnak maradt. Keksz és alma helyettesítette a pudingot.

Susan elolvasta a levelet.

- Anyu azt üzeni, hogy adjak nektek bőven salátát és egyéb zöldsézeléket, nehogy valamenynyien skorbutot kapjatok. Mi az, hogy skorbut?

- A matrózok úgy hullanak tőle, mint a legyek - mondta Titty.

- Borsó lesz vacsorára - jelentette be Susan. - Jó lesz, ha te meg Roger nekiláttok a puco-lásnak.

Lehántottak vagy egy féllábasnyi borsót, és azalatt a kormányos elmosta az edényt.

A szél alábbhagyott, és John kapitány lement a *Fecské*hez, és kiengedte a vitorlát. Letolták a *Fecskét* a vízre, és elhajóztak dél felé, ahol a tó kiszélesedett, majd megint összeszűkült. Messze a tó végében kanyargott a kis gőzös füstoszlopa.

- Ott is kell hogy legyen egy kikötő, akárcsak Rióban. A szárazföldön biztos vademberek laknak - ábrándozott Titty.

- Hosszú évekbe fog telni, míg az egész vidéket felkutatjuk - vélte Roger.

- Terepfelvételt kell készítenünk, s minden évben bele kell rajzolnunk azokat a tájakat, amelyeket már felfedeztünk, hogy a végén minden rajta legyen.

Felváltva kormányozták a *Fecskét*. Susan természetesen majdnem olyan jó kormányos volt, mint John kapitány, Titty, a matróz gyorsan beletanult a mesterségbe, s mielőtt hazaértek, még a hajósinasnak, Rogernak is szabad volt egy rövid ideig kezelnie a kormányt. John ott állt mellette, hogy gyorsan átvegye tőle, ha valami nem jól menne.

Útban hazafelé felfedeztek még egy másik szigetet is. Sok sziget volt a tóban, de ezt csak most vették észre, mert olyan kicsike volt és oly közel a szárazföldhöz, hogy földnyelvnek gondolták. Most, hogy a sziget nyugati oldalán hajóztak hazafelé, világosan látták, hogy víz van a part és a sziget között. A nyugati part mellett feküdt, kicsit oldalvást, szemben a szigettel. Rögtön elhatározták, hogy még nem vitorláznak haza, hanem felkutatják az újonnan felfedezett szigetet.

- Hajózzunk el a sziget és a part között - javasolta Titty.

- Nincs elég hely, hogy megforduljunk - vélte John kapitány. - Átfuthatnánk ugyan rajta, ha a víz elég mély, de valószínűbb, hogy zátonyok rejtőznek a tükre alatt. Nem kockáztathatom meg a dolgot. Inkább közvetlen melléje hajózzunk.

Egy széles fordulóval felvitte a hajót a nagy szigetig, onnan az újonnan felfedezett szigetekcskéhez. Csak sziklát, hangát és két kiszáradt fát találtak rajta. Az egyik fa ki volt dőlve. A másik még állt a talpán. Sok ága már letöredezett, lomb sem borította. De levelek helyett másvalamire akadtak a csupasz fán. Három hosszú nyakú, sötét madár gubbasztott az ágakon. Titty a messzelátón keresztül kémlelte őket.

- Guminyakuk van - állapította meg.

- Most egy másik is odarepült. Valamit tart a csőrében.

Még egy negyedik madár is felrebbent a tőről, szájában egy csillogó pikkelyű hallal. Rászállt az egyik ágra, égneke emelte a fejét, és lenyelte a halat. A többi madár bólogatott a hosszú nyakával, és ásítozott.

- Miféle madarak ezek? - kérdezte Roger.

- Kormoránok - felelte John kapitány.

- Csak talán nem? - álmélkodott Titty. - Hisz akkor valószínűleg Kína partjai közelében járunk. A kormorán kínai madár, a lakosság betanítja halászatra. Képen láttam.

Ahogy a *Fecske* közelebb ért a szigethez, az egyik kormorán leszállt a vízre, s a többi három követte.

Megszámlálták a négy madarat a vízben. Egyszerre már csak hárman voltak. Aztán újra felbukkant a negyedik is. Aztán egy másik bukott alá. Aztán még egy másik. Aztán az egyik feljött a víz színére egy hallal a csőrében, és visszarepült a csupasz fára.

- Halásznak - szólt Titty -, most éppen halásznak. A tereprajzunkon ezt a szigetet Kormorán-szigetnek fogjuk hívni.

Ahogy a *Fecske* közvetlen a sziget közelébe ért, a fán ülő madár felröppent. Nagy, sötét tollú madár, fehér folttal a begye alatt. A másik három a vízben gyorsan elúszott, csak a fejük és a nyakuk emelkedett ki a habok közül. Majd ők is felrepültek, és nyomon követték az elsőt.

- Kikötünk? - kérdezte Roger.

- Nincs itt semmi, csak pusztá kövek - állapította meg John.

- Menjünk haza, és teázzunk meg - javasolta a kormányos.

- Vigyázz, kész, rajta - adta ki a vezényszót a kapitány, és a *Fecske* megfordult. Kieresztették a vitorlát, a *Fecske* futott a sziget déli csúcsa felé.

Vacsora után felvitték a messzelátót a megfigyelőhelyre. Amíg be nem sötétedett, ott látták a kormoránokat, gubbasztva a Kormorán-sziget csupasz fáján. Ha nem látták volna őket olyan közről, nem tudhatták volna, miféle madarak. Leheverték a fübe, és szőtték a terveket a jövőre, mint akik ezután egész életüket a szigeten fogják tölteni.

- Tulajdonképpen - mondta John kapitány - vadkecskét kellene ejtenünk a legénység élelmezésére.

- Kár, hogy egy sincs a szigeten - sajnálkozott Susan.

- És puskát se hoztunk magunkkal - sajnálkozott Roger is.

- Az rendjén volt - szólt John kapitány -, hogy elláttuk magunkat élelmiszerkészlettel, konzervekkel meg más effélével, főképp keksszel. Minden expedíció így gondoskodik előre magáról. De az élelem legnagyobb részét mégis vadászattal és halászattal teremtik elő. Holnap halászni fogunk, és a halászsákmányon fogunk élni.

- Jó lenne, ha volna egy szelídített kormoránunk - sóhajtott Titty.

- Itt van helyette a horgászbót - vigasztalta meg John kapitány.

GYÖNGYÉLET A HALÁSZÉLET

Másnap hajnalban, reggeli előtt a *Fecske* kormányosa és legénysége megfürdött. A kikötőhely a kis strandjával igen alkalmas volt a fürdésre. A part fövényes volt, s a kavicsok se oly hegyesek, mint egyebütt. A víz is csak fokozatosan mélyült, és miután Susan jó darabra begázolt a vízbe, megengedte Rogernak is a fürdést.

Roger, aki addig a strandon várakozott, prüszkölve, szökdelve szaladt bele a vízbe.

- Úsznod is kell, nemcsak fröcskölni a vízben - mondta Susan, a kormányos.

- Igen, igen, uram - felelte Roger.

Leguggolt a vízben, hogy csak a feje látszott ki a habok közül.

John és Susan versenyt úsztak, először előre, be a tóba, aztán vissza.

Titty a maga részéről ezen a reggelen kormorán volt.

Ez nem volt olyasmi, amiről Johnnak és Susannak beszélni kívánt volna mindaddig, amíg nem tudta biztosan, hogy vállalkozása sikerrel jár-e. Nagy raj apró halacska úszkált a sekély vízben a part közelében. Talán beljebb akadnak nagyobb példányok is, olyanok, amilyenekre tegnap a kormoránok halásztak. Titty pontosan megfigyelte őket. A művelet a következőképpen folyt le: a kormorán először nyugodtan úszott a víz tükcrén, aztán hirtelen lebukott a víz alá úgy, hogy a hátát felemelte, szárnyait szorosan testéhez szorította, és fejével a víz alá bukott. Titty is megpróbálkozott, de mindjárt látta, hogy ha karjait nem használja, sehogy sem jut a víz alá.

De amikor a karjait is használta, akkor is csak hosszú prüszkölés, fröcskölés, lubickolás után tudott víz alá bukni.

- Miért kalimpálsz a lábaddal a levegőben? - kérdezte Roger egy ilyen vízibukfenc után. Rogernak sajnos igaza volt. Titty maga is jól tudta, hogy ha le is bukott már a víz fenekére, lábszárai még kint kalimpáltak a víz fölött.

Mélyebben ment bele a vízbe, hogy közelebb legyen a halakhoz és messzebb Rogertől. Végre megtalálta a módját, hogy a karmozgások lehúzzák a fenékre. A vízben ki tudta ugyan nyitni a szemét, de mintha zöld ködrétegben próbálna körülnézni. Hal sehol nem volt látható. Egy kis erőfeszítéssel egészen a fenéig lebukott. De még így sem akadt halra. Prüszkölve vetette fel magát a víz színére, aztán újra meg újra alábukott. De sajnos minden eredmény nélkül. Felkapott egy kavicsot a tó fenekéről, annak bizonyosságául, hogy valóban lent járt a mélyben, aztán prüszkölve és kifulladásra újra feljött a víz színére. Semmi kétség. A halak észrevették őt, és gyorsabban úsztak nála. Nem volt más mód, mint elővenni a horgászbötköt. Egy kavicsal a markában a strand felé úszott.

- Mi van a tenyeredben? - kérdezte Roger.

- Egy kavics. A tó fenekéről kaptam fel.

- Miféle kő?

- Igazgyöngy. Mit szólnál a gyöngyhalászhoz?

A kormoránok egyszeriben feledésbe merültek, a matróz és a hajósinas a következő pillanatban már gyöngyhalászi minőségben működött.

- Ne engeddd, hogy Roger nagyon beússzon a mélybe! - kiáltott át hozzájuk Susan kormányos.
- Én kimegyek, és a tűz után nézek.

Ami John kapitányt illeti, ő szintén kijött a vízből, és magukra hagyva a gyöngyhalászokat, hajóra szállt, hogy tejet szállítson.

- Hát ti mit csináltok? - kiáltott át hozzájuk távozóban.

- Gyöngyöt halászunk.

- Ne maradjatok túl soká a vízben. Aki nem száradt meg, és nincs felöltözve, mire visszajövök a tejjel, nem kap reggelit.

- Igen, igen, uram - felelt vissza Titty.

Roger is megpróbálkozott a víz alól egy „igen, igen, uram”-mal, de nem sikerült.

A szemét sem egykönnyen nyitotta ki a víz alatt, és a két-három lábnyi mélységben prüszkölve, tapogatózva szedegette fel egyenként az igazgyöngyöket.

Titty matróz nyitott szemmel szállt le a víz fenekére, és kiválasztotta a legfehérebb köveket. Kicsit nagyocskák voltak ugyan ezek az igazgyöngyök, de hát ugyan ki bánja, ha egy igazgyöngy nagyra sikerül! Így a gyöngyhalászok egy nagy halom víztől csöpögő fehér drágakövet halmoztak fel a tóparton. A baj csak az volt, hogy mihelyt a kövek megszáradtak - s ez bizony a parton a napsütésben gyorsan bekövetkezett -, nyomban megszűntek fényleni, és többé nem számíthattak igazgyöngynek.

A gyöngyhalászásnak egyszeriben vége szakadt, amikor a halászok megpillantották John kapitányt, aki csomagokkal megrakodva közeledett a Dickson-farm irányából. Prüszkölés, fújtatás, rohanás végig a parton, törülközők villámgyors működtetése, s jó pár perccel, mielőtt John kapitány kikötött volna a *Fecskével*, a hajó legénysége szárazra törülközve és teljes parádében ott sorakozott a parton kapitánya fogadására. Volt mit cipelni. Két cipókenyér, néhány nagy fej saláta, egy tele kosár tojás, no meg a tejeskanna színültig tejjel és egy kis bádogg cigarettadoboz.

- Mi van ebben? - kérdezte Roger.

- Giliszta.

- Horgászni fogunk?

- Igen. Dickson úrtól kaptam a gilisztákat. Azt állítja, hogy bőven van sügér a sziget és az ő kikötőjük között. Azt mondja, könnyebben akad horogra apró halakkal, mint gilisztával. Azt mondja, hogy mindenütt, ahol hínáros a víz, találunk sügért.

A reggeli hamar véget ért, és mialatt Susan és a matróz elrakodtak, a többiek elővették a lábast, félig megtöltötték vízzel. Ez lesz a családék tartálya. A sekély vízben apró halakra horgásztak. Fogtak is egy jó csomót.

Susan is csatlakozott a társasághoz, és felszerelte a horgászbotját. Áteveztek a szemközti öbölbe, Dickson farmja alá. Roger, a hajósinas a csónak orrában ült, és a hínárt figyelte.

- Hínár - jelentette ki hangosan, mihelyt az öbölbe értek -, méghozzá mennyi!

A *Fecske* mindkét oldalába a víz alatt hínárok hosszú zöld indái kapaszkodtak.

- A hínáros szélén haladunk. Itt még nem mély a víz. Kész a horgony?

Susan kormányos odaszólt a hajósinasnak:

- Tartsd készen a horgonyt a csónak orrában, és ereszd a mélybe, mihelyst hallod a vezényszót: „Horgonyt a mélybe!”

John időnként egy-egy evezőcsapást tett, lekémlelt a vízbe, aztán megint húzott egyet-kettőt.

- Látja valaki a feneket?

- Igen, most látom - felelte Roger.

- Rendben van, én is látom. A feneket zöld moha borítja, ez homokot jelent, itt kell lenni a hínárosnak a közelben. Jobb helyet nem is találhattunk volna.

- Horgonyt a mélybe! - vezényelt a kormányos.

Roger leeresztette a horgonyt. A *Fecske* lassan megfordult. Egy másodperc múlva négy kis vörös parafa bója úszott a vízen, kettő a csónak egyik oldalán, kettő a másikon.

- Milyen mélyre eresztetted a horgot, Susan? - kérdezte Titty.

- Amennyire az úszó engedi.

- Az enyém három láb mélyre van eresztve. Látom az apró halakat.

- Ez nincs rendjén - magyarázta John kapitány. - A fenéktől legfeljebb egy lábnyira kell leengedned. Húzd fel a zsineget, magasabbra tolom a parafádat.

Ebben a pillanatban Susan horgát megpedzette valami. Felrántotta a botot, de semmi sem volt rajta.

- Bekapta a csalétket, és elúszott.

- Túl hamar rántottad fel.

- Kár, hogy a csónak annyit forgolódik - mondta Titty. - Vigyázz, John, a parafád majdnem súrolja az enyémet. Nézd, már össze is gabalyodtak. Kis híja, hogy ki nem rántottad az enyémet is.

John szétválasztotta a két botot, de mire elkészült, a csónak újra megbillent, és most ő akadt össze Susan horgával.

- Ez nem mehet így! A csónak mindkét végén kell egy-egy horgony, hogy ne foroghasson annyit. Botokat behúzni! Horgonyt fel, Roger! A parton kerítünk egy nagy követ, tartalék kötélünk úgyis van fölösen.

Így hát újra kieveztek a partra, és egy nagy követ kötöttek a horgonykötél másik végére. Aztán visszaeztek horgászhelyükre, Roger leengedte a horgonyt, és Susan leeresztette a követ a csónak végén. A *Fecske* meg sem mozdult. De most meg úgy találták, hogy nem kedvező a szél felőli oldalon halászni, mert bár csak gyenge szellő járt a vízen, a parafákat mégis a csónak alá hajtotta. Így aztán mind a négyen a csónak ugyanazon oldalán halásztak. Minthogy a csónak forgása most nem volt akadály, mindannyian egyszerre figyelték mind a négy zsineget.

- Kié bukik le először? - kérdezte Roger.

- Az enyém! - kiáltott fel Titty. - Már mozog is!

- Vigyázz csak, John - kiáltotta Susan -, a tied eltűnt!

John körülnézett. Csakugyan, a dugó nem volt a vízen. Megrántotta a botot, a bot vége meggömbült, megrándult, és egy kövér kis sügér, fényes, szúrós uszonyokkal, sötétkék csíkokkal az oldalán ott ficánkolt a levegőben.

- Egy halunk már van! - állapította meg John elégedetten, s közben egy újabb csalétket illesztett a horogra.

Most már egymás után kerültek horogra a sügerek. Volt úgy, hogy három zsineg rándult meg egyszerre. Csakhamar egy egész halom sügér feküdt a csónak aljában.

Roger számolta őket: tizenkettő, tizenhárom, tizennégy.

- Hol a parafád, Roger? - kérdezte a kormányos.

- És nézd csak a botodat - csodálkozott Titty.

Roger felugrott, és megrántotta a botját, amelyet letett a kezéből, amíg a zsákmányt számlálgatta. Érezte, hogy hal van a zsineg végén. A víz színére rántotta a horgot, a víz felkavarodott, és valami újra visszarántotta a botot. Roger belekapaszkodott a botjába. Az nagy ívben meghajolt.

- Cápa! Cápa! - kiáltotta izgatottan.

Hatalmas test mozgott a víz mélyében; hol erre, hol arra rángatta a botot.

- Eresszél neki még egy kis zsineget - tanácsolta John, de Roger csak markolta keményen a botját.

Ebben a pillanatban mintegy yardnyi hosszú, zöld színű, pettyes, sötét hátú, fehér hasú hal bukott fel a víz színén. Hatalmas feje kint tádogott a víz fölött, és óriás teste meg-megrándult. Szájából egy kis sügér repült fel magasan a levegőbe. Roger botja kiegyenesedett. A hatalmas hal egy pillanatra ott pihent a víz színén, gúnyosan meresztve szemét a *Fecske* legénységére. Aztán egy erős farkcsapással hatalmas örvényt kavart fel, és újra eltűnt a mélyben.

Roger behúzta a kis sügért a csónakba. Már nem volt benne élet. Oldalában mély harapás, a csuka fogának nyoma látszott.

- Hát mit szóltok ehhez? - kérdezte Roger, mikor magához tért. Mit gondoltok, biztonságos ezen a helyen fürödni?

Nem fogtak több sügért. A csuka elriasztotta őket. John egyedül akarta folytatni a horgászást. Susan végül kijelentette, hogy éppen elég sügért fogtak mára, és ha el akarják fogyasztani, előbb meg is kell őket tisztítani. Így hát felhúzták a horgonyt meg a követ, és visszaveztek a szigetre.

A haltisztítás kínos mesterség. A kormányos feladata volt, hogy bicskájával felhasítsa a sügér hasát, és kiszedje a beleket. A beleket bedobták a tűzbe, és Roger egyenként szállított le minden darab sügért a kikötőhöz, hogy belső részét kiáztassa a tó vizében. A kormányos az első halnál megkísérelte, hogy lekaparja a pikkelyeket, de hamarosan letett ebbéli szándékáról. Egy marék sót tett mindegyiknek a belsejébe, aztán friss vajban megsütötte pikkelyestül. Mikor megsültek, könnyűszerrel le lehetett nyúzni a bőrüket. A sügér tálalásra készen várta a legénységet.

A kormányos azt állította, hogy túl sok ment kárba a pompás vajból halsütés közben, de a kapitány és a legénység véleménye az volt, hogy megérte.

Délután kifektették a *Fecskét* a partra, és lemosták. Először kiszedték belőle a nehezéket, aztán felhúzták a partra. Előbb az egyik, majd a másik oldalára fektették, amíg a fenekét kisúrolták, bár arra semmi szükség sem volt. De hát sose tudhatja az ember. Hátha hínár tapadt a fenekére hosszú zöld indáival. Különben is egy hajót időnként mindig le kell mosni. Így hát a *Fecskét* is lemosták. Majd megint vízre bocsátották, visszarakták a nehezéket, felszerelték az árbocot, és visszatértek vele a kikötőbe.

Most a kormányos bejelentette, hogy fogytán van a tüzelő, és a hajó egész személyzete munkába állt, hogy jó száraz rőzsét szedjen a sziget partján. Felhalmozták a táborhelyen, közel ahhoz a kis rőzsehalomhoz, amihez eddig nem nyúltak.

A munkába bizony belefáradtak, utána felkapaszkodtak a megfigyelőhelyre, hogy megfigyeljék a hajójáratokat a tavon, és hogy megegyezzenek a sziget egyes pontjainak elnevezésében.

Ez itt a magas fa alatt természetesen a Kilátótorony. Az ott a kikötőhely meg az Öböl meg a Nyugati Part meg a Tábor. Aztán ott voltak a pontok, ahová el lehetett látni a szigetről. Ott volt a Darien-szirttető, az Úszóház-öböl, a Dickson-féle öböl (ezt az elnevezést később feladták, és helyette Cápa-öbölnek hívták Roger nagy haláról, amit majdnem fogott), no meg a Kormorán-sziget. Messze délnek ott volt a Déli-sark. Messze északon, Rión túl az Északi-sark.

De magának a szigetnek a nevében sehogy sem tudtak megegyezni. Próbálgatták: Fecske-sziget, Walker-sziget, Szilfa-sziget. De valahogy zavarta őket a tűzhely, amit felfedeztek, meg a takaros kis farakás, melyhez eddig nemigen akartak nyúlni. Hátha van már a szigetnek valami finom neve?

Ha Rióról vagy Darienről lett volna szó, nem lett volna semmi nehézség, de a Sziget - az egészen különleges dolog.

E közben felváltva kézzől kézre adták a messzelátót, hogy megfigyeljék a hajójáratokat a tavon. Először is ott voltak a fel és le közlekedő nagy gőzösök. Ha gőzös haladt el mellettük, figyelték, mint terjednek a hullámok, és hallgatták, mint törnek meg a parton. Azután ott voltak a motorcsónakok. Azután az emberek, akik evezős csónakokban halásztak. Akadt néhány vitorlás jacht is, de nem nagy számban. Mindezek a vízi járművek: gőzösök, motorosok, jachtok, de még az evezős csónakok is mind-mind nagyobbak voltak a *Fecskénél*, és a bennszülöttek vízi erejének számítottak. Csak szigetéletük harmadik napján történt, hogy egy, a *Fecske* méreteihez hasonló vízi járművet pillantottak meg, mely a Darien-szirtfok mögül bukkant fel, hogy aztán eltűnjön az Úszóház-öböl mélyén.

A HALÁLFEJES LOBOGÓ

A harmadik nap délelőtt, úgy tizenegy óra tájt a hajó legénységének mind a négy tagja ott tartózkodott a megfigyelőhelyen a sziget északi oldalán. A kormányos gombot varrt fel a hajósinas ingére, és minthogy az ingben a hajósinas is benne tartózkodott, ez bizony nem volt könnyű mesterség. A kapitány egy zsinaggal volt elfoglalva, ki akart próbálni néhány csomózási módot a *Tengerész Kézikönyv* előírása alapján. Titty matróz a hasán feküdt, és időnként át-átkémselt messzelátójával a fáktól eltakart Úszóház-öbölre és a kiszolgált kalóz Úszóházára.

- Még mindig ott tartózkodik - állapította meg.

Robbanásszerű hang és egy füstfelhő szállt fel a fák közül. Mindenki talpra ugrott.

- Biztosan harcba szálltak a kalózzal! - lelkesedett Titty.

- Ugye, megmondtam, hogy ágyúja is van - mondta Roger a kormányos kezei között ficánkolva.

- Gyorsan vigyünk segítséget!

Ebben a pillanatban egy kis vitorlás csónak röpült ki a földnyelv mögül. Nagysága körülbelül megegyezett a *Fecske*ével, csak éppen hogy a vitorlája fehér volt és nem barna.

A kis csónak keresztülszelte a tavat, azután megfordult, és egyenesen a szigetnek tartott.

- Két fiú ül benne - jelentette Titty.

- Lányok - állapította meg John kapitány messzelátóján át.

Amikor a kis csónak még a túlsó oldalon tartott, a *Fecske* legénysége semmi biztosat nem tudott róla. De amikor közelebb ért, megállapíthatták: egy kis lakkozott vitorlás csónak, sülyeszíthető tőkével. Jól láthatták a szekrényét a csónak közepén.

- Ezért haladhat közelebb a szélhez, mint mi - jelentette ki John kapitány -, bár a *Fecske* is elég közel fut - tette hozzá hajója iránti hűségéből.

A csónakban két leány ült, az egyik kormányzott, a másik a középső evezőpadon ült. Nagyon hasonlítottak egymásra. Piros micisapka, barna ing, kék térdnadrág és sima harisnya. Egyenesen a szigetnek tartottak.

- Lehasalni - vezényelt John kapitány -, nem lehet tudni, barát-e vagy ellenség.

Roger ingén az immár felvarrt gombbal hasra vágódott. Titty ugyanúgy. John kapitány a messzelátót a szikla peremére fektette, miközben fejét eltakarta a hangabokor.

- Már el is tudtam olvasni a nevét: *Fruska*.

A többiek a hanga alatt rejtőzve ki-kikukucsáltak. A kis hajó egyre közelebb jött. Az a leány, aki a kormányon ült (most már világosan meg lehetett különböztetni, hogy kettőjük közül ő a nagyobbik), kihúzott valamit a hajó farából. A másik hátranyúlt, átvette tőle, aztán előrement, s babrált valamit az árboc körül.

A *Fruska* - mikor már vagy húsz yardnyira volt a szigettől - hirtelen megfordult. A leány, a kormányon kiadta a vezényszót: „Vigyázz, kész!” Mire a másik lebukott, hogy a vitorlarúd átcsap hasson fölötte, aztán rögtön felállt a vitorlakötéllel a kezében. Két kézzel kezdte lefelé húzni.

- Felvonták a zászlót - jelentette John kapitány. A kis zászlórúd kiegyenesedett, az árboc tetején egy háromszögletű lobogó bomlott ki a szélben.

Titty olyan mélyet lélegzett, hogy majd megfulladt bele.

- Egy... egy...

A zászló, amit a szél kibontott a kis hajó árbocának a tetején, fekete volt, rajta halálfej és két keresztbe rakott lábszárcsont fehérlett.

A sziget négy lakója dermedten nézett egymásra. Elsőnek John kapitány nyerte vissza a szavát.

- Roger itt marad - adta ki a parancsot. - A kormányos őrzi a kikötőhelyet. A matróz őrzi a nyugati partot. Én figyelem a kikötőt. Egyikünk sem mutatkozik. Valószínű, hogy eddig nem vettek észre bennünket. Vigyázzatok, amikor ide-oda lavíroznak, ki-ki menjen a maga helyére. Ha most megmoccanunk, biztos, hogy észrevesznek.

A *Fruska* most bal oldalára feküdt, és átfutott a tavon.

- Most! - rendelkezett John, s ők hárman, Rogert otthagya, lekúsztak a megfigyelőhelyről a táborhoz. Susan a kikötőhely közelében a bokrok mögé bújt. Titty lebukott a bozót közé, és négykézláb addig kúszott előre, amíg a sziget nyugati partján végighúzódnó meredek sziklafalat szemmel tudta tartani. John a fák között a kikötőhöz surrant. Talált is egy jó helyet, ahonnan észrevétlenül szemmel tarthatott mindent. Kiemelte a *Fecske* árbocát, nehogy a sziklák közül kimagasodjék. Aztán ő is elbújt és várakozott.

Titty volt az, aki aránylag a legtöbbet láthatott a történetekből. Valójában ő is nagyon keveset látott. A *Fruska* még egyszer megfordult, majd megkerülte a sziget déli csúcsát. Titty mindaddig szemmel kísérte, amíg a fák a sziget csúcsában el nem takarták.

John csak egy másodpercre pillanthatta meg a *Fruskát* elhaladóban, a kikötőt szegélyező sziklák résén át. Majd hangokat hallott a közelben, de nem mert megmoccani, nehogy észrevegyék. A hangok megint távolodtak, majd a kikötőhely felől hangzottak fel újra. John most a fák között visszasurrant Susanhoz, hogy ha szükség van rá, segítségére legyen. De Susan is csak egy szempillantásig láthatta őket. Nem álltak meg. Gyorsan továvitorláztak, a szél velük volt, elsiklottak a sziget és a szárazföld között, s a sziget északi végét elhagyva, egyenesen az Úszóház-öböl és a Darien-szirttető felé vették útjukat. Susan és John lélekszakadva, egyszerre értek oda a megfigyelőhelyre, ahol Roger izgalmaiban a lábával a levegőben kalimpálva feküdt a fűben, és a távolba meredt, a mindjobban elvesző *Fruska* után.

- Alighogy elhagyták a szigetet, rögtön bevonták a lobogót.

- Akkor csak azért vonták fel, mert megláttak bennünket - állapította meg John.

Most Titty is odalépett hozzájuk.

- Ha ők is kalózkodnak, akkor miért tüzelt rájuk az úszóházi kalóz?

- Talán nem is tüzelt - vélekedett Susan.

- Figyeljünk csak, nem fut-e be újra az Úszóház-öbölbe.

- Nekik nincs ágyújuk - mondta Roger -, de annak ott van, és még hozzá milyen! Tudtam, hogy a kalóz tüzel onnan az Úszóházból.

A *Fruska* nem futott be az Úszóház-öbölbe. A kis hajó duzzadó fehér vitorlájával egyenes irányban folytatta útját, és olyan egyenes sávot hagyott maga után, mintha vonalzóval húzták volna meg.

- Ami igaz, igaz, kormányozni tudnak - állapította meg John kapitány.

A *Fecske* egyik gyenge pontja, hogy ha a szél hátba kapja, hajlamos arra, hogy cikcakkban haladjon. Bizony nem volt könnyű vele ilyen nyomot szántani a vízben, és bár John kapitány nem ismerhette el, hogy lehetnek a *Fecskénél* könnyebben kormányozható hajók is, de azért mégis minden elismerést meg kellett adnia az egyenes víznyomért a *Fruska* tengerészeinek.

A kis fehér vitorla egyre kisebb és kisebb lett, végül egészen eltűnt a Darien-hegyfok mögött.

- Úgy látszik, Riónak tart.

- Legjobb, ha utánuk eredünk, és kitapasztaljuk, honnan jönnek. Ide nem jöhetnek vissza úgy, hogy meg ne lássuk őket. Most mi nem látjuk őket, de ők láthatnak bennünket. Ha a vízen észre is vesznek, nem tudhatják, hogy a szigetről jövünk.

- Ha ugyan már eddig is meg nem láttak bennünket.

- A *Fecskét* semmi esetre sem láthatták - vélekedett John. - Lefektettem az árbocot. Tudjátok mit? Legyen ma ebédre konzerv, akkor nem kell főzéssel vesztegetnünk az időt. Nem szabad egy percet se veszítenünk. Egy cipó, egy konzervdoboz, néhány alma. Egy üveg málnaszörpöt, azazhogy grogot vásárolunk Rióban. Akkor nem kell egyébbel bajlódunk, mint a teafőzéssel, ha hazatérünk. Gyere, Roger, körülhozzuk a *Fecskét*, ide a táborhoz. Addigra készen lesz a rakomány, kormányos úr?

- Igen, igen, uram - válaszolt Susan kormányos.

John és Roger átrohantak a kikötőbe, és félredobták a *Fecske* kikötőköteleit. John felszerelte az árbocot, kievezett a keskeny szoroson. Délnyugati szélben nem könnyű vitorlázni, ezért hát körülevetett vele a táborhelyhez. Susan és Titty már várták egy doboz konzervvel, konzervnyitó késsel, cipóval, egy darab vízhatlan papírba csomagolt vajjal és négy nagy almával.

Egy szempillantás alatt a barna vitorla már ott táncolt a szélben, és a *Fecske*, fedélzetén a tisztikarral és legénységgel, kifutott a mély vízre. Mindnyájan a hajó farában voltak, hogy így a legjobban kihasználhassák a hátsó szelet. John kapitány kormányzott, és a többiek a csónak fenekén ültek.

A kis *Fecske* tajtékot vert maga körül. John kapitány minden tőle telhetőt megtett, hogy a *Fecske* orrát egyenest a Darien-hegyfok legkülső pontjának irányítsa, de hátranézve meg kellett állapítsa, korántsem kormányzott olyan jól, mint az a lány a *Fruska* kormányánál. Mégis megtett minden tőle telhetőt, s a *Fecske* által felvert hullámok jelezték, hogy a *Fecske* a maga részéről szintén megteszi a magáét. A tóparti fák koronája versenyt futott a dombok zöld lejtőjével.

Feltáruult előttük az Úszóház-öböl. Ott állt az Úszóház fedélzetén a magas ember.

Mintha az öklét rázná feléjük. Ha ugyan jól látják. Mire elhagyták az öböl szélét, az ember egészen eltűnt a szemük elől.

A Darien körvonalai egyre élesebbek és világosabbak lettek.

- Elvesztettük a szelet - mondta John kapitány -, és nem is kapunk jó szelet, míg el nem hagyjuk a riói szigeteket. Nagy előnyt kaptak, de azért azt hiszem, még láthatjuk, merre mennek.

A *Fecske* megkerülte a Darient. A hajó egész személyzete Holly Howe felé tekintett. A nyaraló előtt két alak állt meg egy gyerekkocsi - anyu, a dadus és Vicky baba. Mintha egy másik, eltemetett világból bukkannának elő. Ott állnak békésen a napsütésben, Vicky baba valószínűleg alszik.

És itt lent, a tajtékzó vizeken száguldva repül a *Fecske*, fedélzetén Vicky baba bátyjai és nővérei, akik alig egy órája vagy talán egy félórája sincs, saját szemükkel látták a halálfejes fekete lobogót az Idegen Hajó árbocának tetején, amelyre - legalábbis úgy vélték - ágyúlövéseket adott le a Zöld Papagáj tulajdonosa, a kiszolgált Tengeri Rabló, az Úszóház-öböl Úszóházából.

Néhány pillanatig mindnyájan mély hallgatásba merültek. Aztán megszólalt Susan:

- Semmi értelme, hogy anyunak említést tegyünk a kalózokról, amíg nem jártunk mindennek a végére. Bevezetjük az eseményeket a hajónaplóba, és majd utólag elmeséljük neki.
- Majd akkor mesélünk róla, ha megszűnik bennszülött lenni. Ez nem olyasmi, amit bennszülötteknek elmondhat az ember.

A *Fecske* továbbrepült a tó tükre. A keleti parton több kis ház bukkant fel. Minél tovább haladtak felfelé, annál több házikó bújta elő. Szigetek is fel-feltűnedeztek a víz színén.

Az egyik nagyobbacska szigeten épületeket fedeztek fel. A túlsó oldalon egy hosszú, homokos földnyelv nyúlt bele a vízbe, rajta csónakházak. A házak nem elszórva a fák között, hanem sűrű sorokban álltak a Rió városka fölött húzódó domboldalon. Csupa bennszülött lakott itt. Fogalmuk se volt róla, hogy városuknak ez a neve. A *Fecske* továbbfutott a külső szigetsor és a földnyelv között. Most már szabad szemmel is kivehető volt a Riói-öböl és a gőzös kikötőhídja. Lassan siklottak tova a jachtok kikötött flottája között. Vendégekkel megrakott motorcsónakok cikáztak ide-oda. John kapitány Rogert, a hajósinast küldte ki megfigyelő szolgálatra. Ő maga azzal volt elfoglalva, hogy a kajakokat és evezős csónakokat kikerülje. Ezen a nyári napon nagy forgalom volt Rióban. A gőzös dudált, elhagyta a mólót, és lassan kipöfögött az öblöből. Az utasok közül, akik a hajó fedélzetéről le-lenézegettek a kis barna vitorlás *Fecskére*, senki sem sejtette, hogy ott, az a négy hajós egy elhagyott szigeten lakik, s hogy nem érdekli őket sem a nagy gőzös, sem a jachtok, sem a motorcsónakok, semmi az egész széles nagy világon, csak egyetlenegy kicsiny hajó, nem nagyobb, mint az övék. A *Fecske* személyzete számára nem volt más hajó a vízen. Az a sok otromba vízi erő - a bennszülötteké igazán nem számított. A szemük csak az üldözőbe vett kis kalózhajót kutatta.

De a kalózhajónak se híre, se hamva az öblben. Négy pár szem kutatott végig minden kis pallót. Talán már bevonta és leeresztette vitorláját, és ez esetben bizony nem könnyű megtalálni. Vagy talán besurrant a szigetek mögé. Ezek a szigetek tették az öblöt olyan védett horgonyzóhellyé a jachtok számára. No meg játszótérre! Ezek a lármás bennszülöttek hogy cikázhattak itt az ő evezős csónakjaikkal!

- Áthajózunk az öblön - jelentette ki John kapitány -, ki a szabad vízre, ahonnan elláthatunk egész az Északi-sarkig. Ha ott sem akadunk rájuk, visszafordulunk, és a szigetek között fogunk cirkálni.

A kis *Fecske* keresztülsiklott az öblön, s abban a pillanatban, ahogy elhagyta a város előtt elnyúló szigetet, Roger lelkesedve felkiáltott:

- Vitorla a láthatáron!
- Csakis ők lehetnek!

Jó mérföldnyire tőlük vitorla repült a nyugati part hegyfoka felé. Egy-két szempillantás múlva újra eltűnt előlük.

- Mi a teendő?

Rövid vita következett. Roger hevesen a továbbmenés mellett foglalt állást, John ellenezte.

- Most már pontosan tudjuk, hol tartózkodnak. Lehet, hogy az a szándékuk, hogy elcsaljanak a szigetről. Ha újra levitorlázunk, megint elbújnak. Versenyt kellene velük futni a szigetek között. Ha itt maradunk, hamarabb jutunk oda, mint ők. Jobb lesz, ha itt maradunk, és elfogyasztjuk a konzerveket, miközben figyeljük, előjönnek-e vagy se.

- De mi lesz a groggal? - kérdezte Susan. Mire egyszerre mindenki éhes és szomjas lett.

- És ha épp akkor találnak előbújni, miközben mi grogot vásárolunk Rióban? - aggódott John.

- Míg mi itt vesztegelünk, azalatt ők esetleg megszállhatják táborunkat.

Tittynek jó ötlete támadt. A nagy sziget végénél sok apró szigetecske sorakozott.

- Miért ne húznánk partra a *Fecskét* az egyik kis szigeten? Őrséget állítunk, míg a többiek Rióban grogot vásárolnak.

- Egy a javadra, Titty - mondta John kapitány elismerően.

Vagy száz yardnyira volt egy kis köves, bozótos sziget.

- Jól figyelj, Roger, a zátonyokra!

A *Fecske* egyik yardot futotta a másik után. Dagadó vitorlával repült a sziget felé.

- Kormányos úr, álljon készen, hogy leeressze a vitorlát - szólt át John, és Susan készenlétben állott. De nem került rá sor. A sziget olyan magasan emelkedett ki a mély vízből, hogy a *Fecske* egész hosszában kiköthetett mellette. Éppen csak hogy odakoccant az oldala.

Titty már kint is volt a parton.

- A messzelátót!

- Itt van - nyújtotta át a kormányos.

- Told el a *Fecskét* - rendelkezett John, erővel balra húzva a kormányt.

Titty eltolta. A *Fecske* farolt. A vitorlák megteltek, a csónak egy kicsit megingott, oldalt billent, és újra megindult előre. Titty intett a kezével, azután felmászott a sziget legmagasabb pontjára, és ott letelepedett, a messzelátót térdére fektette.

A *Fecske* végre elérte a legközelebbi kikötőt. Roger kimászott, kikötötte a csónakot, és leült az egyik fatuskóra, s hogy biztonságban legyenek, leeresztették a vitorlát. John és Susan felsiettek a kis szatócsboltba, ahol az egérfogótól a prominlicukorig a világon mindent árultak.

- Kérek négy nagy üveg grogot - mondta John kapitány gondolkozás nélkül.

- Málnaszörpöt - mondta szigorúan Susan.

John egy tekercs kötelet vett szemügyre a bolt sarkában.

- És húsz yardot ebből a kötélből - szólt oda a boltosnak.

A szatócs levágott húsz yard zsineget, és csinos kis tekercset csavart belőle. Utána négy üveg málnaszörpöt tett a pultra. John leszámolt öt shillinget. Átvette a kötelet és a két üveget. Susan a másik kettőt.

- Gyönyörű napunk van máma - barátkozott a szatócs, miközben visszaadott a pénzből.

- Bizony gyönyörű.

Mindössze ennyi társalgás erejéig ereszkedett le a riói bennszülöttekkel.

Visszatérve a kikötőhöz, Roger jelentette: egy bennszülött járt erre, azt mondta: „Pompás kis hajó.”

- És te mit feleltél? - kérdezte Susan szigorúan.

- Azt, hogy úgy van. - Még ő sem mondott többet egy szóval se a legszükségesebbnél.

Visszavitorláztak Tittyért a szigethez. Az már nagyban integetett a közeledők felé. Ott várta őket a parton, hogy rögtön beszállhasson, mihelyt John odaáll a *Fecskével*.

- Semmi baj. Még mindig ott kell hogy rejtőzzenek a hegyfok mögött.

- Jó, hogy ennyit is tudunk.

- Partra szállhatnánk itt a Titty szigetén. Miért ne ebédelhetnénk meg itt?

Leeresztették a vitorlát, és kikötöttek. A sziget felső részén egy szikla szolgált asztalul. John felnyitotta a konzervdobozt, és addig rázta, amíg tartalma egy csomóban ki nem fordult belőle. Susan felvágta a kenyeret, megkenste jó vastagon vajjal, de úgy, hogy egyik szelet sem volt vastagabban megkenve, mint a másik. Egy nagy karaj vajás kenyérre nagy darab hús-konzerv jutott, és az egészet leöblítették, jó nagyokat húzva a riói grogból. Majd nekiláttak az almának, miközben folyton szemmel tartották a hegyfokot, amely mögött a kis fehér vitorlás kalózhajó eltűnt.

- Talán meg se láttak bennünket - vélekedett Susan.

- Biztos, hogy megláttak, különben nem vonták volna fel a kalózlobogót - felelte John.

- Talán többen is vannak - nyilatkozott Titty. - Hátha csak azért vonták fel előttünk zászlóikat, hogy elcsaljanak bennünket a szigetről, és azalatt szövetségeseik partra szálljanak, és elfoglalhassák táborunkat.

- Erre nem is gondoltam - lepődött meg John kapitány. - Talán egy egész flotta várakozik indulásra készen.

- Talán már ott is vannak a szigeten.

- Mindenesetre jó lesz minél előbb vízre szállnunk - mondta Roger, aki csak akkor volt igazán elemében, ha vizet érzett a *Fecske* alatt.

Kemény munka volt hazavitorlázni, a Riói-öböl hajóállománya között, délnyugati szél ellen, mely szembekapta őket, mihelyt a sziget már nem nyújtott védelmet. Gondoltak arra, hogy beszédnek a vitorlából, de amíg lehet, vártak ezzel. Időnként erős szél kapta el őket, és Susan kormányos állandó készenlétben várt, hogy szükség esetén leeressze a vitorlát. Roger a felfreccsenő víztől olyan csuromvizes lett a csónak orrában, hogy Susan hátravezényelte, üljön le a csónak fenekére. Nemigen akadt idejük, hogy egyébire is gondoljanak, mint a vitorlára. Mikor az Úszóház-öbölhöz értek, az úszóház lakója, aki a hátsó fedélzeten tartózkodott, felállt a székről, és látsövével utánuk kémlelt. De a *Fecske* hajósai jóformán észre se vették.

- Napnyugtára elül a szél - mondta John kapitány -, a régi kikötőben fogunk kikötni. A *Fecske* itt védett helyen van. Csak akkor fogjuk bevenni az igazi kikötőbe, ha már lecsendesedett.

Szóval a régi helyen kötöttek ki. Alighogy partra értek, a *Fecske* személyzete rohant fel a táborba, és benézett a sátrakba. Bejárták az egész szigetet. Minden úgy volt, ahogy otthagyták. Senki se járt itt azóta. A *Fruska* kalózáinak nem voltak szövetségeseik.

Tüzet raktak a tűzhelyen, körülülték, s teájukat szürcsölték. Közben arra gondoltak, talán egészen hibás nyomon jártak, amikor abban a hitben voltak, hogy a kalózzászlót azért húzták

fel a *Fruskára*, hogy ők azt meglássák. S már abban is kételkedni kezdtek, hallottak-e csak-ugyan ágyúlövést az Úszóház felől.

- Ugyan miért rázta felénk az öklét az úszóházi ember? - tűnődött Titty. - Csak kellett valaminek történnie, ami erre készítette.

- Talán nem is rázta - tűnődött el John kapitány.

- Nem hinném, hogy valaha is vizsontlátjuk még a kalózokat - búslakodott Titty.

- Ha ugyan kalózok voltak egyáltalán - kételkedett Susan.

A ZÖLD TOLLAS NYÍL

Másnap reggel John kapitány ébredt elsőnek. Már későre járt az idő. A nap elég magasan állt. Az első napok, amikor a pirkadás elég volt ahhoz, hogy fölébressze álmából az expedíció tagjait, már elmúltak. Megszokták a sátorban való alvást. Különben is tegnap igazán eseménydús nap volt. Ma már olyan valószínűtlen az egész. A kalózok, az ágyúlövés az Úszóház-öbölben, a hajsza az idegen hajó után fel egész a Riói-öbölhöz - mint egy álom. Hétköznapra ébredtek.

„Well - gondolta magában John kapitány -, nem szabad azt hinni, hogy az ilyesmi örökké tart. Talán kár is, hogy elkezdődött. Eh, mit! Ha nem is voltak valóságos kalózok, a sziget mégiscsak valóság, meg a *Fecske* is az. Egész jól meg lehet lenni kalózok nélkül is. Itt az ideje, hogy a tejért menjek.”

A pokrócok közt átnézett a sátor másik oldala felé. Ej! Hadd aludjon még egy kicsit a hajós-inas. Kimászott a pokróc alól, felhúzta a szandálját, felkapta szétszórt ruháit és a törülközőt a földről, és kilopódzott a reggeli napsütésbe. Fogta a tejeskannát, és leszaladt vele a partra. Befutott a vízbe, egy-két percig erős tempóban úszott. Jobb ez, mint a mosakodás! Csak a száját és orrát emelte ki a vízből, hadd érje a nap. Nem messze tőle sirályok kapdostak a fel-felbukó apró halak után. Talán egyik tévedésből órá is lecsap. Vajon magával tudná-e vonszolni egy ilyen sirály? Rögtön belekapaszkodna fekete karmaival?

De a sirályok messze maradtak tőle. Megint oldalára fordult, és visszaúszott a partra. A fák között odarohant a kikötött *Fecské*hez, beledobta ruháit, törülközőjét és a tejeskannát, és eltolta a hajót a parttól.

Egyenest a Dickson-farm alá evezett, oda, ahol a nagy tölgyfa állt. Mire odaért, a nap és a meleg déli szél csaknem egészen megszáritották testét. Még egy utolsó simítás a törülközővel nedves végtagjain, aztán felöltözött, és sietett a farmhoz.

- Mi az? Ma nem olyan friss a fiatalúr, mint máskor? - fogadta Dicksonné, a farmer felesége.

- Nem.

- Mit szólnának egy kis karamellához? Tegnap este nem volt egyéb dolgom, hát összezsáptam maguknak valamicskét. Négyen vannak, ugye?

- Köszönjük szépen.

Dicksonné átadott neki egy nagy zacskó barna karamellát.

- Reggelizett már?

- Még nem.

- De fürödni már fürdött? Látom a frizuráján. Jobb lesz, ha kotyog valami a gyomrában. Várjon egy kicsit, szelek egy darab kalácsot.

Úszás után egy darab kalács mindig szívesen látott ajándék.

John nem talált benne semmit, hogy elfogadja. Miközben a kalácsot bekebelezte, Dicksonné azt mondta csak úgy melleleg:

- Mister Turner az úszóházból érdeklődött maguk után. Nem nyúltak ott semmihez, igaz-e?

- Nem.

- Well. Ő maga is úgy gondolta, hogy mások lehetek. Egyébként jó lesz, ha Mister Turnert és a papagáját békén hagyják.

A tegnaptól egyszerre megint eleven valóság lett. John visszaemlékezett: mintha látta volna tegnapi, hogy a kiszolgált kalóz öklét rázza feléjük az Úszóház fedélzetéről. Egy szempillantás alatt John kapitány volt megint, aki felelős a hajójáért és a legénységért, és az asszonya, a farmer felesége bennszülött, akiben nem lehet egészen megbízni. A kalács és a karamella ellenére sem.

Azonnal visszafordult. Jobb lett volna mégis felkelteni a kormányost, mielőtt elindult a tejért.

A farm előtt elterülő térségről jól elláthatott a szigetre. Ott tekeredett a füst a fák között. A kormányos már fent volt, és sürgött-forgott, a tűz már megrakva, s a teásüst bizonyára felforr, mire ő visszatér a tejjel.

Lesietett a parthoz. Titty, a matróz és Roger, a hajósinas lent lubickoltak a sziget alatt. Jól láthatta a két fehér, vízből fel-felbukkanó alakot, amint akár a szökőkutak, fröcskölik maguk előtt a vizet. Mire a *Fecskével* kikötött, azok már meg is szárítkoztak. Segítettek partra húzni a hajót.

- Kaptam egy kevés karamellát a bennszülöttektől.

- Igazi karamellát? - kérdezte Roger.

- Melaszt - jegyezte meg Titty -, csak a bennszülöttek hívják karamellának.

- Fontos közlendőim is vannak számotokra. Valami történt. Reggeli után azonnal összehívom a tanácsot.

- Igen, igen, uram - szólt a matróz, és megbökte a hajósinast, az utána: „Igen, igen, uram.”

A matróz és a hajósinas a tejeskannával és a melasszal felrohant a táborba. A kapitány zsebre dugott kézzel, mélyen elgondolkozva követte őket.

- A reggeli készen, Sir - jelentette a kormányos jókedvűen.

- Köszönöm, kormányos úr.

- Itt a tej - szólt Roger.

- És egy egész zacskó karamella - tette hozzá Titty. - Tudod, hogyan készül a rumpuncs? Melaszból készítik!

- Azt hiszem. Én ugyan még sosem próbáltam.

A tea elkészült, a tojás megfőtt a lábasban. A kormányos a kronométerrel mérte az időt.

- Három perc, amióta számolom, de már előbb forrt a víz. Most már biztos keményre főttek.

Egy kanállal kihalászta a tojásokat. A tojás, a vajás kenyér és a tea néhány percre megakasztotta a beszélgetést. Utána kenyér és narancsdzsem következett. Azután a kormányos fejénként egy-egy porció melaszt osztott ki.

- A melasz kitűnő eledel - állapította meg. - Ha marad felesleges melaszunk, rumpuncsot is főzünk.

Végre elkészültek a reggelivel, és John kapitány beszélni kezdett.

- Kormányos úr! Gyűlésre!

Mindnyájan letelepedtek a tűz köré; az már csak pislákol. A lábast teletöltötték vízzel, és beleállították a parázsba, hogy forrón tartsák a mosogatóvizet a ragadós edényeknek.

Susan kormányos felült és körülnézett.

- A *Fecske* egész személyzete összegyűlt, Sir.

- Ellenségünk van - jelentette ki John kapitány.

- Ki az? - kérdezte Titty, a matróz mohón.

- A *Fruska* kalózái - kottyant bele Roger.

- Fogd be a szád! - szólt rá a kormányos.

- Ismeritek az Úszóházi Embert - folytatta John kapitány.

- Igen.

- Ez az ember azt mesélgeti a bennszülötteknek, hogy mi ott jártunk nála, az Úszóháznál, és valami galibát csináltunk.

- De hisz a közelében sem jártunk.

- Én tudom, hogy nem jártunk ott, de ő azt terjeszti rólunk, hogy ott jártunk. Fel akarja lázítani ellenünk a bennszülötteket. Nem tudom, miért gyűlöl bennünket, de gyűlöl, annyi bizonyos.

- Hát akkor mégis rázta felénk az öklét - mondta a kormányos.

- Én mindjárt tudtam, hogy kiszolgált kalóz - szólt Titty. - Valami titka van. Mindnek van. Valami sötét bűnről vagy kincsről van itt szó. Csak emlékezzetek, hogyan tüzelt a két kalóz hajójára. Biztos azt hitte, a kincseire törnek.

- Rendben van, de mit akar velünk? - kérdezte John kapitány.

- Talán az övé a sziget - vélte Titty -, hisz tudjátok, hogy előttünk járt már itt valaki, és tűzhelyet is épített.

- De ha az övé lenne a sziget, akkor itt élne és nem az Úszóházban.

- Itt kényelmesebb élete volna a papagájainak - vélekedett Titty.

- Úgy látszik, szeretne bennünket kitúrni a szigetről.

- De nem hagyjuk ám magunkat! - erősködött Roger.

- Hát persze hogy nem hagyjuk magunkat. Csak az a kérdés, mi most a teendők.

- Menjünk, és süllyesszük el az Úszóházat - javasolta Roger és Titty egyszerre.

Ebben a pillanatban hangos pengéssel egy hosszúkás tárgy ütődött a lábához, és a hamu szanaszét röpködött a parázsról. Egy karcsú, zöld tollas nyíl szúródott remegve a parázsba.

A négy felfedező talpra ugrott.

- Kezdődik!

Roger megragadta a nyilat, és kihúzta a tűzből.

Titty kikapta a kezéből.

- Lehet, hogy mérgezett. Ne nyúlj a hegyéhez!

- Füleljünk csak - pissegett John kapitány.

Mindannyian figyeltek. Egy nesz se hallatszott az egész szigeten, csak a hullámok csapódtak halkán, ütemesen a nyugati part kavicsaihoz.

- Ő az - szólalt meg Titty. - Ezt a szárnyas nyílvesszőt a zöld papagáj tollából készítette.

- Csitt, hallgassunk csak - pissegett újra John kapitány.

- Egy percre legalább fogjátok be a szátokat! - szólt Susan keményen.

A sziget közepe táján megreccsent egy száraz ág.

- Cserkészniünk kell - intézkedett John kapitány. - Én vezetem a rajvonalat, a kormányos lesz a hátvéd. Titty és Roger mennek a középben. Oszolj! Mihelyst valamelyikünk megpillantja az ellenséget, a többiek a segítségére sietnek.

Szétoszlottak a szigeten, és rajvonalban nyomultak előre. De alig jutottak vagy tíz yardnyira, felhangzott John kapitány kiáltása:

- A *Fecske* eltűnt!

John a raj bal oldalán menetelt, és amint kiért a táborhelyről, meglátta a kis kikötőt, ahol a *Fecskét* hagyta. De az már nem volt ott. A többiek is összefutottak a parton. A *Fecskének* hült helye. Szőrén-szálán eltűnt.

- Oszolj! Rajta! - vezényelt John kapitány. - Átkutatjuk az egész szigetet. Kormányos úr, legyen résen. Biztos, hogy ő vitte magával a *Fecskét*, de még itt kell hogy tartózkodjék a szigeten.

- Roger és én magasra kivontuk a partra - mondotta Titty -, lehetetlen, hogy magától elszabadult volna.

- Rajta! - vezényelte újra John kapitány. - Aztán legyetek résen! Mikor a kormányos belefűj a sípjába, mindenki előre. Egy bagolyhuhogás annyit jelent, hogy minden rendben, három bagolyhuhogás annyit jelent, hogy valami készül. Adja le a sípjelet, kormányos úr, mihelyt készen van.

A kormányos átvágott a szigeten, s már majdnem elérte a nyugati partot. Kikémlelt a fák között. A tavon egyetlen vitorlás sincs. Magasan, messze a reggeli gőzös füstje tekereg. Az sem jöhetett számításba. Titty és Roger szorosan egymás mellett a sziget közepén jártak már. John kapitány is behatolt a sűrűbe. Közte és a part között nem bújhatott meg senki. Füleltek. Sehol egy nesz.

Ekkor a sziget túlsó oldalán felhangzott a kormányos sípja. Újból nekivágtak a fáknak és cserjéknek.

- Roger! - kiáltott Titty. - Van valami fegyver nálad?

- Nem, és nálad?

- Van két botom, azaz lándzsám. Az egyiket neked adom.

Az egyik botot odadobta Rogernak.

Balról, az erdőben bagolyhuhogás...

Ez a kapitány. Visszahuhogtak, majd újra feszülten füleltek. Azután megint előre!

- Halló - kiáltott fel Roger -, itt járt valaki!

Titty odarohant hozzá. Egy kis kerek tisztáson találták magukat, fű és páfrány letaposva, mintha valaki ott járt vagy hevert volna.

- Itt felejtette a kését - szólt, és egy nagy, nyitott bicskát emelt fel a fűből.

Titty három bagolyhuhogást adott le.

A kapitány és a kormányos futva közeledtek.

- Itt kell lennie a közelben.

- A bicskája mindenesetre a miénk.

John kapitány lehajolt, és kezével megtapogatta a letaposott fűvet.

- Még meleg.

- Well, nem tartja soká a meleget.

- Oszolj és előre! - vezényelt John kapitány.

- Nem engedhetjük megszökni a *Fecskével*. Nem lehet még messze, hisz csak az imént hallottam a hangját. Észre kellett volna vennünk, ha a *Fecskét* vízre bocsátja. Itt kell hogy tartsa valahol a part közelében.

Ebben a percben vad üvöltés harsant fel az erdőben: „hurrá, hurrá!” De nem előttük, hanem a hátuk mögött, a tábor irányából.

- Zárkózz! - vezényelt John kapitány. - Rajta!

Az egész raj rohant a táborhely felé.

Ahogy a tisztás széléhez értek, újból felharsant az üvöltés, de senki se volt látható.

- Fel a kezekkel! Állj!

Közvetlen előttük kiáltott valaki.

- Fel a kezekkel! - harsant fel újra.

- Vágódjatok hasra! - vezényelte John kapitány, maga is a földre vetette magát.

Susan, Titty és Roger egy szempillantás alatt a földön hasaltak. Egy nyíl röpült el a fejük felett, szerencsére nem tett kárt senkiben. Szemükkel a táborhelyet keresték. Első percben nem látták meg azt, amit John kapitány már régen látott. A tábor közepén egy magas, földbe szúrt bot tetejében a csapongó fekete kalózzászlót. A közelben egy lelket se! De ni: a sátorban, az ő tulajdon sátrukban két alak. Mind a kettő térdel, az egyik egy íjjal lövésre készen, a másik egy nyílvesszőt tart készenlétben.

A BÉKETÁRGYALÁS

- Nem az Úszóházi Ember - állapította meg Titty. - A kalózok a kalózhajóról.
- A mi sátrainkban - mondta Susan.
- Ejtsük őket foglyul - mondta Roger.
- Adjátok meg magatokat! - kiáltott feléjük a kalózlány a *Fruskáról*, aki a kapitány sátrát tartotta megszállva.
- Adjátok meg magatokat ti! - kiáltott vissza John kapitány, és úgy tett, mintha talpra akarna ugrani.

Mindketten kilőtték nyilaikat.

- Rajta - vezényelt John -, mielőtt újra töltenek! Fecskék, előre!

A négy Fecske egy szempillantás alatt talpon volt, és már feleúton a sátorhoz.

A piros sapkás Fruskák kiugrottak a sátorból, és előttük termettek. Az ijuk azonban a föld felé volt fordítva.

- Fegyverszünet! - kiáltotta az egyik, az idősebbik.
- Állj! - vezényelt John kapitány.

A *Fecske*-expedíció négy tagja ott állt szemtől szemben a *Fruska* két kalózlányával. A Fruskák nagyobbak voltak, mint a *Fecske* legénységének nagy része. Egyikük még John kapitánynál is nagyobb volt. A másik körülbelül akkora. Ha ütközetre kerül sor, bizony kemény harc fejlődik ki.

De nem került ütközetre sor.

- Előbb béketárgyalás, s csak azután ütközet - mondta az idősebbik Fruska.
- Nem sok értelme van a béketárgyalásnak, ha az Úszóházi Ember elvitte a *Fecskét* - mondta John.
- Az Úszóházi Ember? - kérdezte a fiatalabbik Fruska. - Hisz neki semmi köze az egészhez. Hisz ő is bennszülött, még hozzá nagyon barátságtalan fajtából való.
- Well, hozzánk is nagyon barátságtalan - mondta a kapitány.

Susan rántott egyet John kabátujján.

- Ha az Úszóházi Ember nincs velük - súgta -, akkor ők maguk kellett hogy elrabolják a *Fecskét*, és az egyetlen hely, ahová elrejtették, a kikötő. Ott az ő hajójuk is minden bizonnyal. Ha ők elfoglalták a mi sátrainkat, mi rátesszük a kezünket mind a két hajóra.
- Ha hozzátok is barátságtalan, rögtön elkezdhetjük a tárgyalásokat - mondta az idősebbik Fruska.
- Hol van a *Fecske*?
- Az a mi zsákmányunk, s odavisszük a mi kikötőnkbe.
- Az a *mi* kikötőnk - szólt közbe John. - Különbösen sem tudjátok semmire sem használni. Négyen vagyunk. Nem tudtok megszökni. A sziget kikötésre alkalmas része a mi kezünkben

van, úgyhogy igazában a *Fruska* esett zsákmányul, és mindkét hajó a mi kezünkben van. Ti csak a sátrainkat foglaltátok el.

Titty vette át a szót:

- Miért van a nyilatokon zöld toll? Biztosan az úszóházi kalóztól kaptátok. Biztosan az ő pártján vagytok.

A fiatalabbik Fruska felkiáltott:

- A zöld toll a mi trófeánk! Sajátkezüleg zsákmányoltuk. Arra tartogatta, hogy a pipáit tisztogassa vele. De mi megleptük a hajóját, és szépen elemeltük.

Most az idősebbik Fruska szólalt meg:

- Úgy látom, mindannyian egy párton vagyunk, és nem értem, mi célja volna a harcnak.

John:

- De miért jöttetek a *mi* szigetünkre?

- Ez a *mi* szigetünk - mondta a két Fruska egyszerre.

- Hogyhogy a ti szigetetek? Ez a mi táborunk.

- Ez már évek óta a mi szigetünk - mondta a két Fruska. - Ki építette a tűzhelyet? Ki látta el jelzéssel a kikötőt?

- Miféle jelzésről beszélsz? Talán az a kereszt a fán? No, ez igazán nem nagy kunszt, keresztet rajzolni a fára.

- Ebből látszik csak igazán, hogy ez a mi szigetünk. Azt se tudjátok, milyen jelzéssel van ellátva a kikötő.

- Igenis hogy tudjuk - mondta Roger.

John hallgatott. Ő már tudta, hogy nem tudják.

Végül is ennyit mondott:

- Rendben van, tárgyaljunk. De előbb le kell raknotok fegyvereiteket, és mi is lerakjuk a mieinket. Le kell szednetek a lobogótokat, mert a miénk a *Fecskén* van, és így nem szűrhatjuk le a tiétek mellé.

Az idősebbik Fruska:

- Kár bevonni a lobogót, amikor ilyen jó szél dagasztja. Menjen le valaki közületek az öbölbe, és hozza el a lobogót a hajótokról. Akkor két zászlónk lesz, amit a szél lobogtathat a tárgyalás alatt. Akkor a formáknak is eleget tettünk.

- Nem lesz ütközet, mialatt egyikünk odajár?

- Nem. Fegyverszünet. Mi tüstént letesszük a fegyvert.

A Fruskák földre rakták ijaikat. Roger és Titty lerakták lándzsáikat, Johnnak és Susannak nem volt fegyvere, amit lerakhatott volna.

- Kormányos úr, legyen szíves, küldje el egyik emberét a kikötőbe, hogy elhozza a lobogót a *Fecskéről*.

- Ugorj le érte, Roger. - Aztán a Fruskák felé fordulva: - Esküdjetek meg, hogy az Úszóházi Ember nincs a kikötőben, hogy rabul ejtse a hajósínast.

- Persze hogy nincs - mondta a két Fruska egyszerre. - És ti megesküdtök rá, hogy nem tesztek kárt a hajónkban? Mi nagyon óvatosan bántunk a tiétekkel. A sátraitokban sem nyúltunk semmihez. Pedig igazán nem nagy dolog lett volna felégetni vagy a földdel egyenlővé tenni.

- Esküszünk - mondta John kapitány.

- Mért ne süllyesztenénk el a hajójukat, mért ne ejtenénk őket fogságba? - kérdezte Titty.

- Amíg a tárgyalás folyik, addig fegyverszünet van - mondta John kapitány. - Ugorj, Roger, és hozd el a *Fecske* lobogóját. De ne nyúlj ám semmihez!

Roger elrohant.

- A bicskájuk mindenesetre itt van a zsebemben! - kiáltott vissza.

A nagyobbik Fruska társnőjéhez fordult.

- Peggy, te számár. Hol a hajókés?

Peggy, a kisebbik Fruska belenyúlt bricsesze zsebébe.

- Eltűnt. Ottfelejthettem a bokorban, ahol lesben feküdtünk.

- Nem kéne megtartani a késüket - súgta Susan Johnnak.

- Visszaadjuk nektek a hajókést. Mihelyt az emberünk megjön a kikötőből, letesszük a többi fegyver mellé! Nekünk aztán igazán nincs szükségünk a késetekre. Három késünk van a hajón.

- A konzerv- és kenyérkést nem is számítva - tette hozzá a hajószakács.

- Ezt a kést Jim bácsitól kaptuk a múlt évben, amiért fényesre pucoltuk az ágyút az Úszóházon - mondta a nagyobbik Fruska.

- Az Úszóházi Ember a nagybátyátok? - kérdezte Titty. - Úgy emlékszem, azt mondtátok, nektek is ellenségeitek.

- Csak időnként a nagybátyánk - mondta a kisebbik Fruska. - Múlt évben az volt, de az idén szövetségre lépett a bennszülöttekkel, és a bennszülöttek nagyon barátságosak.

- A mi bennszülötteink barátságosak - mondta Titty -, mindenki barátságos, kivéve az Úszóházi Embert... és benneteket - tette hozzá. - És ha a ti nagybátyátok, akkor bizonyára ti is szövetségben vagytok vele.

- Hogyisne! Épp ellenkezőleg - kiáltotta a nagyobbik Fruska.

- Fogd be a szád, Titty, és várd be a tárgyalás végét - szólt rá John kapitány.

Roger már hozta is a *Fecskéről* Titty lobogóját.

- Hű, de remek csónakjuk van - súgta oda a segédtisztnek.

- Szolgáltasd ki a kést - parancsolta John kapitány.

Roger átnyújtotta a hajókést, és John levágott egy hosszú mogyorófavesszőt a tisztás szélén. Egyik végét hegyesre faragta, hogy be lehessen szúrni a földbe. Azután Titty lobogóját ráerősítette a másik végére. Talált egy puha helyet a talajban, s a zászlórudat közvetlen a Fruskák kalózlobogója mellé tűzte. Azután megtörölte a kést a fűben, összecsukta s odadobta az íjak és lándzsák közé.

- Most kezdetét vehetik a tárgyalások. - Odalépett a Fruskákhoz, kezét nyújtotta. - Nevem John Walker, a *Fecske* parancsnoka. Ez itt Susan Walker, a *Fecske* kormányosa. Ez Titty matróz. Ez Roger hajósinas. Kik vagytok ti?

A nagyobbik Fruska kezét fogott vele.

- Én Nancy Blackett vagyok, a *Fruska*, a Tengerék Réme parancsnoka és társtulajdonosa. Ez Peggy Blackett, segédtsízt és társtulajdonos ugyanott.

- Hajónk neve *Fruska*, és mi vagyunk az Amazon folyam kalózsai. Jim bácsitól kaptuk a hajót múlt évben, ezelőtt egy evezős csónakunk volt - mondta Peggy, a segédtsízt.

Nancy Blackett keményen rákiabált:

- Beléd fojtom a szuszt, ha folyton kotyogsz, Peggy!

- Mégiscsak valami szövetségi viszony van köztük és az Úszóházi Kalóz között - mondta Titty. - Nem hallottad, hogy tőle kapták a hajót?

- Az tavaly volt - mondta Nancy -, múlt évben még szövetségesek voltunk. De az idén még olyanabb, mint a bennszülöttek.

- Nem ülnénk le inkább? - kérdezte Susan. - Vethetek egy-két hasábot a tűzünkre, és felmelegíthetem a teáskannát. Van benne még egy kis tea.

- Köszönöm, nem kérünk teát. De azért csak használjátok a tűzhelyünket, ha jólesik.

- Ez a tábor a mienk - mondta Roger.

- Ülünk le - szólt Susan segédtsízt.

A két tárgyaló fél leült a földre, a tűzhely mellé, ahol a parázs még pislákol. Susannak igaza volt. Ülve nehezebb ellenségeskedni, mint állva.

- Mindenekelőtt - mondta Nancy Blackett - mikor kerültetek ezekre a vizekre?

- Közel egy hónapja, hogy felfedeztük ezt az óceánt.

- Mikor tettétek lábatokat először erre a szigetre?

- Hosszú napok óta tartózkodunk a szigeten.

- Well - mondta Nancy Blackett. - Mi itt születünk az Amazon folyam partján, ami ebbe az óceánba torkollik. Hosszú évek óta járunk erre a szigetre.

- Egy evezős csónakkal jártunk ide, míg Jim bácsi nekünk nem ajándékozta a *Fruskát* - vette át a szót Peggy. - Ott szoktunk mi is kikötni, ahol most a hajótokra bukkantunk, míg fel nem fedeztük a kikötőt. Minden évben itt ütöttünk táborn.

- Ide figyeljete - mondta Nancy Blackett. - Mi a sziget neve?

- Még nem adtunk neki nevet - mondta John.

- Vadmacska-sziget. Jim bácsi nevezte el így. Rólunk, a felfedezőkről. Ebből is láthatjátok, hogy kié a sziget.

- De most a miénk. Lakatlan volt, amikor idejöttünk, és felütöttük rajta sátrainkat. Nem űzhettek ki innen.

Titty közbevágtott:

- Ugye, a ti Jim bácsitok kiszolgált kalóz? Én az első látásra megállapítottam.

Nancy Blackett elgondolkodott.

- Hm. Neki való foglalkozás - szólt végre.

- De hisz ti is kalózok vagytok - mondta Titty.

- Ez az, amiért gyűlöl bennünket. Ő Flint kapitány, ő tudja, mi az a kalózelet. Tudja, hogy felvirrad még a nap, amikor víz alá dugjuk, ha kezünkbe kaparintjuk.

- Mi majd segítünk - ajánlkozott Roger.

- Gyűlöl bennünket - mondta John kapitány. - Fellázította ellenünk a bennszülötteket.

- Lépünk szövetségre - javasolta Nancy Blackett -, akkor megszűnik a vita, hogy kié a sziget. Szövetkezzünk Flint kapitány s a világ minden bennszülötte ellen.

- Kivéve a mi barátságos bennszülötteinket - mondta Titty.

- Lépünk szövetségre - ismételte Peggy. - Igazat megvallva, mi már tegnap gondoltunk erre, amikor megláttuk a szigetről felszálló füstoszlopot. Torkig vagyunk a bennszülöttekkel. Mindjárt meg akartuk kötni veletek a szövetséget. Sajnos, megígértük, hogy otthon leszünk ebédre. Így hát csak éppen körülhajóztuk a szigetet, és megfenyegettünk benneteket a zászlónkkal. Egyébre nem jutott idő. Azután hazamentünk.

- Mi meg túl a Riói Nagy Szigetekenl lestünk benneteket.

- Riói? Nem bánom. Ha ti beleegyeztek, hogy a szigetet Vadmacska-szigetnek nevezzük, akkor mi beleegyezzünk a Rióba. Jó név.

- Vadmacska-sziget is jó név - mondta John udvariasan.

- De hogy láthattatok bennünket, ott a Riói Szigetekenl, mikor mi itt hagytunk el benneteket? - kérdezte Peggy.

- Felszereltük a *Fecskét*, és üldözőbe vettünk.

- Ördög és pokol! Micsoda alkalmat szalasztottunk el! Ha tudtuk volna! Addig küzdöttünk volna egymás mellett, míg egyik hajó el nem süllyed. Még ha el is késünk az ebédre.

Most Peggy Blackett vette át a szót:

- Ma megint eljöttünk ide, hogy jól megnézzünk magunknak benneteket. Hajnalban keltünk, és szorosan a part mellett vitorláztunk. De nem láttunk füstöt felszállni, és már azt hittük, hogy elhagytátok a szigetet. Biztos még mindnyájan aludtatok. Azután megpillantottuk a hajókat a kikötőhelyen. Beeveztünk a Tea-öbölbe, s alaposan betízóraiztunk, amúgy istenigazában, teázással egybekötve. Reggelire csak hideg zabpehelykását és szendvicseket ettünk, amit a szakácsnétól kaptunk tegnap este. Azután körülúsztuk a szigetet a part mentén. Egyikőtök éppen visszajött valahonnan a hajóval. A többiek fürödtek. Azután mindannyian eltűntek a szemünk elől. Visszaúsztuk a hajónkhoz, és egyenesen bevitorláztunk a kikötőbe. Egy lelket sem találtunk ott. Azután a bokrokon keresztül behatoltunk a sziget belsejébe, s megláttunk benneteket a tábortűz körül. Megszálltuk a hajókat s bevittük a kikötőbe. Azután visszatértünk, és rajtaütést rendeztünk. Amikor észrevettétek, hogy eltűnt a hajó, és valamennyien lerohantatok a kikötőhelyre, áttörtünk a bozóton, és lopva elfoglaltuk a tábort, és Nancy azt mondta, hogy nem is lesz olyan könnyű veletek szövetkezni...

- Szűnj meg, Peggy, te vadkecske. Elnézésteket kérem segédtestem magatartásáért - fordult John kapitányhoz -, folyton kotyog.

- Well, Nancy azt mondta, hogy a mi rajtaütésünk olyan pompás rajtaütés volt, hogy tulajdonképpen továbbra is ellenségek maradhatnánk, és én azt mondtam, hogy én már torkig vagyok az ellenségekkel, miután a mi bennszülötteinkkel és Jim bácsival az idén egyáltalán nem élünk barátságos viszonyban.

- Flint kapitánnyal - utasította rendre Nancy.

- Egyébként ha Nancynek nem jut eszébe ez a béketárgyalás, ti is örök időkre bennszülöttek maradtok a számunkra - szólt Peggy.

- Mi nem lehattunk volna azok - mondta Titty.

- Persze hogy nem - mondta Nancy Blackett. - Mégiscsak külön dolog, ha az ember vízi véreb vagy tengeri rém. Javaslom, lépünk szövetségre.

- Nem látom be, miért ne léphetnénk - mondta John kapitány.

- Az én elgondolásom: szövetkezés minden ellenséggel szemben, különösképpen pedig Jim bácsi, akarom mondani Flint kapitány ellen. De egy olyan szövetségre gondolok, mely nem zárja ki a kölcsönös hadviselést, ha éppen úgy akarjuk.

- Ez nem egyszerű szövetség - mondta Titty -, ez véd- és dacsövetség. Sok ilyenről van szó a történelemkönyvben.

- Igen, védelmi szövetség ellenségeinkkel szemben és harc életre-halálra egymás ellen, ha kedvünk tartja.

- Rendben van.

- Van egy darab papírotok és ceruzátok?

- Nekem van - mondta Titty, és beszaladt a segédtszárba, kiszakított egy lapot a hajónaplóból, és ceruzát véve magához, visszarohant.

Nancy pedig írta, amint következik:

„Én, John kapitány, a *Fecske* parancsnoka és én, Nancy kapitány, a *Fruska* parancsnoka, ezenel véd- és dacsövetségre lépünk hajóink és hajóstársaink védelmére. Aláírva és megpecsételve a Vadmacska-szigeten, az 1929. év augusztus hóban.”

Átadta az okmányt a többieknek.

- Rendben van - jelentette ki ünnepélyesen John kapitány.

- Nem hóban, hanem havában - helyesbítette Titty. - És nem írtad bele a szélességi és hosszúsági fokokat.

Nancy Blackett elvette a papírt, kijavította a „havában”-t, és a sziget szó után beleszúrta: „Északi szélesség 7, keleti hosszúság 200.”

- Igazság szerint vérrel kellene aláírnunk, de azért a ceruza is megteszi.

John elvette a papírt, és aláírta: *John Walker kapitány*.

Nancy aláírta: *Nancy Blackett, a Fruska kalóza*.

A két kapitány megrázta egymás kezét.

Peggy kijelentette:

- Well, mára mindenesetre pihennek a fegyverek.

Susan:

- Nem parancsolnátok egy kis karamellát?

- Melaszt - vágott bele Titty.

Mire Peggy:

- Amikor elfoglaltuk a táborotokat, mindjárt felfedeztük, de nem akartunk venni belőle. Hajlandók vagyunk elfogyasztani néhány darabot, ha csakugyan nélkülözhetitek.

Mire Nancy:

- Üssünk csapra egy hordó Jamaica puncsot. Finom rumunk van a *Fruskán*. Gyerünk a kikötőbe, és szállítsuk ide. Pompás ital! A szakácsnőnk néha egész barátságos érzelmű, legalábbis ahhoz képest, hogy bennszülött. Ő limonádénak hívja.

VÉD- ÉS DACSZÖVETSÉG

A Fecskék és Fruskák együttesen vonultak le a kikötőhöz, a sziget déli oldalára. Az ösvény most már jól ki volt taposva. Eddig mindig le kellett hajolniuk az ágak alatt, keresztüllépni a túskebokrokra és eltolni az útra kihajló gallyakat. A kis öbölben a két vitorlás békésen feküdt egymás mellett, orruk kint pihent a parton. A *Fruska* pompás kis hajó volt, lakkozott fenyőfa deszkázattal. Sokkal újabb, mint a *Fecske*, hossza ugyanakkora, csak keskenyebb. Az árboc lábánál, az árboc és a sülyeszthető tőke szekrénye között kis fényezett tölgyfa hordó hevert.

A tőke szekrénye izgatta Rogert.

- Mi az ott, a csónak közepén?

- Ez a sülyeszthető tőke szekrénye.

- Mi az a sülyeszthető tőke?

- Egy acélkíl, amit beengedhetünk a vízbe, ha szél ellen haladunk. Ha a szél előtt futunk, vagy ha sekély vízben vagyunk, felhúzzuk a kílra ebbe a ládába - magyarázta Nancy. - Hogy tudtok enélkül szél ellen haladni?

- A *Fecske* nagyon jól fut szél ellen is. A kílje mintegy hat inchnyi mély. Nincs szükségünk sülyeszthető tőkeszekrényre.

- Jim bácsi, azaz Flint kapitány azt mondja, hogy sülyeszthető tőke nélkül nem tudunk szél ellen vitorlázni.

- Ez csak azt mutatja, hogy Flint kapitány nem ismeri a *Fecskét*.

- Mire való ez a hordó? - kérdezte Roger.

- Víztartálynak volt szánva, mert a mi bennszülötteink úgy vélekednek, hogy a tó vize nem alkalmas ivásra. Azért mi mindig azt isszuk. Persze nem közvetlenül a tóból, hanem felforraltjuk teavíznek. Így hát a víztartályt puncsos edénynek használjuk ünnepi ivászatok alkalmával. Most is éppen pazar itóka van benne.

- Elvisszük magunkkal a táborba - javasolta Nancy Blackett.

- Kicsit nehéz teher lesz - vélte Susan.

- Úgy nem, ahogy mi szállítjuk - felelte Nancy. - Könnyebb szállítás okából felkötjük egy evezőre. Ez annak a módja. Gyere, Peggy, segíts.

A Fruskák bemásztak a hajóba. Nancy leoldott egy kötelet a csónak faráról, és az egyik végére egy hurkot kötött. Aztán Peggyvel együtt kiemelték a hordót, és felállították a csónak orrában. John és Susan őrizték, amíg a Fruskák vissza nem tértek a partra a kötéllal és az egyik evezővel. Nancy ráerősítette a hurkot a hordó egyik végére, és olyan szorosan meghúzta, hogy nem tudott kibújni. Majd kétszer körülcavarta a kötelet az evező körül, és újabb hurkot vetett a hordó másik végére.

- Kész, Peggy?

- Kész.

- Hóórukk! - vezényelt Nancy kapitány. Úgy emelték fel az evezőlapátot, hogy egyik vége a vállukra essen. A hordó mozdulatlanul lógott az evezőn a két szárítókötél között.

- In-dulj! - vezényelt Nancy, és a *Fruska* kalózzai kimasíroztak a kikötőből.

- Ha így szállítjuk, gyerekjáték az egész. A kalózok is így szállítják a hordókat és a kincseiket, ha partra rakodnak a hajókból.

Susan, Titty és Roger ott lépkedtek mellettük...

John kapitány a kikötőben várakozott. Még mindig azon járt az esze, mit is mondtak a Fruskák a kikötő megjelöléséről. Vajon mit érthettek rajta? A fa törzsére festett fehér keresztet ők is látták, és amikor azt mondta, hogy keresztet bárki rajzolhat a fára, Nancy Blackett azt felelte neki, hogy ezzel elárulta, hogy nem tudja, hogyan van megjelölve a kikötő. Well, hát hogyan van megjelölve? Körülnézett. Ott volt a fatörzs, rajta a fehér kereszt, de egyebet nem látott, ami jelzésnek számíthatott volna. Nem volt jelzés a sziklákon, nem látott jelzést a fákon. A Fruskák tekintélye megnőtt a szemében. Úgy látszik, mindenhez értenek. Azonfelül kitűnő vitorlázók. Nincs egyéb hátra, mint megkérdezni tőlük. Mégis, a *Fecske* kapitányának nem esett könnyen ez a kérdés. Még egy utolsó pillantást vetett maga körül, azután rohant a többiek után.

Abban a percben érte őket utol, amikor a menet a táborhoz érkezett. A Fruskák leeresztették vállukról az evezőt, és lefektették a két zászlórúd mellé. Azután a hordót minden oldalról alátámasztották kövekkel, hogy a csapja jó magasan legyen a földtől.

- Ottelejtettük a bögréket.

- Bögrénk van bőven - mondta Susan, és Tittyvel kihordták a bögréket a sátorból.

- Hat bögrét hoztunk magunkkal, amikor elvitorláztunk otthonról, törés esetére. Szerencsére még nem tört el egy se.

- Ivóserlegeink benn maradtak a hajóban - mondta Peggy. - Épp ilyenek.

Megtöltötték a bögréket. Nancy Blackett félrevonult, és gondolataiba mélyedt.

Átvette a bögrét Rogertől, amikor az odahozta hozzá, kivett egy csomó összeragadt melaszt a zacskóból, amikor Titty megkínálta vele, de mintha egészen másutt járnának a gondolatai, és nem is látná őket. Végre megszólalt:

- Emeljük poharunkat Jolly Rogerra, a halálfejes lobogóra, dicsőségre és halálra és százezer darab zsákmányra. De ti nem vagytok kalózok, így hát nem ihatunk mindannyian erre az egyre. Azért hát emeljük poharunkat, és kiáltuk: „Vesszen az ellenség!”

- A papagájos kalóz! - kiáltott Titty.

- Az Úszóházi Ember! - így John kapitány.

- Helyes - szólt közbe Nancy. - Megvan. Örök hűség a *Fecské*hez és *Fruská*hoz, és halál Flint kapitány fejére!

- Örök hűség a *Fecské*hez és *Fruská*hoz, és halál Jim bácsi fejére!

- Flint kapitány, te zöldfülű béka! - Nancy kapitány dühösen pillantott a segédtszjtjére.

A többiek sorra utánamondták az eskümintát, még Roger is.

- Hajtsuk ki fenékig serlegünket - javasolta Nancy kapitány.

Ennél pompásabb limonádét még nem hörpintett se kalóz, se felfedező.

- Életemben nem ittam ennél felségesebb rumot - mondta Titty matróz.

- Kitűnő - mondta Nancy kapitány is. - De a ti melaszotok se kutya.

Karamellát rágni és egyben társalogni nem könnyű feladat, így egy darabig senki sem szólt egy szót se. Végre Titty megkérdezte, honnan szerezte Flint kapitány a papagáját.

Peggy Blackett nagyot nyelt, lecsúsztotta torkán a nagy darab melaszt, és mindjárt rákezdte:

- A papagájt Zanzibárból hozta magával. Már beutazta az egész világot. Anya azt mondta, hogy ő volt a család fekete báránya fiatalkorában, úgyhogy jónak látták Dél-Amerikába küldeni. De nem maradt ott sokáig, elvetődött mindenfelé az egész világon. Múlt évben hazajött, és azt mondta, elég volt a cigányéletből, le akar telepedni. Hogy tudjátok: anya az ő édestestvére. De hát a szíve mindig csak a tengerre húzza. Ezért vásárolta meg az Úszóházat is. Múlt évben sokat voltunk nála. Tavaly még a mi emberünk volt, és gyakran vitorlázott velünk a *Fruskán*. Aztán nekünk adta a *Fruskát*, és még a tél beállta előtt szedte a sátorfáját, és elutazott. Az idén, amikor visszajött, azt mondta, hogy szerződése van egy könyv megírására, és az egész nyarat az Úszóházon fogja tölteni. És most, ahelyett, hogy velünk vitorlázna, szövetségre lépett a bennszülöttekkel. Mindent elkövettünk, ami erőnkől tellett, hogy észre térítsük, de sajnos, minden hiába. Még anyát is megkérte, hogy tiltson el minket tőle és a háza tájától. Így aztán anya közölte velünk, hogy Flint kapitány most könyvet ír, és hagyjuk békében. De mi úgy gondolkoztunk, hogy hát arról igazán nem tehet szegény, hogy könyvet kell írnia. Tudtára akartuk adni, hogy jó véleményünket róla ez a tény nem befolyásolja. De neki egyáltalában nem tetszett, amikor azt a szándékunkat nyilvánítottuk, hogy eljövünk hozzá, és felajánlottuk neki társaságunkat az Úszóházon. A dolog azzal végződött, hogy egyszer és mindenkorra eltiltott bennünket az Úszóháztól.

- Meglestük, amikor partra szállt, aztán rajtaütöttünk az Úszóházon, és magunkkal hoztuk a zöld tollakat - fűzte hozzá Nancy. - Csak azért, hogy megmutassuk neki, kikkel van dolga. Egy edénybe gyűjtötte őket pipaszurkálónak.

- Bizony nagy kár - sóhajtott Peggy. - Meg akartuk tanítani papagáját a kalózkáromkodásra, hogy jó papagáj legyen belőle. Hiába. De majd idehozzuk a Vadmacska-szigetre. Csak azt tudja mondani: „Polly papagáj!” Ezzel nem tudunk mit kezdeni.

- Úgy tudom, a zöld papagájok nem olyan tanulékonyak, mint a szürkék.

- Azt gondoltátok, hogy kiszolgált kalóz? - fordult Nancy Tittyhez.

- Akkor talán jobb is, ha a papagáj nem tud egyebet, mint a „Polly papagáj”-t. A szürke talán kibeszélné titkait.

- Csakugyan tüzelt rátok tegnap? - kérdezte John kapitány. - Láttuk a füstöt, és hallottuk a dörrenést.

- Az nem ő volt. Azok mi voltunk. Bevitorlázunk az öbölbe, körülhajóztuk az Úszóházat, és bekukucskáltunk a kabinajtón. Jim bá... azazhogy Flint kapitány éppen aludt. Elővettünk egy rakétát, ami nagyot pukkan a levegőben, rátettük a kabin tetejére, meggyújtottuk és elvitorlázunk. Éppen hogy kiértünk az öbölből, mire elpukkant. A november ötödiki ünnepségből spóroltuk meg. Hál' istennek egyáltalán nem rongálódott meg azóta. Ha új, se pukkanhatott volna nagyobb.

- Idáig elhallatszott. Finom kis pukkanás volt!

- Fogadni mernék, hogy ez vadította meg.

- A fedélzeten állt, és öklét rázta felénk, amikor elhajóztunk mellette, Rió felé, mikor titeket üldözőbe vettünk - mondta John kapitány. - Pedig ez jóval később volt.

- Well. Most mindannyian harcban állunk vele! Egy napon majd bevesszük az Úszóházat. Egyesült erővel nem lesz nehéz feladat. Az egyik oldalon a *Fecske*, a másik oldalon a *Fruska*. Flint kapitány nem lehet egyszerre a fedélzet mindkét oldalán. Aztán ezt a választást adjuk neki: vagy szövetkezik velünk, mint tavaly nyáron, vagy...

- Legjobb lesz, ha víz alá nyomjuk a fejét - vélekedett Titty, a matróz. - Azután elraboljuk a kincseit, vásárolunk rajta egy nagy hajót, és azon örökkön-örökké csak hajókézünk, és behajózzuk az egész világot.

- Elhajózunk vele a kínai tengerre, és meglátogatjuk aput - vélte Susan.

- Új világrészeket fedezünk fel - mondta Titty. - Amerika nem tölthet be mindent. Egész csomó földnek kell még lenni, amit eddig nem talált meg senki sem.

- Elhajózunk Zanzibárba, és egy egész rakomány papagájt hozunk magunkkal. Szürkéket, amelyek úgy beszélnek, hogy csuda - mondta Peggy.

- És majmokat - fűzte tovább Roger.

- Én a zöld papagájokat szeretem a legjobban - vélekedett Titty.

- Ni csak - szólt közbe Nancy Blackett - egészen megfélekedtünk a folyamatban levő tárgyalásról. Nem harcolhatunk Flint kapitánnyal folyton, megszakítás nélkül. Addig is gyakorlatozhatnánk. Egyik fél elsüllyeszti a másik hajóját.

- A *Fecskét* ne merje senki elsüllyeszteni! - vágott közbe Roger vadul.

- All right! - csillapította Nancy. - Nem is fogja senki elsüllyeszteni. De jó előgyakorlat lesz számunkra, ha megpróbáljuk, hogy a *Fecskét* bevegjük, ti pedig a *Fruskát* próbáljátok bevenni. Amelyik győz, az lesz a vezérhajó. A flottában mindig van egy vezérhajó. Ha ti beveszitek a *Fruskát*, akkor a *Fecske* lesz a vezérhajó, és John kapitány a flottaparancsnok. Ha mi vesszük be a *Fecskét*, akkor a *Fruska* lesz a vezérhajó, és én leszek a flottaparancsnok. A hadiállapot holnap áll be.

- És ha ez eldőlt, megyünk, és elfoglaljuk az Úszóházat - lelkesült Titty.

- Az ám! - vélekedett John. - Ti már tudjátok, hol kötjük ki a *Fecskét*. Ha nem őrizzük, könnyen elfoglalhatjátok. De mi nem tudjuk, hol tartjátok ti a *Fruskát*.

- Láttátok, merre mentünk tegnap?

- Láttuk, hogy eltűntök egy hegyfok mögött a nyugati parton.

- Well, ha elhagytátok a hegyfokot, egy folyó torkolatára bukkantok. Ez az Amazon folyam. Nem messze onnan a jobb parton - persze ha a tótól felfelé hajókáztok, akkor az a bal part - van egy csónakház. Kőből épült csónakház, a homlokzatán nagy, fából faragott halálfej és keresztbe rakott lábszárcsontok. Egy motoros áll benn meg egy evezős csónak, no meg a *Fruska*, ha otthon tartózkodik. A motoroshoz nem szabad nyúlnotok, mert az a bennszülötteké!

- Várjátok csak egy percre - szólt John kapitány -, hozom a térképet.

Elővette az útikönyvet, és kinyitotta ott, ahol a térkép van. Ott volt rajta a tó egész hosszában. Nancy Blackett megmutatta az Amazon folyamot. A térképen persze más neve volt. John odanyújtotta neki a ceruzát.

- Jelöld meg, hol van a csónakház.

Nancy kapitány ceruzával megjelölte a térképen a helyet.

- Ez csak amolyan hadgyakorlatféle lesz. Megegyezünk abban, hogy akármelyikünk is győz, úgy fog vigyázni a másik csónakjára, mint a sajátjára.
- Mi leszünk a győztesek - jelentette ki Peggy. - Nancynek mindig sikerül, amiről azt állítja, hogy sikerülni fog.
- Majd meglátjuk - mondta John kapitány.
- A hadműveletek holnap veszik kezdetüket - adta ki a parancsot Nancy kapitány.
- Várjatok csak! - szólt közbe Susan. - Nem volna jobb megebédelni, mielőtt még az egész limonádé elfogy?
- Jamaica rum - szólt rá Titty szemrehányóan.
- Hoztunk magunkkal egy rakás szendvicset.
- Nekünk húskonzervünk és szardíniánk van. A húspástétomot már bekebeleztük, és a következő szállítmány csak holnap érkezik.
- Milyen kár, hogy ma nem voltunk halászni - sajnálkozott Titty -, megkínálhattunk volna benneteket egy kis cápasülttel.
- A szardíniát éppúgy szeretjük.

A táborban nagy volt a sürgés-forgás. Úgy látszott, Peggy, a *Fruska* kormányosa volt megbízva a hajó élelmezésével éppúgy, mint Susan a *Fecskén*. Titty és Roger segédlete mellett nekiláttak, hogy összezsapják az ebédet. Friss fát dobtak a tűzre, felélesztették a paraszat, hogy forrásba hozzák a vizet az üstben. Megegyeztek abban, hogy nem fog ártani egy kis forró víz a mosogatáshoz és teaforrásához, arra az esetre, ha a kis hordó tartalma nem mutatkozik elegendőnek. Azután ki kellett nyitni a szardíniásdobozokat és a konzervgulyást s elhozni a *Fruskáról* a szendvicseket és a süteményt.

A két kapitány egy ideig szótlánul figyelte a legénység műveleteit, végül John megszólalt:

- Ide hallgasson, Nancy kapitány! Megmondhatná nekem, hogyan van megjelölve a kikötő.
- Ez igen egyszerű dolog. Gyerünk, majd megmutatom, míg a legénység elkészíti a menázsit.

Lesétáltak együtt a kikötőbe. Útközben találkoztak Peggyvel, kinek kosara tele volt süteménnyel és szendviccsel. Mire leértek a kikötőhöz, magukra maradtak, aminek John kapitány nagyon örült. Egyenesen a kereszttel megjelölt fatörzshöz mentek.

- Ezt rögtön megtaláltam.
- De aztán semmi többet. Ez azért van, mert mi a *Fruska* kalózkodunk, és jelzéseinket titokban tartjuk. Az egyik jelzés a másik nélkül nem ér semmit, és a másinak egyáltalán nincs nyoma.
- Hisz akkor ez nem is jelzés.

Nancy kapitány leguggolt a partra, és egy félkört rajzolt maga körül.

- Tegyük fel, hogy ez a kikötő és ezek itt a környező sziklák. - Egypár nagy kővel jelölte a környező sziklái helyét. - Be akartok hajózni. Well, egy egyenes vonal vezet be a sziklák között, anélkül, hogy egyet is súrolnátok. Rajzold a vonalat egy kicsit hosszabbra, egyenesen a kikötőig, fel a partra. A jelzéseidnek ezen a vonalon kell feküdni. Legyen ez az első jelzés - beszúrt egy kis gallyat. - Ez a kereszttel megjelölt fatörzs. Most keresel valamit, akármilyen lehet az az első jelzés fölött, csak az a fontos, hogy ugyanazon az egyenes vonalon feküdjék. Nem kell külön megjelölnöd, ha egyszer kiszemelted. Ha már most be akarsz jönni a kikötőbe, csak

arra kell figyelned, hogy a két jelzés egy vonalba essék. Amíg ezt szem előtt tartod, mindig azon az egyenes vonalon fogsz futni, amelyen végig sértetlenül juthatsz keresztül a sziklák között. Még akkor is, ha a tavon, akarom mondani a tengeren dagály van, úgyhogy néhány szikla víz alá kerül, akkor is bevitorlázhatsz, ha a két jelzést egymás fölött tartod.

- Hm.

- Ugorj be a *Fruskába*, kiviszlek és megmutatom.

John beszállt a *Fruskába*. Nancy Blackett kivitte messzi túl a sziklákon, a nyílt tengerre. Azután egy evezővel evezve a faránál, megfordította orral a sziget felé.

- Nos, látod a fatörzset, rajta a fehér kereszttel?

- Igen, a keresztet azt látom. A fatörzset nehéz megkülönböztetni a parttól.

- Éppen azért festettük rá a keresztet. Most nézd jobboldalt, fölötte látni azt a villa alakban elágazó fát? Közvetlenül a villa alatt egy nagy darabon le van hasítva a kérge. Látod?

- Igen.

- Ez a másik jelzés. Ahogy most itt állunk, köztünk és a kikötő között sziklák merednek. De ha csak egy kicsit arrébb viszem a hajót, akkor a villa alakú fa egyre közelebb jön a megjelölt fatörzshöz. Akkor nyílegyenesen hajózhatunk. Jelentsd, mihelyt a két jelzés egymás fölött egy vonalba esik.

- Most egy vonalban vannak - jelentette John kapitány.

- Helyes. Most én nem figyelek semmi egyébire, egész egyszerűen evezni fogok, és a csónak fenekét nézem. Te tartsd szemed a két jelzést, és jelentsd abban a pillanatban, amikor nincsenek egymás fölött.

Evezni kezdett. A *Fruska* futott a sziklák felé.

- A villa jobbra a fatörzstől - jelentette John.

Nancy tovább evezett, lassan változtatva az irányt.

- És most?

- Egy vonalban.

Nancy tovább evezett.

- Villa balról... Egy vonalban... Balról... vonalban... Jobbról... vonalban...

Nancy fel se nézett, de valahányszor John jelentette, hogy a jelzések kiesnek a vonalból, változtatott egy kicsit az irányon. A *Fruska* továbbhaladt a sziklák között, és végül is befordult a kikötőbe.

- Szerencsésen keresztülsiklottunk. Jó munka volt.

- A dolog igen egyszerű. Flint kapitány tanított meg rá tavaly, amikor még Jim bácsi volt és nem bennszülött. Ez a módja a kikötők megjelölésének. Két jelzés egymás fölött. Igazában lámpásokkal kellene, hogy az éjjel befutó hajók is lássák. Ha a megjelölt helyek lámpással vannak felszerelve, koromsötétségben is befuthatsz a sziklák között.

- Ezt nevezi a *Révkalauz Szakkönyve* vezetőfénynek?

- Mi az a *Révkalauz Szakkönyve*? - kérdezte Nancy, és John kapitány örült, hogy mégis vannak dolgok, amiket még Nancy kapitány sem ismer.

Partra vonták a *Fruskát*, és visszatértek a táborba, hogy részt vegyenek az ünnepi lakomán. Igazán pompás lakoma volt. A szendvicsek és szardíniák jól megfértek a konzervgulyással és limonádéval. A nagy üstben bugyogva forni kezdett a víz. Igazán kár lett volna nem megteázni a sütemény kíséretében.

Csak úgy repült az idő. A hat tengerész körülülte a tüzet és útiterveket szőtt. Nancy kapitány felnézett az égre.

- Jobb lesz, ha indulunk, különben meggyúlik a bajunk a bennszülöttekkel. Ezen a héten kétszer is elkéstünk a vacsoráról. Ez a szél hol felkél, hol alábbhagy napnyugta körül, és evezve bizony hosszú az út hazáig. Állj a tuskóidra, Peggy.

- Az egyik elaludt.

- Majd fölébred, ha talpraugrasz. Gyere és segíts cipelni a puncstartályt.

A kiürült hordó szállítása könnyű dolog volt. De a rend kedvéért újra felakasztották az evezőre. Titty szállította a kalózlobogót, Roger a kosarat. A *Fecske* egész személyzete levonult a kikötőbe, hogy kíséretet szolgáltasson a Fruskáknak.

A Fruskák kievickéltek a kikötőből, felvonták a vitorlát s még kedvező széllel hamarosan elhagyták a sziget északi oldalát. A Fecskék utánuk futottak, hogy integessenek.

- A hadműveletek kezdete holnap! - ordította Nancy kapitány.

- All right! - üvöltötte John kapitány.

FÉNYEK AZ ÉJSZAKÁBAN

Ezen az estén a Fecskék nagyon későn kerültek ágyba. Mihelyst a *Fruska* fehér vitorlája eltűnt a Darien-hegyfok mögött, John kapitány fogta a kalapácsot, néhány szöget és két lámpást, és lement a kikötőhöz. Susan kormányos vele tartott. A matróz és a hajósina ezalatt elmosogatta és eltörölgette az edényt a lakoma után.

- Tudod, mit mondott a kikötő jelzéséről? - kezdte a beszédet John kapitány, megmutatva Susannak a fehér kereszttel megjelölt fatörzset. - Well, ez az egyik jelzés, a másik az a fa ottan, a kétágú villával, ott, ahol alatta egy darab leszakadt a kéregből. Ezek a Fruskák be tudnak jutni a kikötőbe anélkül, hogy a sziklák útjukban volnának. Csak ezt a két jelzést kell egy vonalban tartani. Nancy kapitány megmutatta a módját. A dolog nagyon egyszerű. Az igazi kikötőkben lámpások szolgálnak jelzésül, úgyhogy a hajók sötétben is megtalálják az utat. Én is fényjelzéseket fogok alkalmazni. Éjjel rajtaüthetünk a *Fruskán*, és még ha koromsötét éjszaka van is, hazatalálhatunk.

Bevert egy szöget a fatörzsbe, a fehér kereszt középebe, és az egyik lámpást ráakasztotta. Azután Susannal együtt odament a villa alakú fához. A villa túl magasan volt ahhoz, hogy elérjék.

- Felmászol rá, és felakasztod a lámpát a villára?

- Nem, kormányos úr, ennek nem volna semmi értelme. Csak te meg én érnének el és tudnánk meggyújtani. Olyan helyre kell akasztani, amelyet mindannyian elérünk.

- Kivéve Rogert - mondta a kormányos -, neki nem szabad gyufát gyújtani.

- Ez igaz. Mégiscsak olyan magasra kell akasztani, hogy még Titty se érhesse el. Ha túl alacsonyra akasztjuk, nem ér semmit. Jól kell lássuk a bokrok felett. Menj le a kikötőbe, állj a fatörzs mögé, olyan közel a vízhez, amennyire csak tudsz.

Susan odabújt a fatörzs mögé, mely mintegy tíz yardnyira a víztől állt a parton.

- Látod a fa villáját? - kiáltott át hozzá John.

- Igen.

Kezét olyan magasan tartotta fenn a fán, amilyen magasra csak nyúlni tudott.

- Látod a kezemet?

- Igen.

- Még mindig látod?

Kezét lassan lefelé csúsztatta a fa törzsén.

- Most már nem látom.

John megint feljebb csúsztatta a kezét.

- Most újra látom.

- Add le a fűttyjelet Tittynek. - És Susan kormányos leadta a fűttyjelet. Titty és Roger rohanva érkeztek. John mindaddig ott tartotta a kezét a fa kérgén, amíg oda nem értek, azután felszólította Tittyt, próbálja meg, elérí-e. Titty éppen hogy elérte.

- Jól van.

- Mire való ez?

John kapitány nem felelt. Azon a helyen, ahol a kezét tartotta, bevert egy szöveget. Azután felakasztotta rá a második lámpást.

- Most próbáld meg, ki tudod-e nyitni a lámpást.

Titty matróz lábujjhegyre állt, és kinyitotta a lámpás ablakát.

- De mire való ez az egész?

- Majd meglátod, ha besötétedik.

- Én nem érem el - mondotta Roger, miután megpróbálta.

- Nem is kell, hogy elérd. Majd ha szabad gyufát gyűjtanod. Addigra már elég magas is leszel.

Mihelyt sötétedni kezdett, a *Fecske* egész személyzete összegyülekezett a kikötőben. John odaadta a matróznak a gyufát, az meggyújtotta mind a két lámpást. A hajósinas figyelte a műveletet. Most mind a négyen hajóra szálltak.

- Rogernak már ágyban kéne lenni - vélte a kormányos.

- Nem fog soká tartani - ellenkezett John kapitány. - Meg aztán nem hagyhatjuk őt magára.

- Különbem sem vagyok álmos - tette hozzá Roger.

Lefelé eveztek a tavon. A sötétség hamar beállt. A csillagok már pislákolnak. A baglyok hughogtak. A tó széle egybeolvadt a szegélyező dombokkal. Jól láthatták a dombok körvonalait. Fekete tömegük felnyúlt a csillagos égbolt felé. Felhő borult a csillagokra, és már azt sem tudták megkülönböztetni, hol végződnek a dombok, és hol kezdődik az égboltozat.

Egyszerre a sötét égbolton fényes láng csapott fel. Azután még egy és még egy, végül még egy utolsó halvány fellángolás és egy füstfelleg. Mindnyájan arrafelé néztek, mintha egy magas fal kis ablakrája néznének fel. Egy emberi alak ugrott be a füstfelhő kellős közepébe. Egy fekete, ürge mozgású alak bottal ütögette a lángokat. A kis lángok elhaltak, s mintha egyszerre sötét függönyt bocsátottak volna le a kis ablakra. Újabb láng kapott életre. Megint ott termett az ember, és ez a láng is elhalt, akár a többi. Újra mindent beborított a sötétség.

- Vademberek - lelkendezett Titty -, tudtam én jól, hogy vannak itt vademberek az erdőségekben.

- A szénégetők - mondta John. - A bennszülöttek ott a farmon kérdezték is tőlem, láttuk-e már őket. Ha egyszer arra vitorláztunk volna, bizonyára láttuk volna már őket.

- *Majdnem* olyanok, mint a vademberek - tartott ki Titty. - Gyerünk, nézzük meg őket.

- Most semmi esetre se - vélekedett Susan, a kormányos.

- Hogyan fogunk hazajutni? - kérdezte Roger. - Koromsötétség van, semmit sem látok.

John kapitánynak ugyanez járt az eszébe. Nem volt egész biztos benne, merre járnak. Nem látta a lámpásokat a fényleadó állomáson, a kikötő mögött. De ez természetes is volt. Eltakarták a magas sziklák. Csak ha a *Fecske* éppen szembekerül a bejárattal, lehet észrevenni. És még akkor se biztos, hogy be tud futni, ha meg is látja a fényjelzést. Illelnek ehhez is érteni. De hát még sohasem próbálta! Más dolog fényes nappal kormányozni a jelzések irányítása mellett. Fel-fel lehet pillantani és tájékozódni, hol vannak. Más ilyen koromsötétségben, amikor semmi másra nem számíthat az ember, mint a fényjelekre. Első dolog megtalálni őket. A szénégetők a domboldalon körülbelül jelezték, milyen tájon vannak most, és a csónak merre

tart. De csillag, amihez igazodhatnának, nem volt az égen. Még jó, hogy magával hozta az iránytűt.

Előkotort egy szál gyufát a dobozból, meggyújtotta, és megnézte a kis kompaszt, és addig forgatta, amíg a megjelölt vonal szembekerült a tű fekete végével. Ez megmutatta neki, hol van észak. Szerencsére éppen ott volt, ahol gondolta. Megfordult a *Fecskével*, és meggyújtott még egy gyufaszálat. Még egyszer megnézte az iránytűt, hogy egész biztos legyen a dolgában. Akkor újra evezni kezdett, és felvitte a *Fecskét* északnak.

- Rögzíteni kellene az iránytűt. Az iránytű állandóan meg kell hogy világítva legyen. Legelsőbb is zseblámpára volna szükségünk. Kár, hogy nem gondoltam rá, kérhettem volna egyet a születésnapomra. Az egész személyzet kémleljen előre, és jelentse, amint a lámpások feltűnnek.

Egy-két perc múlva Titty jelentette, hogy fel-felvillannak a fák között, és újra eltűnnek. Ilyenkor a nagy sziklák a sziget déli részén eltakarják őket.

John lassan továbbvezetett.

- Itt vannak megint - jelentette Susan.

- Szorosan egymás mellett - jelentette Titty.

John evezés közben hátrafordult, és jól szemügyre vette a víz felett pislákoló két kis fénypontot.

- Rendben van - szólt, s azután visszaemlékezett Nancy kapitány tanácsára -, én most nem teszek egyebet, mint evezek. Ti tartsátok állandóan szemmel a két fényjelet.

- Úgysem látunk semmi egyebet.

- Még mindig szorosan egymás mellett vannak?

- Elég szorosan.

- Melyik lámpa melyiknek melyik oldalán van? - kérdezte John.

- Miii?

- Hol van az első fénypont?

- Egy kissé balra.

John kapitány egy-két evezőcsapást tett, a jobbjaival egy kicsit erősebben húzva.

- Jelentsd, ha éppen egymás fölött vannak.

- Most fölötte. Most meg egy kicsit jobbra.

John a ballal húzott egyet.

- Fölötte.

- Jelentsd azonnal, ha egyik vagy másik oldalra kerül.

Továbbvezetett. Susan kormányos és Titty matróz, no meg Roger, a hajósinas feszülten figyelték a fénypontokat, és nyomban jelentették, ha a felső kicsit jobbra vagy balra került az alsótól. John kapitány meg lehetett elégedve ennyi megfigyelővel. Egyszer felpillantott, és látta egymás fölött a két fénypontot, mint a kettőspontot az írásban, ahogy most leírom : így ni. S John jobb oldali evezőjével éppen hogy horzsolta a sziklát.

- Alighanem közel vagyunk már a bejárathoz. Most hátul fogok evezni.

- A két fényjel pontosan egymás fölött van - jelentette Susan.

John behúzta a lapátokat, és a hajó farából evezett. Susan és Titty félrehajoltak az útból. A csónak tovább siklott a sötétben.

- A fényjelek már egész közel vannak hozzánk - jelentette Roger, és mire kimondta, egy kis kaparás hallatszott a csónak fenekéről. A *Fecske* orra érintette a kikötő süppedős, kavicsos partját.

John kapitány első alkalommal vette hasznát a fényjelzőnek, és koromsötét égbolt mellett simán befutott a kikötőbe.

- Ez lehetővé teszi számunkra, hogy megnyerjük a háborút a Fruskák ellen - szólt gyönyörűséggel. - Úgy hiszik, ez az egyetlen dolog, amihez nem értünk. Pedig tévednek. Azt hiszik, éjszaka biztonságban vannak tőlünk.

Kikászálódta a partra, leakasztották a két lámpást a szögről, és lámpafény mellett kikötötték a *Fecskét*. Lámpafény mellett vették útjukat cserjésen és bozóton keresztül a táborhoz. Tíz perc múlva elfűjták a lámpákat, minden sátorban egyet, s egy fél perccel később az egész tábor mély álomba merült.

A SZÉNÉGETŐKNÉL

Rákövetkező nap teljes szélcsend volt, teljesen alkalmatlan a hadműveletre. John kapitány megfordult a szalmazsákon és ránézett a barométerre. Az meg se mozdult. Négykézláb kimászott a sátorból, és felpillantott az égre. Sehol egy felhő. Felmászott a megfigyelőhelyre, és kitekintett a tóra. Az olyan közélről tükrözte az erdőket és a messzi farmokat, hogy Johnnak úgy tűnt, mintha lábai között nézegetné, s alig tudta megkülönböztetni a valóságot a víz tükrözésétől. Visszatért a táborhelyre.

A többiek éppen felkelőben voltak.

- Talpra, Titty! - kiabált Roger. - Emlékezz, ma kezdetét veszi a háború, és a Fruskák minden percben itt lehetnek.

- Szélcsend van - jelentette John kapitány. - Úgy látszik, egész nap ilyen is marad az idő. Ha nincs szél, semmi esetre se jönnek, és mi magunk se kezdetünk támadást. Evezéshez túl nagy a távolság. Ma hát nincs gondunk a háborúval. Nincs szél, nincs háború. Azért borzasztó kár...

- Átevezhetek én a tejért Tittyvel? Ma, az egyszer - kérlelte Roger a kapitányt. - Azt mondtad, az első csöndes napon megengeded.

Ha háború nem is, de tennivaló volt bőven.

- All right! - egyezett bele John kapitány. - De vigyázzatok, ne menjetek neki egy kőnek, amikor kikötök.

- Dehogyan - felelte a matróz.

Így hát a matróz és a hajósinas kipadlizott a *Fecskével* a kikötőből, és átevezett a másik partra. Mindketten egy-egy evezővel eveztek, egymás mellett, a középső ülésen. Azután Roger evezett mind a két evezővel, miközben Titty kormányzott. Azután Titty evezett mind a két evezővel, miközben Roger kormányzott. Az irány nem volt éppen nyílegyenes. John kapitány, aki a szokott helyen úszkált, kicsit aggódott is a hajójáért. Végre szárazföldet értek. Cipelték felfelé a tejeskannát a réten.

Visszafelé egész úton a matróz evezett, méghozzá teljes erejéből. A hajósinas kormányzott. Tittynek nagyon sürgős volt az út, és tele volt mondanivalóval.

- Csakugyan szénégetőket láttunk a múlt éjjel. Megkérdeztem Dicksonnét, vademberek-e, és ő azt mondta, hogy annak is tarthatná őket az ember. Azt mondta, hogy kunyhóban laknak, amit vesszőből maguk készítenek. Azt mondta, hogy egy ládikában egy kígyót tartanak a kunyhóban. Azt mondta, hogy megmutatják nekünk, ha meglátogatjuk őket az erdőben. Induljunk!

- Dicksonné azt mondja, hogy nem soká maradnak egy helyen, és ahol most dolgoznak, már majdnem végeztek. Jobb lesz még ma felkeresni őket.

- Biztos, hogy vademberebbek az összes eddigi bennszülötteinknél.

Susan felpillantott a tűz mellől.

- Nem látom be, miért ne mehetnénk. A Fruskák úgyse jönnek máma. És különben is, a *Fecskét* is magunkkal visszük.

- Helyes, kormányos úr. Ha netán mégis egy kis szél támadna, visszafordulunk, de amíg ilyen szélcsend van, nincs gondunk háborúra, és ez egyszer mért ne lehetnénk felfedezők?

Így hát reggeli után kiszedték az árbocot s a vitorlákat a *Fecskéből*, és eleveztek. Roger a csónak orrában ült a maga választotta posztján, és kémszolgálatot teljesített. John kapitány evezett, Susan és Titty a csónak farában ültek. A teásüstöt és egy tarisznya elemózsiát gyömöszöltek a csónak fenekébe, mert ha az idő csendes marad, a nap nagy részét a szigettől távol akarták tölteni, és friss rakomány tűzifával akartak visszatérni. A szigeten már alig akadt tűzifa, de annál bőségesebben a partok mentén, ahol magasabbra hágott a víz. Ha szélsend van, bárhol megállhatnak és összeszedhetik.

Lefelé eveztek a tavon, délnek a szigettől ott, ahol előző este a koromsötét éjszakában botorkáltak. Mindez egész másképp festett nappali világításban. A tó keleti partján nagy erdő kapaszkodott fel a domb oldalán. A fák fölött füstoszlop tekergett, egy vékony füstcsíkocska egyenesen égnek tartott. Ott vannak a vademberek, akik éjszaka a füstben ugráltak, amikor a lángokat leverték. Ma a ragyogó napsütésben lángokat nem láthattak, de ott szálldogált a kis füstcsík, hogy aztán egy csepp kis felhővé dagadjon a fák fölött. Messziről fejszék csattogása hallatszott.

Kitűnő kikötőhelyre bukkantak. A *Fecske* orrával felfutott a partra. Jó magasra felhúzták, és kötelét odahurkolták egy fiatal tölgyfa derekához, a víz partján.

- Nem visszük magunkkal a teásüstöt, sem az elemózsiás tarisznyát - rendelkezett Susan kormányos. - Jobb, ha az ember a parton rak tüzet, és nem a fák között. Itt rakunk majd tüzet, ha visszajövünk, mielőtt nekilátunk a rözseszedésnek.

- Nem kellene valakit őrszemnek hátrahagyni? - kérdezte Titty matróz.

- Őrt állhatsz te, ha akarsz. Bár ha fent vagyunk a domb tetején, onnan leláthatunk a tóra. Ha látjuk, hogy a Fruskák közelednek, gyorsabban lejutunk, mint ők ideérhetnek.

Titty a vademberekre gondolt, akikért tulajdonképpen idejött, s így sietve helybenhagyta, hogy valóban nincs szükség őrszemre. Az egész társaság felfelé kapaszkodott a domboldalon. A fák között egy ösvényre bukkantak. Ettől kezdve az erdő már sokkal meredekebben emelkedett. Valóságos csoda, egyik-másik fácska hogyan is tudott gyökeret verni és megkapaszkodni a sziklák között. Volt itt mindenfajta. Tölgy, bükk, mogyoró és itt-ott egy magas fenyőszál. A földön kúszó bozótok és indák egyik ágról a másikra csavarodtak. Nehéz munkát végeztek, amikor keresztültörték magukat ezen a bozóton.

- Jobb, ha együtt maradunk - vélekedett Susan kormányos, amikor Titty egyedül akart magának utat törni.

- Ez már aztán igazi erdő - mondogatta Roger.

- Sőt őserdő - vélte Titty.

- Kár, hogy nincs velünk fejsze, hogy jelet vágjunk a fába, hogy biztosan megtaláljuk visszafelé az utat! - mondta John kapitány.

- Így se tévedhetünk el nagyon, ha egyenesen vesszük az irányt. A tóhoz mindenesetre leérünk, és ha már egyszer a part mellett vagyunk, nem nehéz visszatalálni.

- Mi lesz, ha nem találjuk meg a szénégetőket? - érdeklődött Titty.

- Fülelj csak!

Füleltek. Szekercék csattogtak ütemesen a fejük fölött.

- Nemigen téveszthetjük el őket, amíg ilyen zajt ütnek.

Feljebb és feljebb kapaszkodtak az erdőben. John kapitány ment legelő, utána Roger és Titty, végül Susan, a kormányos. Nyuszik kis fehér farkincája villant fel a fűben, ahogy eliramodtak a bokrok között. Egy mókus makogott le rájuk az egyik fenyőfáról. Roger visszamakogott.

- Majdnem olyan, mint egy majom - örvendezett Titty. - Talán akad ebben az őserdőben egypár papagáj is!

Ebben a percben hangos rikácsolás verte fel az erdő csendjét. Hatalmas szárnycsattogás a lombok között, és egy szajkópár rebbent fel a fák koronái között, felvillantva fehér-fekete és rózsaszínes-szürke tollazatát s a csillogó kék csíkokat a szárnyukon.

- Itt vannak ni, a papagájok - mondta Roger. - Beszélnek. Hallgasd csak! Azt mondják: Polly papagáj. Persze amolyan vadembernyelven.

Végre csapásra bukkantak a rengetegben. Úgy látszik, felvezet oda, ahonnan a szekercék csattogása hallatszik.

- Meg kell jelölnünk a helyet - mondta John kapitány -, ahol rátértünk erre az ösvényre. Majd tudjuk, merre kell lefelé menet letérnünk.

Titty elővette a bicskáját, jelt faragott a mogyorófa oldalába. Nem volt éppen nagyon szembetűnő jel.

- Ezt könnyen elvéthetjük. Valami láthatóbb jelre van szükségünk. - John lehajtott két mogyoró vesszőt, és a végüket odakötötte a fához, úgyhogy azok mint két kapufa, boltívet alkottak az ösvény szélén.

- Ezeket biztosan észreve vesszük!

- Lesz egy patteránunk is.

- Mi az? - kérdezte Titty.

- Az, amivel a cigányok jelt adnak egymásnak, hogy melyik úton mentek. Veszél egy hosszú botot és egy rövidet, és úgy teszed őket keresztbe az úton, hogy a hosszú bot mutassa az irányt.

Levágott két vesszőt, és a hosszabbat lefektette az út közepére úgy, hogy az a lehajtott ágú mogyorófa felé mutatott. A rövidebbiket keresztbe fektette a hosszúra.

- Ez a patterán.

- És ha valaki félrerúgja? - aggódott Roger.

- Senki se teszi azt szándékkal - mondta Susan.

- És ha valaki mégis megteszi, még mindig ott maradnak John boltívei és az én fejszejelem - így Titty.

A domboldalon kanyargó ösvényen sokkal gyorsabban haladtak, mint amikor a fák és a bozótok között kellett utat törni. Hamarosan egy tisztásra értek.

- Ez az a hely, ahol a vademberek szertartása folyt - mondta Titty. - Megsütötték a foglyaikat a tűzön, és körüláncolták őket.

- Üvöltözve, mint az örültek.

A tisztás másik oldalán megtalálták az ösvény folytatását. A szekercék zaja most már közelből hallatszott. Hamvadó fa átható szaga csiklandozta az orrukat. Egyszerre csak egy irtáson találták magukat. Magas fa még bőven akadt ott, de a cserjék és bozótok már ki voltak vágva. A feldarabolt ágak csinosan egymásra halmozva, hosszú rakásokban sorakoztak egymás

mellett, készen arra, hogy tűzre vettessenek. Egy rakás kör alakban szegélyezte az utat. Tőle negyven-ötven yardnyira nagy földhányás közepéből kéken szállingózott a füst. Egy ember állt a földhányás mellett, és egy-egy ásónyi földet vetett oda, ahonnan a füst kiszivárgott. Néha még fel is mászott a tetejébe, hogy elnyomjon egy-egy füstoszlopot. Amint elzárt egy nyílást, a füst tüstént más helyütt tört magának utat. Még mielőtt a felfedezők az irtásra értek volna, a szekercék zaja elhallgatott.

- Nézd csak, nézd! - kiáltott fel Titty.

Az erdő szélén, nem messze a füstölgő földrakástól, egy kerek, sátor alakú kunyhó állott, csak éppen hogy nem vászonból készült, hanem vörös fenyőkarókból. A földrakás felé forduló oldalán nyílás, fölötte egy öreg zsák ajtónak. A zsákot belülről félrehúzta valaki. Töpörödött öregember bújott ki rajta, aki olyan ráncos volt, mint egy dió, olyan barna is. Hosszú, csupasz karján erős izmok feszültek. A hirtelen világosságtól elkáprázva csak úgy pislogott a felfedezőkre. Roger megfogta Titty kezét.

- Héj - mondta az apó -, hát eljöttetek megnézni bennünket? Isten hozott!

- Szép jó reggelt - köszönt John kapitány.

- Bizony szép - mondta az apó -, pompás napunk van ma.

- Jó reggelt - köszöntötte a többi Fecske is.

- Nektek is - viszonzta az apó.

Nagyon barátságos vadembernek látszott. Roger elengedte Titty kezét. A Fecskék mind a kunyhót bámulták.

- Indián wigwam - állapította meg Titty.

- Szeretnétek megnézni belülről is? Az emberek többnyire megteszik - dörögte magában az öreg.

- Szabad? - kérdezte Titty részben az apótól, részben Susan kormányostól.

- Tessék - invitálta az öregember. Susan a maga részéről éppen olyan kíváncsi volt a kunyhó belsejére, mint Titty. Az öregember megfogta a lelógó zsák egyik sarkát, és kiakasztotta egy, a wigwam külső oldalán bevert szögbe.

- Gyertek be, egy pillanat alatt hozzászoktok a sötétséghez.

Az ajtónyílás olyan alacsony volt, hogy John kapitánynak le kellett hajolnia. A ragyogó napsütés ellenére a kunyhó belsejében koromsötétség uralkodott. A Fecskék bebújtak, azután megálltak belül az ajtónál. Az öreg lépett be elsőnek, de látni nem lehetett belőle semmit. Csak a kuncogása hallatszott.

- Még a denevéreknél is jobban fognak látni egy perc múlva. Üljenek csak le ott arra az ágyra.

Lassanként hozzászokott a szemük a sötétséghez. A kunyhó mindkét oldalán egy-egy vastag tuskó állott. Arrébb takarók és pokrócok heverték. A két tuskó között szabad tér, s mintha ott egy kis tűz pislogna. Csak az ajtónyíláson hatolt be egy kis fénysugár. A karók között egy cseppnyi világosság se szivárgott be, minden rés jól be volt tömve mohával. Fejük felett lámpa lógott, szakasztott az ő tábori lámpásuk. Kampóra erősítve, egy darabka drót végén függött. De nem égett. Fejük fölött is, ott, ahol a karók összeértek, koromsötétség honolt. Az öregember a tuskón kuporgott. A Fecskék leültek a másokra, sorjában egymás mellé.

- Mindig itt laknak? - kérdezte Susan.

- Amikor égetünk - felelte az öreg.
- Amikor faszemet égetnek - mondta Susan.
- Igen. Valakinek itt kell lenni, hogy vigyázzon a tűzre éjjel-nappal, nehogy túl erősen égjen.
- Igaz, hogy van egy kígyójuk? - kérdezte Titty.
- Egy viperánk? Hogyne volna. Szeretnétek látni?
- Igen, kérjük - felelték kórusban a Fecskék.
- Hisz rajta ültök.

A Fecskék, még maga John kapitány is felugrott, mintha gombostűbe ültek volna. Az apó jóízűt nevetett. Átment a konyha másik oldalára, kutatott valamit a takaró alatt, és előkotort onnan egy ócska szivarskatulyát.

- Ez itt az ifjabb Billy viperája. Kivisszük neki. Hé, Billy - kiáltott ki az ajtónyíláson -, engedd, hogy megnézzék a kígyódat!

Kivitte a kis dobozt a szabadba, a Fecskék libasorban követték. Ifjabb Billy még egyszer kétszer rácsapott a füstölgő földhányásra, aztán odalépett hozzájuk. Öregember volt ő is, csaknem olyan, mint az apó.

- Apám megmutogatott mindent?
- Ez a maga fia? - kérdezte Roger az apótól.
- Úgy ám. Neki is vannak már fiai és unokái. Ugye, nem gondolnátok, hogy ilyen vén csont vagyok? Pedig én vagyok az öreg Billy és ő az ifjabb Billy.
- Egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy fiú - vélekedett Roger.

Ifjabb Billy nevetett.

- Adja ide azt a dobozt, édesapám! - És az öreg Billy odaadta neki a szivardobozt. Letette a földre, és melléje térdelt. Kinyitotta a fogantyút, és felemelte a doboz tetejét. Egy csomó zöld moha tűnt elő. Fogott egy kis gallyat, és megpiszkálta a mohát. Hangos sziszegés és egy barna kígyófej bújik elő a mohából. Villa alakú nyelvét hol kiöltötte, hol visszahúzta, aztán újból sziszegett, s mint egy tekergő barna folyam, kígyűrűzött a dobozból. Ifjabb Billy eldobta a gallyacskát, s egy bottal felemelte a kígyót a földről. A farka a bot egyik oldalán, a feje a másikon lógott le. Ide-oda ingatta a fejét, és sziszegve öltögette a nyelvét. A Fecskék visszahúzódtak, de nem tudták róla levenni a szemüket. Egyszerre csak siklik lefelé a botról. De mielőtt még leesett volna a földre, ifjabb Billy átvette a másik botra.

- Nem mar meg, ha hozzányúlunk? - kérdezte Susan.
- Ide nézzenek!

Ifjabb Billy letette a kígyót a földre, és elébe tartotta a botot. A kígyó rögtön utánacapott.

- Sose menjenek közel viperához. Akad itt bőven. Vigyázzanak, hogy rá ne lépjenek. Se az erdőben, se lent a tisztáson. Ha észreveszik a járókelőt, kitérnek az útból, de ha véletlenül rálépnek egyre, úgy megmarja magukat, mint ahogy ezt a botot akarta megkapni. Nagyon csúnya a harapása. Nem egy ember halt már bele kígyómarásba.
- Hát akkor maga miért tartja a konyhájában?
- Babonából. Mióta eszemet tudom, mindig volt egy viperánk a konyhóban, és az öreg Billy még régebbre tud visszaemlékezni.

- Bizony, mindig volt viperánk - bólintott öreg Billy -, az apámnak is volt, amikor égetett. Bizony van már annak száz éve is.

Ifjabb Billy szépen beleejtette a kígyót a dobozba, és rácsukta a fedelét. Még hallatszott a sziszegése a doboz belsejéből. Azután visszaadta az öreg Billynek, aki bevitte a kunyhóba.

Nagy füstfelhő tört magának utat az égő földhányásból.

- Lássák - szólt ifjabb Billy -, nem hagyhatom el egy pillanatra sem. Olyan a tűz, mint a vipera. A legkisebb rés, és máris kitör.

Felkapta az ásót, odament a földhányáshoz, és egy ásónyi földet dobott a lángoló lyukra.

- Miért nem hagyja, hogy lánggal égjen? - kérdezte Titty. - Mi azt szeretnénk, ha mindig lángolna a tüzünk, de néha sehogy se akar.

- Mi meg azt akarjuk, hogy szép lassan égjen. Ha gyorsan ég, nem marad egyéb, mint hamu. Minél lassabban ég a tűz, annál jobb faszenet kapunk.

Susan figyelmesen nézte.

- Hogy van az, hogy nem alszik ki? - kérdezte. - Hisz tulajdonképpen erősen ég.

- Ha a tűz egyszer igazán meggyulladt, nyugodtan letakarhatjuk. Minél jobban le van takarva, annál lassabban ég és tovább izzik. De ha túl sok levegőt kap, akkor nem lehet megállítani a lángot.

- Kis tűzzel is meg lehet ezt csinálni? - kérdezte Titty. - Ha én letakarom földdel a tábortüzet, fog az égni egész éjszaka?

- Hogyne. Ha azt akarják, hogy a tűz soká égjen, takarják be görönggyel, és öntsenek rá egy kis vizet, hogy nedves legyen a föld. Ha reggel lehányják róla a göröngyöt, még felforralhatják rajta a teavizet.

- Még ma este kipróbálom.

- Add ide nekem is a messzelátót - szólt oda Roger John kapitánynak.

John kapitány messzelátóján az alattuk elterülő tavat figyelte. Innen, az erdős dombtetőről teljes hosszában tárult fel előttük. Túl Rión és az azt környező szigeteken a tó messze benyúlt a magas dombok közé. Délnek a tó elkeskenyedett, s kanyargó folyóvá szűkült a zöld mezők között. Egy kis fehér füstoszlop jelezte a mólónál pihenő gőzöst, ott, ahol a tó végződött, és a folyó kezdődött.

- Add ide nekem is a messzelátót - ismételte Roger -, hadd lássam a szigetünket.

- Várj csak egy pillanatig. Egy csónak! A sziget közelében!

- Csak nem akarnak a Fruskák rajtunk ütni?

- Nem, csak egy ember ül benne. Bizonyára halászgató bennszülött. De azért nem ártana, ha lemennénk a partra, egészen magára hagytuk a *Fecskét*.

Odaadta Rogernak a messzelátót.

- A sziget egy részét eltakarják azok a fák ott lent. Figyeld csak, hova megy az az ember?

- Maguk azok a gyerekek, akik ott lent a szigeten tanyáznak? - kérdezte ifjabb Billy. - Mindjárt gondoltam. Tegnap a Blackett kisasszonykák is ott voltak, láttuk a kis csónakjukat. Héj, apám!

Öreg Billy újra előjött a wigwamból.

- Édesapám, nézze csak, ezek azok a kicsik, akik a szigeten táboroznak, akikhez tegnap a Blackett kisasszonykák ellátogattak.

- Öhöm - hümmögött öreg Billy. - Jól emlékszem még, amikor a Blackett nagyságos asszony még Turner kisasszonyka volt. Bizony el-ellátogatott ide, hogy megnézzé a tüzet meg a kunyhót. Éppen akkorácska volt, mint ez a kisasszonyka itt. - Szemével Susant méregette. - Ő meg a Jim úrfi. Ej-haj! Most már felnőtt asszony, és két leánykája van.

- Bizony, bizony, a Jim úrfi - hajtogatta ifjabb Billy. - Nem ártana, ha megmondaná neki valaki, mit beszélnek az emberek.

- Bizony jó volna - hümmögött öreg Billy. Ifjabb Billy Johnhoz és Susanhoz fordult. - Találkoznak megint a Blackett kisasszonykákkal?

- Igen, mihelyt jó szelet kapunk.

- Well, mondják meg nekik, hogy mondják meg a Jim bácsijuknak...

- Azt nem lehet - vágott közbe Titty -, hadiállapot van közöttük.

- No, azért csak megmondhatják. Mondják meg nekik, hogy mondják meg a Jim bácsijuknak, hogy ifjabb Billy - az én vagyok - azt üzeni, tegyen erős lakatot az úszóházra, ha elhagyja éjszakára. Ott lent a kocsmában esténként sok szó esik az úszóházzal, és hogy mit őriz benne. Idevalósi ember nem nyúl hozzá, az bizonyos. De nem lehet tudni, ki hall róla, ha már olyan messzire elkerül a híre. Akad elég elszánt fickó a környéken. Lehet, hogy semmi se igaz belőle - folytatta -, de hát nem szeretném, ha mi nem figyelmeztettük volna, ha mégis valami baj talál esni. Jómagam is lementem volna hozzá, de még egy-két napig nem mozdulhatok a tűz mellől, és ha maguk megmondják a lánykáknak, az is megteszi.

- Meg fogjuk nekik mondani.

- De nem felejtik el, ugye?

- Nem, nem - mondta Susan, és kihúzta a zsebkendőjét. - Így aztán semmi esetre se! - És egy nagy csomót kötött az egyik sarkába.

- A fák eltakarják a csónakban ülő embert - jelentette Roger.

John visszavette a messzelátót.

- Mégiscsak jobb lesz, ha lemegyünk a partra.

Susan udvariasan odafordult a két öreghez.

- Köszönjük szépen, hogy megengedték, hogy mindent megnézzünk. Nagyon jól éreztük magunkat.

- És köszönjük, hogy megmutatták a kígyót is - tette hozzá Titty. Azután elköszöntek: „Isten velük”, és a két öreg Billy, az egyik öreg, a másik még öregebb apó azt felelték vissza, hogy „Isten mindannyiunkkal”.

A Fecskék leereszkedtek a lejtős domboldalon.

- Aztán el ne felejték megmondani a kisasszonykáknak, amit a Jim bácsijuknak üzentünk! - kiáltott utánuk ifjabb Billy.

- Nem fogjuk elfelejteni! - kiáltott vissza Susan, vígan lobogtatva feléjük zsebkendőjét, melynek egyik sarkába egy göböt kötött.

FLINT KAPITÁNY LEVELE

Még el sem hagyták a szénégetők birodalmát, a Fecskék máris újra benne éltek az ő igazi világukban.

- A legpompásabb vademberek, akiket valaha láttunk. A kígyó, azt hiszem, a kuruzslómesterséghez kell nekik. Azt hiszem, vajákos emberek. Azoknak a vándortörzseknek ott, a hegyen túl, a kuruzslói.

Egy-két percig hallgattak, aztán Titty felkiáltott:

- A pokolba is azokkal a Fruskákkal!

- Miért? - kérdezte Susan.

- Mert már ezeket is felfedezték. Ők fedezték fel a szigetünket is. Nekünk már nem maradt semmi felfedeznivaló.

- Well, azért igenis, mi is felfedeztük őket - mondta Susan -, és megmutatták nekünk a viperájukat is.

Ez megnyugtatta Tittyt.

Talán a Fruskákat be se avatták a titkaikba. Talán a Fruskák sose látták a kígyót. Talán mégiscsak ők az igazi felfedezők. Egy embert csak úgy látni, az még nem jelent semmit.

- Galimpáljunk - kérte Roger.

- Na gyere - mondta Titty.

A galimpálás részben galoppozás, részben kalimpálás, leggyorsabb módja a dombról való lejutásnak. Olyannyira gyors, hogy Titty matróz és Roger, a hajósinas észre se vették, hogy elhagyták a patteránt és az ívben lehajlított, megkötözött mogyoró vesszőt. John kapitány se vette észre. Gondolataiba merült. Hogy is kellene figyelmeztetni a kiszolgált kalózt, hogy tegyen lakatot az Úszóházára? És mit szólnak majd hozzá a Fruskák? Ha Nancy kapitány rajta akar ütni az Úszóházon, mialatt a kalóz valahol a szárazföldön jár, bizonyára szívesebben venné, ha az nincs lelakatolva. John kapitány nem tudott odaadással galimpálni. Talán mégis közölni kellett volna a két Billyvel, hogy az Úszóházi Embernek ellenségei és nem barátai állnak vele szemben, és hogy - legalábbis egyelőre - a Blackett lányok szemében többé nem Jim bácsi, hanem Flint kapitány, aki ellen a Fruskák és Fecskék ünnepélyesen véd- és dacszövetséget kötöttek. John kapitány ma nem galimpált szívvel-lélekkel. Nem galimpált szívvel-lélekkel, pedig milyen szédületes gyorsasággal lehet így lejutni a domboldalon, hogy se lát, se hall az ember, és alig tud megállni. Nem galimpált szívvel-lélekkel, mégsem vette észre a maga készítette patteránt. Susan azonban észrevette. Ahogy ráléptek az ösvényre, máris figyelte, s ezért az ő galimpálását se lehetett igazi galimpálásnak nevezni.

Utolsónak lépkedett az ösvényen, és észrevette, hogy a többiek galimpáló lába félrerúgta az útból a patteránt. Még így se lett volna benne egész biztos, ha egyben nem látja a két karikába hajlított mogyoró vesszőt és Titty bevéssett jelét a mogyorófában.

- John! - kiáltotta.

Semmi válasz, csak a galimpáló lábak dobogása lent a kanyargó ösvényen. Elővette sípját, belefűjt, amilyen erősen csak a tüdejéből tellett.

A galimpáló lábak dobogása megszűnt. Újból sípolt. Hallotta John kiáltását:

- Halló, Titty, Roger!

Aztán újra belefűjt, most már háromszor.

John lassú léptekkel kapaszkodott fel az ösvényen, mögötte a matróz és a hajósinas, mindhármasból kifogyott a szusz.

- Elgalimpáltatok a patteránatok mellett.

- Csakugyan, egész másutt járt az eszem. Jó, hogy legalább te észrevetted.

- Az ösvényen egész másfelé tévedhattünk volna.

- Hol a patterán? - kérdezte Roger. - Valaki félrerúgta. Lehet, hogy én voltam. Tegyük vissza a helyére.

- Azt már nem. Magunk raktuk le, hogy visszafelé el ne tévedjünk. Ha most itt hagynánk, megmutatnánk a vadembereknek, merre mentünk. Ezeket az ágakat is ki kell oldani.

Elvágta a spárgát, a mogyorófavesszők visszacsapódtak a helyükre.

- Most már csak Titty jele maradt meg, és azt is alig lehet észrevenni. Senki se fogja tudni, hol hagytuk el az ösvényt.

- Ha jó szimatjuk volna - mondta Titty -, követhetnék lábnyomainkat.

- Jó, hogy elhagytuk a patteránt - mondta Susan. - Lábnyomaink el fogják őket téríteni a helyes nyomról. Továbbhaladnak majd az ösvényen.

- Tovább, tovább, mindig egyenesen - révedezett Roger.

- Egész a világ végére - ábrándozott vele Titty.

- Vigyáznunk kell, hogy semmi nyom ne maradjon utánunk, ahogy letérünk az ösvényről - javasolta Susan -, mert az elárulna bennünket.

- Tulajdonképpen ugornunk kellene - vélekedett John. És azzal lendületet véve az ösvénynél, beugrott az erdőbe. - Most ti is mind a hárman ugorjatok le az ösvényről, mindenki más-más pontról.

Beugráltak, mint a szöcskék, ezzel egyszer és mindenkorra útját vágva minden elképzelhető üldözésnek. Aztán ismét összegyűltek, és lemásztak az erdő meredek lejtőjén. Csúsztak, bukácsoltak, és megkapaszkodtak a fák törzsében, hogy hasra ne vágódjanak.

Roger magánbeszélgetést folytatott Tittyvel:

- Hát a szénégetők ellenségeink?

- Nem, jelen pillanatban nem. De természetesen bármikor ránk támadhatnak.

- Nekem tetszettek.

- Nekem is, különösen a kígyó. De azért mégiscsak vademberek voltak, éppen a kígyó mutatja. Különben se volna jó, ha nem lennének vademberek.

- De azért nem esznek igazában embert?

- Nem lehet tudni, nem faltak-e fel már néhány százezret!

Leértek az úthoz, átvágtak rajta.

- Víz! - kiáltott fel John kapitány.

- Tenger! - ujjongott Titty.

Már lent is voltak a tóparton. Körülnéztek, és mindjárt meg is találták a *Fecskét*, mintegy száz yardnyira tőlük, ott, ahol kikötöttek.

- Felfelé menet, végig az úton jeleket kellett volna hagynunk, hogy pontosan azon a helyen érjünk le, ahonnan kiindultunk. De azért még így is elég közel jutottunk ki.

- Halló! Egy bennszülött csónak közvetlen a Vadmacska-sziget közelében - jelezte Susan.

John elővette a messzelátót, és belenézett.

- Nincs semmi baj, ellenkező irányban halad. Ha ilyen szélcsend van, a halászok egészen közel eveznek a parthoz, hogy csukát fogjanak.

- Cápát - javította ki Roger.

- A legközelebbi teendőnk - intézkedett Susan kormányos és egyben hajószakács -, hogy tüzet rakjunk a parton, és táplálékot vegyünk magunkhoz. Utána rőzsészedés és berakodás a *Fecskébe*.

- Helyes, kormányos úr, mindenki menjen rőzsét szedni a tűzrakáshoz. Aztán, míg a kormányos úr vizet forral, szedjük a tábor számára is.

Susan kormányos a part mellett, közel a *Fecskéhez* nagy kövekből kis tűzhelyet rakott. A többiek rőzsét szedtek, ami nagy csomókban hevert a parton a vízmosás mentén. Susan néhány maroknyi száraz levelet és mohát szedett, a tűzhely közepébe rakta, és tavalyi száraz nádából egy kis wigwamot épített föléje. Kicsinyített mása volt ez a szénégetők kunyhójának. Aztán meggyújtotta a mohát, mire a nád fellángolt. Erre újabb wigwamot épített a nád fölé, de ezúttal már kis botokból, amik közepén a láng fölött összeértek. Amikor ezek is tüzet fogtak, és ropogva égtek, nagyobb ágat támasztott neki a kicsiknek. Pár pillanat múlva hatalmas tűz lobogott a parton. A tűzhely egyik oldalára két nagy követ rakott, ezekre támasztotta az üstöt, úgyhogy annak legnagyobb része a tűz fölé került. Nem mozdult a tűz mellől, egyre több rőzsét dobott reá, és vigyázott, hogy a láng lehetőleg az üst alatt maradjon. A többiek közben elszéledtek a parton, és ki-ki annyi rőzsét szedett, amennyit csak magával cipelhetett. Nem kellett sokat kutatni rőzse után. A halom száraz gally gyorsabban nőtt, mint amennyire Susannak az üst felforrásához szüksége volt.

Nagy forróság uralkodott, és a tűz füstje egyenes vonalban szállt az ég felé. De azért még így is jutott valamennyi a szakács szemébe, és az erős szag facsarta az orrát. Az üst felforralása még így sem volt olyan kemény munka, mint a rőzsészedés. Roger nemsokára megszólalt:

- Forr a víz.

Titty ledobott egy köteg rőzsét az egyre növekvő rakásra.

- Forr már, ugye? Majd megfulladok, olyan melegem van, nem tudok többet szedni.

- Mindjárt új nótába kezd az üst - biztatta a kormányos.

- Mint a kakukk, csak hogy a teásüst akkor változtatja a nótáját, amikor felforrt, és nem vár júniusig.

A teásüst ebben a percben sustorogni kezdett, Susan belefűjt a sípjába, és tudatta John kapitánnyal, hogy készen van a gyomorbavaló.

- Legénység, leülni - szólta oda a matrónak és a hajósinasnak.

Leültek. John kapitány is visszaérkezett, nagyon kifulladásra, egy hatalmas köteg rőzsével a hátán. Egy hosszú spárgát duplán összefogott, azzal jó szorosan körülkötözte az ágakat.

Ebéd után folytatták a rőzsaszedést. A kapitány, a matróz és a hajósinas szedték a rőzsét, és Susan kormányos válogatta ki a megfelelő darabokat, és rakta bele a *Fecskébe*. Mindig a kormányos dolga a hajó berakodásáról gondoskodni. Azután hajóra szálltak, s a part mentén továbbvezve, újra kikötöttek egy öbölben, melynek partja csak úgy barnállott a sok száraz gallytól. A *Fecske* már annyira meg volt rakva rőzsével, hogy alig jutott benne hely a legénység számára.

- Nem bír már el többet - állapította meg a kormányos. - Elég is lesz.

De éppen akkor ért oda Titty, egy kiszáradt fácskát vontatva maga után, amit a múlt téli nagy viharok alkalmával téphetett ki a szél. Tűzifának nagyon alkalmas, egyikük sem akarta otthagyni.

- Fedélzeti rakományként fogjuk szállítani - intézkedett a kapitány.

A *Fecske* már annyira túl volt terhelve, hogy alig bírták eltolni a parttól. A kormányos Tittyt és Rogert a hajóra parancsolta, és hátraküldte a hajó farába. Aztán ő és a kapitány lehúzták a cipőt és harisnyát, és addig vontatták a *Fecskét*, amíg vízre nem ért. Bizony kényelmetlen volt a köveken mászkálni cipő és harisnya nélkül, de annál kellemesebb mezítelen lábbal vízben taposni.

- Hadd vessem le én is a cipőmet és harisnyámat - kunyerált Roger.

- Most nem vetheted le.

- Várj, amíg visszaérünk a Vadmacska-szigetre - mondta a kapitány, miközben a partra gázolt Titty fájáért. - Ott lehúzhatod a cipőt és harisnyát, és segíthetsz a kirakodásnál. Még fürödni is fogunk vacsora előtt.

Titty és Roger átmásztak a rakomány tetején, és elhelyezkedtek a hajó orrában.

John becipelte a fácskát, és Susan segítségével keresztbe fektette a hajó közepén, úgyhogy mindkét vége kimeredt a csónak szélén. Aztán Susannal együtt hajóra szállt. Rendes evezésről úgyse lehetett szó a fedélzeti rakomány miatt. John kapitány óvatosan kihúzott egy evezőt, és a hajó fara fölött lassan padlizott.

- Jó, hogy ilyen szélcsend van.

Padlizva bizony lassabban haladtak előre, mint rendes evezéssel. A nagy szélcsendben a *Fecske* azért könnyen úszott tova, a nehéz rakománnyal a hátán. Víz ugyan nem csapott be, de csak kicsibe múlt, különösen elől, úgyhogy Roger hirtelen megváltoztatta véleményét afelől, hogy a hajónak melyik végét szereti jobban.

- A régi kis kikötőben fogunk kikötni - adta ki a parancsot John kapitány. - Igen alkalmas hely a kirakodásra, és különben is a rőzsét a tábor közelében kell felraknunk.

- Örült munka volna felcipelni a kikötőből a táborba.

Kikötés előtt Titty és Roger lehúzták a cipőt és harisnyát. Két pár cipő és két pár összegöngyölt harisnya repült ki a partra, mihelyt a hajó feneket ért. Egy szempillantás alatt a *Fecske* egész személyzete a vízben termett és kirakodott. A kormányos nekilátott. Éppen olyan takaros farakást akart csinálni, mint aminőt a szénégetők wigwamja mellett láttak. Titty fáját félrerakták, majd később fogják felaprítani.

John kapitány beszállt a *Fecskébe*, hogy kiszedegesse belőle a forgácsokat, letöredezett gallyakat és száraz leveleket. El se hinné az ember, milyen piszkos tud lenni egy ilyen hajó. Hát még rőzsaszállítás után! Sok időbe telt, amíg a *Fecske* olyan tiszta és rendes állapotba került, mint induláskor. John újra beszállt, és körülhajózott vele a kikötőbe. Kiszedte a bokrok alól az

eldugott vitorlát, és felszerelte az árbocot. Kipróbálta a vitorlaköteleket is, rendben vannak-e. Szél esetén a *Fecskének* egy perc alatt indulásra késznek kell lennie!

A legénység már felhalmozta a fát a tűzhely közelében, és Susan egy csomó mohos földgöröngyöt hordott össze.

- Mire való ez?

- Hogy a tüzet ébren tartsuk. Ma este kipróbálom, ahogy a szénégetőktől láttam.

John a sátrához lépett, s hirtelen megállt.

- Valaki járt itt.

A sátor bejáratában, közepén egy bot volt beszúrva a földbe. A bot vége ketté volt hasítva, és egy kis összehajtogatott fehér papírlap volt belédugva.

A többiek rohanvást odagyülekeztek. John szétnyitotta az összehajtogatott papirost. Sima, nagy betűkkel ez volt ráírva:

Azért jöttem, hogy tudósotokra adjam, jobb lesz, ha békében hagyjátok az úszóházamat. Egyszer éppen elég volt belőle. Nem viccelek.

James Turner

- De hisz mi nem is nyúltunk az Úszóházhoz!

- Persze hogy nem.

- Vadállat! Most már biztos, hogy az ő csónakját láttuk a szénégetőktől. Előbb megy, és azt meséli a bennszülötteknek, hogy megzavartuk őt, most pedig idelopakodik a táborunkba, amikor nem vagyunk itthon.

- Igazuk volt a Fruskáknak, el kellett volna sülyesztenünk - tüzelt Titty. - Ki kell emelni a kincset, el kell sülyeszteni a hajóját, és leégetni a víz színéig. A papagájt megmenthettük volna.

- Hát ezek után mi a teendő? - kérdezte Susan.

- Ülünk össze tanácskozásra a *Fruska* kalózaival - javasolta John kapitány -, azok ismerik, nekik éppoly ellenségük, mint nekünk.

- Menjünk, és evezzük körül az Úszóházat, és ordítsuk karban: „Halál Flint kapitányra!” Ebből aztán láthatja, hogy mi a véleményünk róla - vélekedett Titty.

- Nem csinálhatunk neki semmit, még egy üzenetet is hoztunk a részére a szénégetőktől, amit ránk bízta, hogy adjuk át a Fruskáknak. Csak volna egy kis szelünk! Mi nem mehetünk hozzájuk, ők meg nem jöhetnek hozzánk. Igazán nem tudom, mitévők legyünk.

Újra elolvasta a levelet, utána Susan és Titty is.

- Még csak alá sem írja az igazi nevét - mondta Titty. - Ebből is látszik, hogy nincsenek jó szándékai. - Beszaladt a másik sátorba és ceruzát hozott ki.

- Írjuk rá az igazi nevét - szólt a kapitány, és odaadta Tittynek a levelet, Titty nagy betűkkel odaírta a „James Turner” alá: „Flint kapitány”.

- Most úgysem tehetünk semmit - szólt komoran John kapitány. - Fürdjünk meg.

Két perc múlva a *Fecske* egész személyzete vígan lubickolt a vízben. Flint kapitány levele feledésbe merült, csak John kapitánynak jutott eszébe, mielőtt megszárítkozott. Alig figyelt oda vacsora közben, hogy a többiek a kígyóról és a szénégetőkről beszélgettek. Este még

egyszer felment a megfigyelőállomásra. A nap tiszta égbolton bukott le a nyugati dombok mögött. Csillagok tükröződtek a csendes vízben. Szél se rebbent. A táborba visszatérve levetkőzött, és bekúszott a takarók alá. Roger a másik szalmazsákon már régen aludt. John hallotta, amint Susan azt mondta Tittynek:

- Fél perc múlva eloltjuk a lámpákat. Addig még megnedvesítem a földet a tűz fölött. - Hallotta a víz sispergését a forró hamuban. Hallotta, amint Susan visszatért a sátorba.

- Már készen vagyok - szólt. - Jó éjszakát.

- Lámpákat eloltani! - vezényelt John, és elfújta a magáét. Sokáig nem tudott elaludni, s amikor végre elszundított, álmában folyton Flint kapitánnyal viaskodott.

JOHN KAPITÁNY LÁTOGATÁST TESZ FLINT KAPITÁNYNÁL

Mihelyt John felébredt, első dolga volt, hogy hallgatódzék. Roger jóízűen szuszogott matracán, a takarók között. Az egyik fán egy kis ökörszem perlekedett a társával. De levél se zizzent. Hullámok se verdesték a sziget partját. Ezen a második napon is teljes volt a szélcsend. John átgurult a másik oldalára, megnézte a barométert. Alig mozdult. A Fecskéket és Fruskákat mérföldekre nyúló szélcsend, hasznavehetetlen víz választotta el egymástól. Mit csináljanak Flint kapitánnyal? Ebben a pillanatban furcsa neszt hallott. Furcsa, vékony hangot. A tűz pattogása. Szaglászott, érezte a füst szagát is. Ugyanazt az átható, kellemetlen szagot, amit a szénégetők tábora körül szippantottak. Kimászott a takarók alól, kidörzsölte az álmat a szeméből, és kilépett a sátorból. Susan földhányása füstölgött. Néhány földgöröngy legurult, mások megüszkösödtek, de középen a tűz még mindig égett, és olyan vékony hangocskákat hallatott, mint egy ébredező kis madár.

- Halló, kormányos úr, a tüze még mindig ég!

- Mi-i? - hallatszott álmosan Susan sátrából.

- Kelj fel és gyere, nézd meg a tüzedet, egész éjszaka égett.

- Igazán? Pompás - kiáltotta Susan -, attól félttem, hogy túlságosan meglocsoltam a földet.

- Gyere ki és nézd meg.

- Várj egy percig. Mi volna, ha addig megtöltenéd az üstöt vízzel? Ami benne volt, mind felhasználtam a locsoláshoz.

John levitte az üstöt a partra, csak a kiöntőcsövét mártotta a víz alá, úgyhogy a víz azon keresztül csurgott be, és nem a felső nyíláson. Ha csak egyszerűen bemártja, a víz beömlik a tetején, és minden rajta úszkáló szemetet magával hoz. De hogy csak a száját mártotta be, a víz nem a tó felszínéről, hanem mélyebbről ömlött bele. Mire a tele üsttel visszatért, Susan már a tűz körül sürgölődött, lehúzta a tűzről a földet, és friss rőzsét dobott az alatta pirosan izzó parázsra.

Titty kikukucskált a sátorból.

- Tartsuk égve örökre, mindörökre, egész életünkben őrizni fogjuk, hogy sose aludjon ki, gyermekeink és azok gyermekei számára. Olyan lesz, mint az öröktűz a vademberek templomában.

- Templomokban, úgy hiszem, olajmécseseket égetnek - vetette oda Susan. - A keresztény templomokban is olyan ég. A miénk azonban igazi tűz.

- Well, de azért ez sem aludt ki - mondta Titty, újra félig álomban.

A tűz erős lángot vetett, és Susan föléje akasztotta az üstöt.

- Azt hiszem, itt maradhat, amíg megfürdöm.

- Gyere, Roger - szólt oda John kapitány, benyúlva a sátrába és lehúzva a takarót a hajósinasról. - Lássuk csak, hogy úszol mindkét lábaddal a fenéken.

- Csak eggyel, és azzal sem folyton.

Két perccel később valamennyi Fecske bent lubickolt a vízben.

- Na lássuk, próbálj csak a hátadon úszni!

- Nem tudok.

- Pedig semmi az egész. Nézz ide! Állj meg a vízben, így ni, a derekadat hajtsd hátra, aztán dugd a füledet a víz alá.

Roger hátrahajolt.

- Jó mélyen a fülekkel a víz alá!

Rúgkapálódzás, és Roger eltűnik. De tüstént újra felbukkan, prüszkölve, köpködve.

- Nem tudtam a lábaimat a fenéken tartani, maguktól feljöttek.

- Tudtam, és ha nem rúgkapáltál volna annyit, le se buktál volna.

Titty kiskutyaúszással úszta őket körül, padlizott a karjával és lábával, nem párosával, hanem egyikkel a másik után.

- Próbáld meg újra, Roger - biztatta öccsét.

- A kezemet a tarkód alá teszem, hogy a szád ne kerüljön a víz alá - bátorította John.

Roger újból hátrahajolt, fejét John bal kezének támasztotta. Füleit a víz alá nyomta. Lábai újra feljöttek.

- Rugdalózz, rugdalózz, mint a béka! Rúgd ki megint. Na látod, hiszen már úszol is. Jól van.

- Látod, most már igazán úsztál a hátadon - dicsérte Titty is.

- Tudom - büszkélkedett Roger. - No, most idesüss! - Hátrahajolt, fülét a víz alá nyomta, és erősen rugdalózott. Három jó tempót csinált, mielőtt partot ért. Legalább három yardnyi távot úszott.

De Susan kormányos nem is figyelt rá. Ő csak néhány erős tempót úszott, azután ismét felszaladt a táborba. Megszáritkozott, felöltözött, egyben ellátta a tüzet, és szemmel tartotta az üstöt. Tojáskellene főzni meg vajás kenyeret készíteni. Bizony egy kormányosnak, aki egyben hajószakács is, nem könnyű a dolga, ha négytagú éhes legénységet kell élelmeznie. Roger körülnézett, és kereste Susant. Kilábalt a vízből, és mint egy kis kecske, ugrándozva felszökdelt a táborba, hogy elmondja neki a nagy újságot: háton úszott.

- Csakugyan? Háton?

- Igen, igen, uram. Három tempót, anélkül, hogy földet ért volna a lábam. Gyere le, hadd mutassam meg.

- Most nem lehet. Törülközz meg, és segíts nekem elkészíteni a reggelit. Majd fürdünk még napközben, és akkor megmutathatod. Ugorj be a kapitány sátrába, és hozd ki a kronométerét.

Roger már ott is termett.

- Héj - kiáltott utána, amint újra elszökdécselt -, vidd le a tejeskannát a *Fecské*hez! Itt az ideje, hogy átmenjen valaki tejért.

John és Titty áteveztek a szárazföldre, hogy elhozzák a tejet Dicksonéktól. Mire visszajöttek, Roger és a kormányos elkészítették a reggelit.

Reggeli után John kapitány újra gyűlésbe hívta a *Fecske* legénységét.

- Megint Flint kapitányról van szó.

- Induljunk máris, és süllyesszük el - javasolta Titty.

- Legénység, fogjátok be a szátokat! - utasította rendre a kormányos. - Nemcsak a levélről van most szó, amit írt nekünk, hanem arról is, amit a szénégetők üzentek. Nézzétek, újra szélszend van. A Fruskákat ma se látjuk egész nap, és így nem tudjuk átadni az üzenetet. Ez azt jelenti, hogy az Úszóházi Ember...

- Flint kapitány... - kottyant közbe újra Titty.

- Titty matróz, nem fogod be rögtön a szádát? - szólt rá újra a kormányos. - Ez annyit jelent, hogy nem tudja meg, amit a szénégetők szeretnének, ha megtudna. Nem gondolnátok, hogy nekünk kellene vele közölnünk, még mielőtt a Fruskák megérkeznek?

- Értsétek meg - folytatta John kapitány -, mindez a bennszülöttek ügye. Semmi közünk az egészhez, de azért értesítenünk kell, még ha egy vadállat is, és azt hiszi, hogy mi motoztunk ott az Úszóházon. Pedig nem mi voltunk, csak szövetkeztünk ellene a Fruskákkal. Az mégse járná, hogy nem mondanánk el neki ezt a bennszülöttügyet. Vállaltuk, hogy elmondjuk a Fruskáknak. Azokkal most nem tudunk érintkezésbe lépni, tehát úgy gondolom, legokosabb lesz, ha mi magunk mondjuk meg neki.

- Vajon a Fruskák megmondanák-e? - kérdezte Susan.

- Meg vagyok győződve róla. Nem hinném, hogy örülnének, ha valaki más betörne az Úszóházba, annál kevésbé, mert hisz ők maguk akarnak oda betörni. Már egyszer be is törtek, amikor a zöld tollakat zsákmányolták. Gondolkoztam a dolgon, és bizonyos vagyok benne, hogy nem vennék szívesen, ha a bennszülöttek betörnének Flint kapitányhoz. Megyek, és megmondom neki.

- Egyúttal mindjárt hadat is üzenhetnél.

John kapitánynak mindjárt felderült a kedve.

- Csakugyan, igazad van. A Fruskák csak örülnek majd ennek. Közlöm vele, hogy mit üzentek a szénégetők. És hogy nekünk ehhez semmi közünk. Ez bennszülöttügy. És aztán megmondom neki, hogy még csak a közelében sem jártunk az Úszóháznak, és aztán hadat üzenek neki a nevünkben, és megmondom, hogy minden lehető eszközzel harcolni fogunk ellene.

- Vigyázzon jól magára - fenyegetődzött Titty -, ezt kell mondanod!

- Az üzenetet mindenesetre át kell adnod - helyeselt Susan is. - Megígértük, hogy megteesszük, és én csomót kötöttem a zsebkendőmre és megmutattam a szénégetőknek is. Ez dupla ígért. Mindnyájan odamenjünk?

- Egyedül fogok menni - jelentette ki John kapitány. - Akkor nem gondolhatja, hogy támadást intézünk. Ebből tudhatja, hogy csak üzenetváltásról van szó.

Így is történt. Ezen a, sajnos, második szélszendes napon John kapitány újra ki kellett emelje az árbocot, és kiszedte a vitorlát a *Fecskéből*. Ez alkalommal azonban nem északnak, hanem délnek evezett, mégpedig egymagában. Nem nagy kedve volt az úthoz. Nyugtalanította, mit szólnak majd hozzá a Fruskák, és különben is, az ő üzenetükről volt szó. Aztán meg nem szívesen adott át üzenetet egy ellenségnek, aki a bennszülötteket olyan igazságtalanul fel-lázította ellenük. Eszébe jutott, mit mondott neki Dicksonné. Meg aztán az Úszóházi Embert rossz embernek tartotta, akkor jött a táborukba, amikor a *Fecskék* mind távol voltak. Mégis itt van ez az üzenet, ez a bennszülöttüzenet. Ha nem adja át, még kellemetlenebb. Eh mit! Nemsokára túl lesz az egészen. Amikor elhaladt a *Fecskével* a tábor előtt, integetett a hátramaradottaknak, aztán munkához látott. Egyenletes csapásokkal evezett tova. Egy kicsit megrántotta az evezőt, és ki-kiemelte a vízből.

Rövidesen elérte az Úszóház-öböl déli csúcsát. Megkerülte, a vállán át hátra-hátrapillantva, vajon egyenest az Úszóháznak tart-e, aztán meg a *Fecske* fara felett a tó másik oldalát kémlelte. Éppen szemben vele a túlsó parton kis fehér házacska állott. A házacska fölött a domboldalon néhány szál magas fenyő. Kiválasztotta azt, amelyik pontosan a fehér házacska kéménye fölött emelkedett. A házacska és a fa szolgált jelzésnek, úgy, mint a két fa a Vadmacska-sziget kikötőjében. Tudta, hogy amíg a fa pontosan a házacska és a csónak fara fölött van, addig ő egyenesen az Úszóház felé tart. Hiúsági kérdést csinált belőle, hogy hátranézés nélkül megtartsa az irányt.

Tovább húzott az evezőkkel, egyenletesen, mintha óraütés diktálná. Most meg arra törekedett, hogy az evezők ne fröcsköljenek, ha vizet érnek. Semmi kétség, ért ő az evezéshez. Közben azonban az járt a fejében, mit is mondjon az Úszóházi Embernek. Az üzenet bennszülöttügy volt, és nem igazi ügy, úgyhogy nem szólíthatta az Úszóházi Embert Flint kapitánynak. Arra majd csak a hadüzenetnél kerülhet sor. Először Mister Turnernak kell szólítania. Aztán itt van ez az utálatos cédulka. Arról már csak a Flint kapitány részben lehet szó. Igen, első dolga lesz a szénégetők üzenetét átadni, és azután a bennszülöttek ügyét elintézve, beszélhet majd a levélkérőről és a hadüzenetről. Egyszerre csak papagájrikácsolást hall, és egy hang a közelében így kiált:

- Állj! Hová mégy?!

John kapitány erősen visszázni kezdett és körülnézett. Mintegy tizenkét yardnyira volt az úszóháztól. Húzott a jobbjaival, és visszázott a ballal, hogy megfordítsa a *Fecskét*. Majd mind a két evezővel visszázva, lassú tempóban farral közeledett az Úszóházhoz.

Az Úszóházi Ember a fedélzeten tartózkodott, éppen egy nagy bőröndöt eresztett le az evezős csónakba, mely az Úszóház mellett feküdt a vízen. A csónak orrában nagy kalitka, benne a zöld papagáj. Az Úszóházi Ember nagyon városias öltözetet viselt. Egy autó várakozott az úton, mely a kis öbölhöz vezetett. Semmi kétség, a papagáj és az Úszóházi Ember útra készül.

John éppen jó reggelt akart köszönni, de az Úszóházi Ember megelőzte.

- Ide figyelj! Megtaláltatok a cédulát, amit tegnap a táborotokban hagytam?

- Meg.

- Tudsz olvasni?

- Igen.

- Elolvastad?

- Igen.

- Well, én egészen komolyan gondoltam, amit ott írtam nektek. Megmondtam, hogy hagyjátok békében az úszóházat, és a következő reggelen már megint itt vagy. Egyszer éppen elég volt. Kapd az evezőidet, és pucolj innen. De gyorsan, és ide többé be ne tedd a lábad!

- De...

- És ha van még azokból a rakétákból, legokosabb, ha a tóba dobjátok. És ha mindenképpen fel akarjátok eregetni, eresszétek fel egy tisztáson, a szigeten.

- De hisz nekünk nincs is...

- Szóval ez volt az utolsó. Well, épp elég kárt okoztatok. Mit szólnál hozzá, ha valaki a te csónakodban tűzijátékot eregetne, meggyújtaná a vitorládat? Nézd meg, hogy tönkretetted a kabintetőmet!

A kabin hajlított tetején nagy égett folt. Az Úszóházi Ember méltatlankodva mutatott rá.

- De hisz nekem nem is volt tűzijátékom múlt év november óta...

- Vigyázz, ennek nem lesz jó vége!

- És én még sose jártam a maga csónakja közelében, még ilyen közel se, mint most vagyok.

- Ide figyelj. Amikor meggyújtottátok itt azt a rakétát, amivel tönkretettétek a kabintetőmet, itt pucoltatok el mellettem. Feljöttem a fedélzetre, hogy eloltsam a tüzet, mindjárt sejtettem, hogy ti voltatok. De azt talán nem is tudjátok, hogy egy fél óra múlva újra feljöttem a fedélzetre, és láttam, amint vitorláztatok az öböl torka előtt. Azt hiszed, nem ismerek fel egy csónakot, ha egyszer láttam, még ha ki is szeded belőle az árbocot? Hisz már előbb is láttalak vele jó néhányszor.

- Mi is láttuk akkor magát, az öklét rázta felénk.

- Áhá, ugye, hogy láttatok, mi?

- De nem gyújtottam fel a kabinját, és sose nyúltam a csónakjához. Ez az első alkalom, hogy itt vagyok a közelében.

- Hát akkor ki gyújtotta fel?

John nem válaszolt. A Fruskákat mégse árulhatja el.

- Négyen voltak a csónakban, te voltál a legnagyobb. Igazán lehetne annyi eszed, hogy visszatartsd a többieket, ha már nem magad csináltad.

- De hisz egyikünk se tette.

- Pucolj innen, nincs több mondanivalóm a számodra.

- De... de én azért jöttem, hogy megmondjam magának...

- Pucolj, ha mondom, nem szeretek hazug emberekkel tárgyalni.

- De...

- Ne kerülj többé a szemem elé.

John nagyot nyelt, vörvörös lett, felállt a csónakban.

- Eriggy már, hallod, nincs időm!

John visszaült, és kievezett az öbölből. Még erősebben evezett, mint idejövet, de nem olyan egyenletesen. Még a tengerészformáról is megfélemedezett. Kifulladtan, kimelegedve kötött ki a *Fecskével* a Vadmacska-szigeten.

A többiek eléje mentek.

- Láttad a papagájt?

- Mit szólt, mikor átadtad neki az üzenetet?

- Felmentél az Úszóházra?

- Semmiféle üzenetet nem adtam át neki. Nem hagyta elmondani.

- Megüzented neki a háborút? - kérdezte Titty.

- Nem - mondta John kurtán, és felhúzta a *Fecskét* a partra. - Hazugnak nevezett - mondta még, és aztán egymagában fellépdelt a megfigyelőállomásra. A többiek egymásra néztek, de nem mentek utána.

- Hát nem megmondtam, hogy el kell süllyeszteni az Úszóházat? - dühöngött Titty.

A SZÜLETÉSNAPI PIKNIK

Félórai egyedüllét után John kapitány újra ura lett önmagának. Különben sem lehet semmit se tenni a Fruskák nélkül Flint kapitány ügyében. Végül is az ő nagybácsijuk, nem a Fecskéké. Ha a Fecskék nagybácsija lenne, akkor más volna a helyzet. John arra gondolt, hogy levelet ír az Úszóházi Embernek, de hát az írás nem volt éppen erős oldala. Susannak még kevésbé. Tittynek való az írás. De ő aztán nem ír olyan levelet, aminek tényleges célja van. Pokolba is ezzel a szélcsenddel! Ha csak a legkisebb remény lett volna szélre, s hogy találkozhatnak a *Fruskával*, neki nem kellett volna személyesen odamenni, hogy átadja az üzenetet Flint kapitánynak. Akkor ez az eset sem történik meg. De hál' istennek sok minden megerősítette őt abban a hitében, hogy az Úszóházi Ember nem számít komolyan. A dombok ott voltak a parton, amikor még Flint kapitány nem is élt, és ott is lesznek örökre. Ez valahogy megnyugtatta. John felderült, s megállapította, most elérkezett az alkalmas időpont, hogy körülússza a szigetet. Lement a táborhoz.

- Susan, elérkezett a nap, hogy körülússzam a szigetet.

- Biztos, hogy sikerül?

- Megpróbálom, hisz mindig kijöhetek a partra, ha nagyon kifulladások.

Az egész csapat levonult a partra, hogy tanúja legyen a startnak. John először az oldalán úszott, gyorsan és fröcskölve. A szikláig, a sziget alsó felén semmi az egész. Titty és Roger átszaladt a kikötőbe, felmászott egy magas sziklára, hogy lássák, amikor fordul. Hurrá! - kiáltották, amint elúszott mellettük. Aztán átrohantak a sziget nyugati partjára, ahol a sziklák meredek falként ereszkedtek le a mélybe. John most a változatosság kedvéért mellen úszott, nyugodt, lassú tempókkal. Kezdte érezni, hogy hosszú az út végig a nyugati part mentén.

- Kitartás! - kiabálta Titty.

- Ne hagyd magad! - ordította Roger. Susan is feljött a táborból, ott állt a magas fenyőfánál a sziget nyugati kiszögellésében, és lenézett a meredek sziklafalról. John már majdnem elérte a megfigyelőállomást. Nagyon lassan haladt.

- Itt kijöhetsz a partra, ha kifulladtál! - kiáltott neki Susan. - Pihenhetsz egy kicsit, aztán folytathatod.

John inteni akart a kezével, de ugyanekkor egy csomó vizet nyelt, ráfeküdt háttal a vízre, fújtatva, mint egy bálna.

- Már a végénél tartasz - biztatta Titty, aki felszaladt a megfigyelőállomásra Susan mellé. John újra kirúgta a lábait, tempózott a karjával. Elhagyta a sziget északi csúcsát is. Még mindig a hátán úszott. Megfordult, felemelte a fejét. Egy pillanatra feltűnt előtte a kikötőhely, a *Fecske*, amint ott feküdt a parton. A feje lebukott, még több vizet nyelt. Folyton köpködött. Már igazán nem volt messze a céltól. Oldalára fordult és tovább úszott. Sehogy se akartak már a karjai húzni. A lábai se összeérni és újból kirúgni olyan erővel, ahogy kellett volna.

- Megcsinálod - ujjongott Titty.

- Rajta, rajta! - ordította Roger.

John előtt újra feltűnt a *Fecske* és a kikötő. Most már biztos, hogy végigússza a távot. Egyszerre megint erőre kapott. A part felé úszott. A *Fecskének* amarról az oldaláról indult. Well, úgy intézi, hogy azon az oldalon érje el a partot. Még egy tempó, megragadta a *Fecske*

bal oldalát, feneket ért, és kimászott a partra, köpködve, prüszkölve, dideregve és diadalmasan. Titty és Roger nagy hurrázással fogadták. John túlságosan kifulladt, semhogy beszélni tudott volna.

- Nesze egy törülköző - nyújtotta Susan -, megmelegítettem a tűznél. - John a vállára terítette, először az egyik karját dörzsölte meg vele, aztán a másikat. Mindjárt jobban érezte magát.

- Well, gondoltam, hogy megcsinálom - szólalt meg végre. - Szép nap ez a mai, még Flint kapitány ellenére is.

Susan éppen az ebéd körül foglalatzkodott, amikor felharsant Titty ordítása. Ott volt a megfigyelőállomáson, szemén a messzelátóval, arra az esetre, ha kormorán, kalóz vagy egyéb figyelemre méltó jelenség mutatkoznék a láthatáron.

- Egy bennszülött csónak! Anyu, a nőnemű bennszülött. A bennszülött fiókája és a hozzátartozó dajka.

Valamennyi Fecske felrohant a megfigyelőállomásra. A nőnemű bennszülött maga evezett. Már elhagyta az Úszóház-öblöt. Vicky és a dadus a csónak végében ültek. Még egy pillantás, a Fecskék meggyőződtek a látvány valódiságáról. Rohantak vissza a táborba, hogy rendet csináljanak a sátrakban. Csinosan kiterítették a takarókat a matracokra, és a felső végüket behajtották. Susan egy köteg friss fát dobott a tűzre. Egyéb tennivalójuk nemigen akadt. Aztán viasszaladtak a megfigyelőállomásra. A nőnemű bennszülött már egészen közel járt a parthoz, nem tudott integetni, mert evezett. Elhagyta a sziget csúcsát, a következő percben már ott is volt a parton. A Fecskék mind ott várakoztak.

- Csak maradjon nyugodtan ülve, dadus, amíg én kiszállok - szólt hátra a nőnemű bennszülött.

A Fecskék kivontatták a csónakot a partra. Az evezőpad alatt nagy kosár állt. A nőnemű bennszülött megkerülte, és úgy mászott ki a csónakból.

- Isten hozott a Vadmacska-szigeten! - üdvözölte Titty ünnepélyesen.

- Isten hozott, isten hozott! - kiabálták karban a többiek is. Általános sürgés-forgás. Ha bennszülött is, azért mégiscsak egész rendjénvaló, hogy megcsókolják anyut.

Miután a nőnemű bennszülött sorra megcsókolta a *Fecske* személyzetét, megszámlálta őket. - Egy, kettő, három, négy. Még eddig egy sem fulladt bele. No, ez pompás, mert ma van valakinek a születésnapja.

- Kié? Kié? - kiabálták összevissza. - A Johné nem lehet, mert neki nemrégiben volt.

- Nem, nem a Johné.

- Az enyém? - kérdezte Roger.

- Nem.

- Talán az enyém? - kérdezte Titty.

- Nem.

- Az enyém nem lehet - mondta Susan -, mert az újévkor van, most pedig nyárban vagyunk.

- Hát akkor kié? - kérdezték karban.

- Hát a Vicky babáé - felelte a nőnemű bennszülött. - Ma lett kétéves. Minthogy túl kicsi még az igazi születésnaphoz, hát nektek is hoztam mindnyájatoknak egy-egy ajándékot.

- És Vicky babának?

- Vicky baba kapott egy bárányt meg egy elefántot. Elvittem a boltba, ő maga választotta ki magának. Most pedig segítetek nekem ezt a kosarat kiemelni, hogy a dadus és Vicky baba is partra szállhasson.

- Tyű, de nehéz kosár! - álmélkodott Titty.

- Nem az ajándéktól nehéz - mondta a nőnemű bennszülött. - Az ajándékok icipicinyek.

- Hát akkor mi van benne? - érdeklődött Roger.

- Születésnap lakoma, te kis okos - mondta a nőnemű bennszülött.

- Hurrá, ma nem kell főzni! - ujjongott Susan.

- Áhá - nevetett anyu. - Mindjárt gondoltam, hogy meg fogod unni. De szó, ami szó, kitűnően vircsaftoltatok. És milyen a legénység állapota? Nem volt semmi betegség a táborban?

- Semmi. És nekem sem volt elég a főzésből, de mégiscsak pazar dolog, ha egyszer ki lehet hagyni.

- Hát persze, pestis meg sárgaláz meg feketehimlő és más efféle betegség, ami már együtt jár az ilyen elhagyatott szigeten való étellel, az volt bőven - büszkélkedett Titty -, de azonnal meggyógyítottuk...

- Úgy is kell - helyeselte a nőnemű bennszülött -, nem kell engedni, hogy az efféle betegség elharapóddzék.

Felcipelték a kosarat a táborba, a dadus kihozta Vicky babát a partra, és az egész személyzet gratulált neki. Vicky baba magával hozta az elefántját. A bárányt benn felejtette a csónakban, azért később vissza kellett mászni. Vicky baba jobban szereti az elefántot, mert kisebb, mint a bárány. A bárány akkora volt, hogy mindig letették a földre, aztán ottfelejtették.

A nőnemű bennszülött kinyitotta a kosár fedelét. A tetején selyempapírba burkolva feküdt a születésnap torta. Hatalmas nagy torta fehér glazúrral és a fehér glazúron rózsaszín cukormázsal „Victoria” és két nagy szem cseresznye, annak jeléül, hogy Vicky baba kétéves lett. Azután volt a kosárban hideg csirkesült és egy nagy pudingostál tele salátával. Aztán egy hatalmas egresrétes. Aztán még egy dinnye. Végül egy nagy csomó banán, amit a nőnemű bennszülött felkötözött egy fára, mintha ott termett volna. Szedhettek belőle, amikor akartak.

De érkezett még egyéb rakomány is, mindennapi használati cikkek: egy üveg szirup, két nagy üveg narancsdzsem és egy nagy doboz préselt légykeksz. Préselt légykeksznek hívják azt a lapos kekszet, amiben mazsola van. Felfedezőnek való eledel. Aztán volt még három darab kalács és hat üveg málnaszörp.

- Hurrá, grog! - ujjongott Titty.

- De hol vannak az ajándékok? - érdeklődött Roger.

- Mondtam, hogy egészen kicsikék. Itt vannak.

Benyúlt a kosár fenekére, és előszedett onnan négy darab barna papírcsomagot. A kis csomagok mindegyike körülbelül akkora volt, mint egy rendes boríték, és olyan vastag, mint egy gyufaskatulya.

- Az éjszakák már sötétek kezdenek lenni, ahogy elfogy a hold. Hát úgy gondoltam, talán hasznát veszitek néhány kis zseblámpának. Nem kell egyszerre sokat égetni, mert hamar kiég belőle az elem. De jelzések leadására, vagy ha valamit kerestek a sötétben...

- Anyu - kiáltott fel John -, honnan találtad ki, hogy éppen erre van szükségünk?! Pont a legjobbkor jött!

A többi három gyerek egyszerre gyújtotta meg a zseblámpákat, de nem sokat értek vele a napfényben. Roger és Titty bementek a kormányos sátrába, a fenéklap alá bújtak, hogy sötétben legyenek. Amikor visszajöttek, és ledörzsölték térdükről a sarat - mert a fenéklap alatt nagyon nedves és ragadós a talaj -, a nőnemű bennszülött így szólt:

- Levelem van aputól, és ő eszembe juttatott valamit. Roger tud-e már jól úszni?

- Ma úszott először a hátán - jelentette John. - Három jó tempót egymás után. Ha ezt már tudja, könnyen megtanulja a mellúszást is.

- Megmutassam neked? - kérdezte Roger, és már szaladt is le a partra.

- Majd mielőtt hazaindulunk - javasolta a nőnemű bennszülött. - Well, azt írja apu, hogy mihelyt Roger megtanult úszni, kap egy saját külön bicskát. Én már magammal is hoztam arra az esetre, ha már tud.

Most még egyszer utoljára belenyúlt a kosárba, és kihúzott onnan egy jó nagy pengéjű zsebkést. Roger elkapta, és már szaladt is vele, hogy kipróbálja a fa kérgén.

- Most már én is tudok jeleket faragni a fába, mint Titty.

- Ha már háton és mellen is tudsz egymás után három tempót úszni, egészen megtarthatod - mondta a nőnemű bennszülött - Ha nem, este hazaviszem, és legközelebb újra elhozom.

- Tudok már most is - erősködött Roger, és beletörölte a pengét a nadrágjába.

- Majd megmutatod - mondta a nőnemű bennszülött -, de aztán nehogy a víz fenekén támaszkodj!

- Még egy lábujjhegyel sem.

Most következett a születésnap lakoma. Fölösleges részletezni. Finom volt. Senkinek se jutott ideje beszélgetésre. Azzal végződött, hogy elküldték Rogert, szedjen néhány banánt az új banánfáról.

- Hallottam, hogy vendégeitek voltak - kezdte anyu.

A Fecskék mindannyian ránéztek. Igazán csodálatos, milyen gyorsan terjednek a hírek ezek közt a bennszülöttek közt.

- Mrs. Blackett ellátogatott hozzám tegnap, és ő mesélte, hogy a kislányai találkoztak veletek itt a szigeten. Nagyon barátságos volt. Hogy tetszettek nektek a lányok?

- Borzasztóan - mondta Susan. - Az egyiket Nancynek hívják, a másikat Peggynek.

- Igazán? - csodálkozott anyu. - Én úgy tudtam, hogy az idősebbiket Ruthnak hívják.

- Csak akkor, ha bennszülöttek társaságában kénytelen időzni. Ő a Fruska-kalózok kapitánya, és kalózminőségben Nancynek hívják. Mi Nancynek hívjuk.

- Értem - mondta anyu. - Mrs. Blackett azt mondta, hogy eleven ördög az a két lányka, attól fél, hogy túl vadaknak találjátok őket.

- Nem vadabbak, mint mi vagyunk - mondta Titty sértődötten.

- Én is azt remélem - mondta anyu nevetve. - A nagybátyjuk nyáron át ott lakik abban az úszóházban. Nem motoztatok ott, igaz-e?

- Nem - mondta John kapitány komoran. - De ő azt hiszi, hogy igen.

- Tudom - mondta anyu -, Dicksonné mesélte nekem. De én mindjárt mondtam, hogy biztos vagyok benne, hogy nem ti voltatok.

- De ő mégis azt hiszi. Itt járt. Olyankor jött, amikor mindnyájan távol voltunk a szigettől, és ezt hagyta itt, ni. - John elővette a cédulát, és odaadta anyunak.

Anyu elolvasta.

- Ki az a Flint kapitány?

- Ő - mondta Titty.

- Ó! - csodálkozott anyu.

John elmesélte, hogy mit üzentek a szénégetők, és ő hogyan kereste fel, hogy maga adja át neki az üzenetet, mivel szélcsend volt, és a Fruskáknak nem tudta átadni.

- Okosan tetted - mondta anyu. - De Dicksonnétól úgy hallom, egy-két éjszakát nem fog otthon tölteni.

- Éppen indulóban volt, mikor nála voltam ma reggel.

- Nem örült az üzenetnek?

- Rám se hederített. Hazugnak nevezett. - Az egész reggeli bosszúság felkavarodott Johnban.

- Nem nevezett volna annak, ha ismer - mondta anyu. - Az nem számít, hogy mit gondolnak vagy mit mondanak az emberről, amíg nem ismerik. Gondoljanak akármit. És te mit csináltál erre?

- Eljöttem.

- Úgy mondta Mrs. Blackett, hogy valami írással van elfoglalva, és szeretne egy kis nyugtot. Attól fél, hogy az ő két pajkos lánya pokollá teszi majd az életét.

Csönd... Az rendjén van, hogy elbeszélgetnek anyuval a saját dolgaikról. Anyu barátságos érzelmű bennszülött. De a Fruskák dolgairól nem árulhattak el semmit. Anyu észrevette a csendet, és így másra terelte a szót. Ő igazán a legislegrendesebb bennszülött az egész világon.

A születésnap piknik résztvevői újra felvidultak. A nőnemű bennszülött érdekes történeteket mesélt a régi időkből, amikor még a Fecskék nem voltak a világon. Mesélt Máltáról és Gibraltárról és vitorlázásról a sydneyi kikötőben, az ő kislánykorából.

Ebéd után fürödni mentek. Anyu lejött a partra, hogy lássa, hogyan úszik Roger. Három tempót úszott a mellén és hat jó rugdalódzást kitartott a hátán.

- Ha már ekkora a tudományod - mondta a nőnemű bennszülött -, úgy hiszem, megkaphatod a bicskát. Most aztán csak gyakorold minél többet.

John még egyszer körül akarta úszni a szigetet, hogy bebizonyítsa a reggeli rekordteljesítményt. De anyu azt mondta, hogy épp elég egyszer egy nap. Titty egypárszor lebukott gyönyért, Susan rövid távon versenyt úszott Johnnal, és majdnem le hagyta. Végül teáztak.

Itt volt az ideje, hogy Vicky babát hazavigyék. Az üres kosarat lecipelték a partra.

- Milyen hamar fogtok ráunni a szigetre? - kérdezte a nőnemű bennszülött.

- Soha, soha! - visszhangozták kórusban a Fecskék.

- Szerencsére jó idők voltak eddig. És hála istennek nem is tettetek magatokban semmi kárt. De már csak egy hét van az elutazásig. Az utolsó napig maradhattok, ha nem fordul meg az

idő. Ha megváltozik az időjárás, azaz beáll az esős évszak, haza kell jöjjetek. Esős évszakban még a legkitűnőbb elhagyott szigetek is majdnem lakatlanok.

A Fecskék egymásra néztek.

- Egy hét nagy idő - mondta anyu.

- De mi itt szeretnénk maradni örökre - erősködött Roger.

- Meghiszem azt - mosolygott a nőnemű bennszülött. Sorba megcsókolta az egész csapatot. Ők meg mindannyian megcsókolták a kövér Vicky babát. A dadus és Vicky baba beültek a csónak végébe.

Titty azt mondta:

- Anyu, ugye, nem haragszol, amiért bennszülött vagy?

- Egy cseppet sem.

- Akkor egy percre én is bennszülött leszek. Mit szólnál, ha összedörzsölnénk az orrunkat, mint azok az ausztráliai bennszülöttek, akikről meséltél nekünk?

Titty és a nőnemű bennszülött összedörzsölték az orrukat, minek következtében természetes, hogy Roger is utána kellett hogy csinálja.

A nőnemű bennszülött búcsúzásul még egyszer végigcsókolta a Fecskéket, és elhelyezkedett a csónakban. Beemelték az üres kosarat, John és Susan eltolták a csónakot, és anyu elevezett.

- Kísérjük el, mint fedezet - indítványozta John kapitány.

A *Fecske* egy szempillantás alatt a vízen volt, a személyzet a fedélzeten, és John kapitány teljes erejéből evezett. A nőnemű bennszülött bevárta őket. A két csónak fej fej mellett futott. A *Fecskében* nehezebb volt az evezés, mint a Holly Howe-i evezőscsónakban, mert a *Fecske* mélyen járt a vízben, és vitorlára, nem evezőre volt építve. De a nőnemű bennszülött nem sietett. Már csaknem az Úszóház-öbölnél tartottak; John kapitány megállt. Nem volt kedve aznap még egyszer látni az Úszóházat. A *Fecske* megfordult.

- Isten veletek, bennszülöttek! - integetett Titty.

- Isten veletek, sápadtarcúak! - kiáltott vissza a nőnemű bennszülött. - Durm, ugye, ez volt a jelszó? Durm, durm!

- Hadd evezzek most én egy kicsit - kérte Roger.

- Meg én - kérte Titty.

John kapitány mindegyiknek a markába nyomott egy evezőt. Ő és Susan a hajó orrába ültek, Roger a hajó farában evezett, Titty volt a stroke,⁴ Susan kormányzott.

Susan elővette a zsebkendőjét, hogy integessen a bennszülötteknek, akiknek csónakja mindjobban beleveszett a messzeségbe. A zsebkendőben még mindig benne volt a csomó. Kioldotta, de nem szólt egy szót sem.

Amikor kikötöttek a Vadmacska-szigeten, John annyit mondott:

- Jó lesz, ha Titty és Roger füttyülnek megint egy kis szélért.

⁴ Vezérevezős

KEDVEZŐ SZÉL

Az estét a tábortűz körül ülve és terveket szöve töltötték. Biztos, hogy reggelre megjön a szél. Csak ki tudja, melyik oldalról. Déli szél ezt a tervet jelenti, északi szél amaszt. És tegyük fel, hogy egyike volna azoknak a ritka szeleknek, amellyel egyformán mindkét irányba lehet vitorlázni. Ezzel se érnének sokat. Mert hát persze az ilyen szél egyformán kedvez mind a két ellenfélnek. Erre az esetre nincs sok értelme külön tervet készíteni. Különben is az ilyen szél nagyon ritka. Hát nem mindegy, melyik irányba úsznak a felhők fölöttünk az égen? Azok a dombok ott a tó partján csak állnak, várakoznak, és csöppet sem tiltakoznak, akár fel-, akár lefelé fut végig rajtuk a szél.

Hát csak két tervet készítettek, egyiket déli, másikat északi szél esetére. Északi szél esetén a Fruskák könnyen befutnak a Vadmacska-szigetre. A déli szél megkönnyítené a Fecskéknek az utat az Amazon folyamhoz. Hogy aztán hogy jutnak vissza, az már nem lényeges. Nem számít, hogy meddig tart.

- A haditengerészetben - magyarázta John, visszaemlékezve egy közismert könyvre - két dolog fontos: pontosan tudni, mit akarunk, és azt úgy végrehajtani, hogy az ellenség legkevésbé számítsa rá.

- Nos - kérdezte Titty -, mi az, amit mi tenni akarunk?

- Hatalmunkba akarjuk keríteni a *Fruskát*, amikor a Fruskák nincsenek benne, és közben nem szabad megfélemlenünk, hogy ők ugyanilyen módon kísérlik majd meg a *Fecske* megszállását. Aki hatalmába kerítette a másik fél hajóját, az a győztes. Ebben közösen megállapodtunk. A lényeg az, hogy nincs egy percnyi veszteni való időnk. Ők is sietni fognak, és így, ha holnap északi szelet kapunk, ők támadnak, s ha délről fúj a szél, tudni fogják, hogy mi megyünk támadásba.

- Nem értem, hogy fogjuk elfoglalni a *Fruskát*, ha idejönnek vele? - kérdezte Susan.

- Ha északi szelünk van, egyikünk elviszi a *Fecskét*, és elrejtí a nádasban, ahol a múltkor halásztunk, a többi három elbújik, és lesben áll a kikötő közelében. A Fruskák levitorláznak a kikötőbe, partra szállnak, és a táborhoz mennek. Mialatt ők a táborban időznek, megszálljuk a *Fruskát*, és ők itt ragadnak a szigeten, és mi győztünk. Ez csak elég egyszerű.

- És ha déli szél fúj? - kérdezte Titty.

- Akkor már sokkal nehezebb a dolog - magyarázta John kapitány. - De az se baj. Egy dolog van, amiről azt hiszik, hogy csak ők értenek hozzá és mi nem. Mi is megtaláljuk a Vadmacska-szigetet a sötétben, és be tudunk vitorlázni a kikötőbe. A Fruskák ismerik ugyan a jelzéseket, de nem tudják, hogy mi azokat fényjelzőkké alakítottuk át. Azt fogják hinni, hogy mi kora nappal támadunk, hogy világosban érjünk haza. Hát ez az, amiben tévednek. Egy felfedező expedíció nappal csak balsikerrel járhat. Egész biztos, hogy a kalózok a házukból rálátanak a kikötőjükre.

- Az erődjükből - javította ki Titty.

- Tele lehet bennszülöttel az egész telep, és fellármázhadják őket. Addig kell hatalmunkba keríteni a hajót, amíg a parton dorbézolnak, vagy kialusszák a dáridót.

- Egy tele hordójuk van a hajón, biztos, hogy sok dézsányi rumkészletük a parton.

Ez volt tehát a terv déli szél esetén. A *Fecske* felhajózik a Riói-szigetekhez, hogy onnan figyelhessék, nem vitorlázik-e ki a *Fruska* az Amazon folyóból. Nem volna jó, ha a Fruskák elrejtőznének a szigetek között, és a Fecskék már nem találnák őket ott, amikor a folyóhoz érnek. Ha nem találják a *Fruskát*, a Fecskék folytatják útjukat a sötétben, be a folyóba, megkeresik a csónakházat, kiszedik a *Fruskát*, beszállnak, visszavitorláznak rajta a Vadmacska-szigethez. Világítótornyra is szükség lesz a Vadmacska-szigeten, meg kell gyűjtani a fényjelzőket is, hogy biztonsággal lehessen befutni a hajókkal a sötétben. A gyertyafény nem tart ki egész nap, így hát valakinek a szigeten kell maradnia, hogy meggyújtsa a gyertyákat az utolsó percben, és őrizze a világítótornyot. És ez a valaki nem lehet más, mint Titty. Egyrészt mert Rogert nem lehet egyedül hagyni, másrészt mert John és Susan mind a ketten nélkülözhetetlenek a két hajó kormányzásánál. Igaz, hogy John szíve vágya volt, hogy egyszer egyedül lehessen úr a Vadmacska-szigeten, hogy ő legyen a magányos világítótorny-őr, vagy hogy ő legyen Robinson Crusoe, és érezhesse, milyen az: egy igazi elhagyott sziget. Egy takaró is megtenné kecskebőr helyett.

Megállapodtak a munkamegosztásban. A világítótorny felszerelését reggelre kellett hagyni. Egy kérdés maradt még nyitva, lesz-e szél, és melyik irányból fog fújni. Egy kis fűtőlésről is gondoskodtak este, de egyelőre nem mutatkozott semmi hatása. John felment a megfigyelőállomásra, meggyújtott egy szál gyufát, és felfelé tartotta. De nem lobbant, hogy jelezze, merről várható egy kis szél.

Reggel köd feküdt a tavon, a szigetről nem lehetett átlátni a túlsó partra. Mikor John átevezett a tejért és friss szállítmány tojásért és vajért, Roger is vele ment, hogy dudáljon, mint a ködkürt: tutututu... mint ahogy a nagy gőzösök a csatornán igyekeznek maguknak utat biztosítani. Titty alig várta, hogy végre csakis az övé legyen a sziget. Felmászott a megfigyelőállomásra, és tengerésznőtakat fűtörészett, belemeredve a lágy fehér ködbe, amely néhány yardnyi vízfelületen kívül mindent eltakart.

„Ha ez így megy tovább - töprengett John -, egyik tervünk sem lesz használható.”

Reggeli után a köd felemelkedett, és a víz tükre kissé fodrosodni kezdett. Szállt a köd a fák között, és egyre magasabbra emelkedett a tó színéről. Hol itt, hol ott rajzolódott ki egy-egy domboldal, egy-egy erdő sötét foltja a ködtengerből. Eltűnt s újból kibontakozott. Déli szél fűjt. Egy kis szitáló esőt hozott magával, de az hamar elállt, végül is egészen felszállt a köd, a szél megerősödött, és kisütött a nap.

- A szelünk kedvez - örvendezett John kapitány.

- Finom - lelkesült Titty.

- Sietnünk kell. El kell érni a Riói-szigeteket, mielőtt még a Fruskák odaérnek. Kormányos úr, készítsen élelmet három ember számára. Ebédet és vacsorát. Gyere, Titty matróz, és te, hajósinas, segítsetek felszerelni a világítótornyot.

Susan, a kormányos hozzálátott a porciók elkészítéséhez. Kiürítette a nagy kekszesdobozok egyikét, mert abba lehetett az elemőzsiát legjobban úgy berakni, hogy az senkinek ne legyen útjában. Egy kekszesdoboz kényelmesen befér a középső evezőpad alá.

John kapitány bevonult a sátrába, s kihozta a kötelet, amit Rióban vásárolt. Aztán a matróz és a hajósinas kíséretében felment a megfigyelőállomásra.

A megfigyelőállomás fája magas szál fenyő volt. Alsó ágai mind leszáradtak, törzse csupasz, s az első vastag ág komoly kapaszkodást igénylő magasságban ágazott ki a föld felett. John körülölelte. Az alja se volt túl széles, feljebb még könnyebben át tudja majd érni.

- A baj csak az, hogy ha valamit tartok a kezemben, nem tudok felkapaszkodni.

A kötél egyik végét derekára kötötte, a köteg másik végét odadobta Tittynek.

- Engedd ki a kötelet, és vigyázz, be ne akadjon semmibe.

- Igen, igen, uram.

John kapitány a markába köpött, és összedörzsölte a tenyerét. Ez ugyan nem sokat segít egy ilyen durva kérgű fa megmászásánál, de mindig azt hiszi az ember, hogy segít, s így mindig érdemes megpróbálni.

Aztán nekirugaszkodott. Nem is volt olyan nehéz, mint ahogy gondolta. Minél magasabbra kúszott, annál könnyebben ment a dolog, mert a fa törzse egyre vékonyodott, s így egyre szorosabban tudta átkulcsolni a lábával, ahányszor csak feljebb akart kerülni a kezével.

- Ne állj közvetlenül alattam - szólt le John, és Titty egy-két yardnyival arrébb állt.

- Ne lépj a kötéltre, Roger - szólt rá öccsére Titty.

A kötélcsonk ott hevert a földön, és egyre kisebb lett, ahogy Titty engedte a feljebb és feljebb mászó John után.

Azok voltak a legnehezebb pontok, ahol valamikor réges-régen ágak álltak ki. Ott mindenütt egy-egy éles kis szilánk meredt ki a törzsből. A kezével könnyű volt ezeket a kiálló csonkokat kikerülni, de nem olyan könnyű áthúzni rajtuk a lábait. Ahhoz elég erősek voltak, hogy a lábainak kellemetlenkedjenek, de mégsem elég erősek ahhoz, hogy támaszul szolgáljanak.

Végre elérkezett a nagy ághoz. Amikor a feje egy vonalba került vele, egy pillanatra megpihent. Aztán jól megmarkolta az ágot, lábaival eleresztette a fát, és feldobta magát.

- Vigyázz! - kiáltott fel hozzá Titty.

De John már elérte, amit akart. Felhúzódkodott, kirúgott, és egyik lábát keresztülvetette az ágon. Még egy lóbálás, rándítás és már lovagolt is.

- Pompás hely az őrszem részére. Kár, hogy nem jöttem fel előbb. De semmi értelme, hogy ilyen magasra akasszuk a lámpát. A lecsüngő ágak félig eltakarnák. Jobb lesz lejjebb. Az ágot azonban pompásan felhasználhatjuk, hogy a kötelet ráakasszuk. Engedj még kötelet, Titty!

Még több és több kötelet húzott fel magához, a végét, amelyet a dereka köré kötött, kioldotta, és leengedte a föld felé az ág másik oldalán. Titty megfogta.

- Kapaszkodj bele mind a két végébe - szólt le John kapitány -, és húzd jó messze a fától, míg lejövök. Rogert meg küldd el a lámpásért.

Roger szaladt, mint a nyúl. Titty elcipelte a kötél mindkét végét a megfigyelőállomás szélére, nehogy a fatörzs közelében Johnnak útjában legyen. John az ágon lovagolva közelebb rukkolt a fa törzséhez. Aztán mindkét lábát átcsapva az ágon és lejjebb ereszkedve, erősen körülfogta velük a törzset, majd elengedte az ágot. A többi már könnyű volt. Apránként ereszkedett le, hol a karját, hol a lábát használta. Még lenn sem volt a földön, Roger már visszatért a lámpással. John kapitány a kötél egyik végét a lámpás tetején csomóba kötötte, a másik végét a lámpás alján levő olajtartóhoz erősítette. Aztán addig húzta felfelé, amíg a lámpás körülbelül a fatörzs magasságának háromnegyed részét megtette az áig. Körülnézett.

- Most - mondta -, ha a kötelet ehhez a bokorhoz kötjük, nem lóg közvetlenül a lámpás közelében, és nem lesz tűzveszélyes. No, matróz, most te leszel a világítótorony őre. Lássuk csak, hogy ereszted le a lámpát, hogyan gyújtod meg és húzod fel ismét és erősíted oda. Nesze egy doboz gyufa, a kötél másik részével rögzítheted a lámpást.

Titty megfogta mindkét kötelet, az egyiket továbbbengedte, a másikkal lehúzta a lámpást. A kötél könnyen csúszott az ágon. Aztán kinyitotta a lámpást, meggyújtotta, és ismét felfelé vonta.

- Itt van a helye?

- Nem, egy lábbal feljebb.

- Így? Most jól van?

- Jobban nem is lehetne. Na, most lássuk, hogy erősítéd oda.

Titty a kötélnek azt a részét, melyet keresztülvezettek az ágon, a megfigyelőállomás szélén egy kis bokorhoz kötözte, úgyhogy jól kiesett az útból. A másik részét, amely a lámpás aljához volt erősítve, a fatörzs köré kötötte, úgyhogy a lámpás egyenesen függött. A tartalék kötél ott fekszik a földön a fa és a bokor között.

- Pompás! - mondta John kapitány elégedetten. - Most ereszd le és oltsd el.

- Igen, igen, uram.

- Rendben van. Mihelyt sötétedni kezd, azonnal gyújts lámpát a világítótornyban, és húzd fel. Semmi értelme, hogy a kikötő gyertyafényű lámpásait is meggyújtsad, mielőtt közel járnánk az öbölhöz. Különben is szükséged lehet rájuk a táborban. Jobb, ha meg se gyújtod, amíg le nem adjuk a bagolyhuhogást. Akkor tudhatod, hogy mi vagyunk és nem az ellenség. Vigyázz csak, Titty! Biztos, hogy meg tudod mindezt csinálni egyedül?

- Persze! Kérlek, siessetek. Talán már tovasurrantak a szigetek közt.

- Nem lesz ahhoz idejük, ellenszelük van. De azért rögtön indulunk!

Visszasiettek a táborba.

- Az élelmiszeradagok elkészültek, uram - jelentette a kormányos. - Viszünk magunkkal egy nagy üveg tejet. Odafektetem a hajó fenekébe, hogy hidegen tartsuk. Hagyok egy kis üveggel a matrónak is. Majd főz magának teát. Aztán ügyelj, kérlek, a tűzre, ne hagyd kialudni - tette hozzá. - Ha lefekszel aludni, takard be földdel, mint a szénégetők. Hideg lesz az éjszaka.

- Nem fogok aludni. Örködni fogok a tábortűznél, köpenyembe burkolózva.

- Roger - szólt Susan kormányos -, menj be a sátorba, és végy fel mindenből kettőt.

- Mindenből?

- Mindenből. Két mellényt, két alsónadrágot, két inget, két nadrágot és két pár harisnyát.

- Nem húzhatok fel két pár cipőt!

- Arra nincs is szükség. Indulj! De minden egyébből kettőt vegyél fel. Gondold azt, hogy az Északi-sarkra indulsz.

- Két nyakkendőt is?

- Jobb lesz, ha sietsz - nógatta a kapitány. - Nincs vesztegetni való időnk.

Ezzel elindult a matróz kíséretében, hogy felállítsák az árbocot, és előkészítsék a vitorlákat. Susan leszállította a partra az élelmet. Amikor a kekszesdobozt betolta az ülés alá, így szólt:

- Jó, hogy nincs süllyeszthető tőkénk, mint a Fruskáknak.

- A süllyeszthető tőke nagyon hasznos, ha az ember szél ellen vitorlázik szűk helyen - világosította fel a kapitány -, de a *Fecske* jól fut anélkül is, és a süllyeszthető tőke nagyon sok helyet foglal el.

Susan visszament a tejért. Lehozta mind a két üveget, a nagyot meg a kicsit.

- Ide figyelj, Titty matróz. A te üvegedet beteszem ide a vízbe, hogy hűvösön legyen. Ne felejtse el, hol van.

Ebben a percben gurult le a hajósinas a partra. Olyan gömbölyű volt, akár egy futball-labda, és karjai kétoldalt mereven elálltak a törzsétől.

A kapitány és a matróz elnevették magukat, de a kormányos bírálgatva mérte végig.

- No, ugye, most elég melegen vagy öltözve! Biztonság kedvéért viszünk magunkkal egypár pokrócot is.

Még egyszer utoljára felszaladt a sátrakhoz, és pokrócokkal megrakodva tért vissza.

- Együtt van minden? - kérdezte John kapitány. - Az iránytű nálam van. Nálatok vannak a zseblámpák? Az enyém itt van.

- Az enyém a zsebemben van.

- Az enyém is itt van, de nem tudok hozzáférni. Ott van az alsó ingem zsebében.

- Sose törődj vele, majd kiszedjük, ha szükséged lesz rá. Itt van a messzelátó is.

- Nem inkább nálam kellene hagyni a messzelátót, az őrszemnél?

John egy percre elgondolkozott.

- Igazad van, igen, igazad van.

Átnyújtotta neki a messzelátót. Még egy utolsó szemlét tartott hajóján. Mindenki a fedélzetre!

- és a kormányos és a hajósinas bemásztak a *Fecske*-be, és hátramentek a hajó farába. A kapitány eltolta a *Fecskét*, és az már siklott is a vízen. A kapitány egyik térdét nekifeszítette, és egy perccel később már a vitorlával foglalatzkodott.

- Ugye, nem feledkezel meg a fényjelekről, Titty? Ha sötét lesz, minden azon fordul meg. Világítótorony, mielőtt besötétedik, és a fényjelek, mielőtt bagolyhuhogást hallasz.

- Igen, igen, uram. Örök hűség a *Fecské*hez!

John már felvonta és megerősítette a vitorlát. Kint voltak a nyílt vízen, a sziget már nem fogta fel előlük a szelet. Elkapta őket a szél. Ilyen kedvező szélben nem volt egyéb dolga a *Fecske* személyzetének, mint hogy együtt üldögéljen a csónak farában. A kormányos kormányzott, s a kis barna vitorlás hajó sebesen siklott tova az égő napsütésben.

- Hurrá! - kiáltott utánuk Titty, felrohanva a megfigyelőállomásra, és odaállt a fa alá, ami most már világítótorony volt.

- Hurrá! Hurrá! - visszhangzott a *Fecskéről*.

A matróz szemmel tartotta őket a messzelátójával, amíg csak a barna vitorla el nem tűnt a Darien-szirtfok mögött. Akkor egyszeriben átváltozott Robinson Crusoe-vá, és lement a táborhoz, hogy átvegye az uralmat a sziget fölött.

ROBINSON CRUSOE ÉS PÉNTEK

Titty körülnézett a táborban, és egyszerre csak az az érzése támadt, hogy valami nincs rendben. Két sátor állt ott. Márpedig egy hajótörött tengerésznek egy elhagyott szigeten nincs egynél többre szüksége. Egy pillanatig arra gondolt, hogy lebontja a kapitány sátrát, aztán meggondolta, inkább egy időre nem lesz hajótörött tengerész, hanem egy felfedező expedíció táborának őrszeme, miután az expedíció többi tagja elvitorlázott a veszélyes vállalkozásra. Erre az időre jobb, ha minél több sátor van a táborban. Így hát mégis úgy döntött, hogy nem bontja le a kapitány sátrát.

„Ez itt Péntek sátra, persze egyelőre még nem találtam meg, de itt lesz előre elkészítve, ha majd eljön annak is az ideje.”

Aztán bement a sátorba, amelyet ő lakott a kormányossal. Ez még most is nagyon susanos sátor volt. Susan ugyan magával vitte a pokrócokat, de a matracok itt maradtak. Nem használ semmi, ez a sátor két személyre szól, s nem egy magányos hajótörött tengerész tanyája. A matróz fogta Susan matracát, rátette a magáéra, és letakarta a kettőt a pokróccal. Ezzel a sátor azonnal az övé lett, és csakis az övé. Könnyű lesz a kormányos matracát visszatenni a helyére, ha majd eljön az ideje, hogy az egész tábor felett átvegye az őrséget. Lefeküdt a két matraca, a nap keresztülsütött a sátor fehér kanavaszán. Az ajtónyíláson keresztül szemmel tartotta a pislákoló tűz felfelé tekergő füstoszlopát. Most már igazán úgy érezte, hogy egyedül van. Még a méhek zümmögése ott a fűben is azt az érzést keltette benne, hogy rajta kívül egy lélek sincs a szigeten. Figyelt. A madárkák nemigen énekeltek, csak egy bóboly fütttyentett egyet-egyet valahol a bokorban. A víz hullámai csapdosták a nyugati partot, időnként enyhe szél zizegett a fák lombját. De sehol emberi hang. Senki sem csörömpöl edénnyel, senki sem mosogat. Susan nincs itt, hogy vigyázzon mindkettőjükre. John nincs a megfigyelőállomáson. Senki sem csinál semmit a szigeten. Semmi sem történhet itt, amit nem ő csinál. Olyan érzése volt, mintha ő lenne az egyedüli emberi lény az egész világon.

Gőzös kerekai csapkodták a tó vizét. Közönséges hétköznapiak senkit sem izgattak a gőzösök, legfeljebb ha Rogert, de ma Titty matróz felugrott a helyéről, kiszaladt a sátorból a napfénybe. A gőzös ott haladt a nyugati part fái között, sok-sok ember volt a fedélzetén, s az egyik hajós ott állt a kormánykerék mellett.

A hajó utasai talán a szigetet nézik. Nem tudják, hogy nincs rajta senki, csak egy matróz, aki huszonöt év előtt ott hajótörést szenvedett. Persze, hisz nem lobogtat feléjük zászlót, hogy jelezze: ott van, és várja, hogy megmentés. De ugyan ki lobogtatna zászlót, hogy megmentés, ha egy teljesen elhagyatott sziget korlátlan ura lehet? Éppen ez a dolog rontotta el annak idején Robinson Crusoe-t. A végén mégis hazatért hazájába. Nem kellett volna véget érnie a szigeten való számkivetésének.

A gőzös tovasiklott a tavon. Titty tekintetével kísérte a sziget nyugati partjának fái között. A kikötőhöz vezető ösvény egyre jobban kitaposott úttá vált. „Igazán, mintha már hosszú évek óta élnék itt magamban - mondta Titty. - Csak az a kár, hogy nincsenek kecskéim. A kecskék már rég lerágták volna az ágakat, amelyek beleakaszkoznak az ember hajába, amikor rohanni akar.” Elővette a zsebését, kezdte lefaragni a gallyakat. Keményen dolgozott, míg megtisztította az utat le egészen a kikötőig. Aztán végigfutott rajta a táborig, majd megint vissza a kikötőbe. Most lett csak igazi ösvény. Furcsa, hogy mind a mai napig senki se gondolt rá, hogy megtisztítsa. Valahogy mindenre több idő jut, ha az ember egyedül van.

A kikötőben felágaskodott a szeghez a villa alakú fán: vajon eléri-e majd a lámpással? Nem érte el egészen. De sebaj. Majd felemeli a lámpást a fenekénél fogva, és a karikával a tetején majd csak eléri a szeget.

Aztán arra gondolt, hogy még nagyon soká lesz este, s még több idő eltelik a *Fecske* tengerészeinek visszaérkeztéig. De megéri, ha magukkal hozzák a *Fruskát* zsákmány gyanánt. Ez aztán jó lecke volna azoknak a kalózoknak! Másnap felvitorláznának a *Fecskével* az Amazonon, hogy megmondják a kalózoknak, elvesztették a háborút, magukkal hoznák Nancyt és Peggyt, mint alázatos és tisztelettudó foglyokat a Vadmacska szigetre. Egy pillanatra azt kívánta Titty, bár ő is ott lehetne a *Fecskén*. Talán éppen most kutatják át a Riói-szigeteket, lesve a szürkületet, hogy eljussanak a folyó bejáratához. Ugyan milyen lehet a folyó? No de sebaj, nem lehet minden együtt. És ha ő nem ezt választja, hogy itthon marad, és gyújtogatja a világítótorony lámpását meg a fényjeleket, sohasem lehetett volna a sziget korlátlan ura.

Lehúzta a cipőjét, és átgázolt a kikötő egyik oldalán meredő szikláig. Lefeküdt a tetejébe, és lenézett a tó lábához. S akkor meglátott egy bűvármadarat. Rövid farkú, zömök kis madár, mint az ökörszem, barna a háta, és széles fehér a melle. Ott álldogált a kiálló kövön alig tizenkét lábnyira tőle. Billegett, bólogatott, mintha meg akarna hajolni előtte, vagy egy gyors pukedlit váгна.

Micsoda jó modor! - gondolta Titty magában.

A bűvármadár lábait előrenyújtva, egyszerre csak bent termett a vízben. Nem bukott le, mint a kormorán, hanem csak úgy beesett, mint aki nem tud fejest ugrani, csak éppen beugrik a mély vízbe az uszodában. Egy-két másodperccel később újra felröppent, ráereszkedett a sziklára, és ismét billegett, bólogatott, mintha csak azt mondaná: köszönöm a tapsot.

Ismét felvetette magát a köről, bepottyantotta testét a vízbe, most egész sima vízbe potyogott be, amit az a nagy szikla védett, amelyen Titty feküdt. Lenézett, s ott láthatta a tó fenekén, repdesve a szárnyaival, akárcsak a levegőben. Mikor felbukkant, nem úgy bukott fel, mint egy kacska, hogy megpihenjen a felszínen, hanem egyszerűen továbbrepült, mintha különbséget se tenne, hogy elhagyta a vizet, és most a levegőbe ért. Épp hogy a szárnyai gyorsabban mozogtak a levegőben.

„Well, sose láttam még ilyen jó modorú madarat - tűnődött Titty, mikor a bűvár újra ráereszkedett a vízre, és kétszer-háromszor meghajolt előtte. - Ez a legügyesebb madár, amelyet valaha is láttam, és a legudvariasabb. Bárcsak megismételné!”

Könyökére támaszkodott, hogy ő is meghajoljon a bűvár előtt, amikor az meghajlik előtte. Nagyon nehéz nem bólintani egy bűvár felé, ha egy bűvár az ember felé bólint. De úgy látszik, ez nem tetszett a bűvárnak, mert gyorsan elrepült a víz felett a sziklák mögé.

Titty sokáig várt, hátha visszajön. De nem jött. Talán visszament abba a zugba, ahol lakik. Egyszerre csak felvillant Titty agyában, hogy neki kell a szigetet mindenféle támadás ellen megvédeni. Neki tulajdonképpen most az őrhelyén kellene állnia a messzelátóval és nem itt heverészni. Lemászott hát a szikláról, kigázolt a partra, és felhúzta a cipőjét.

De most nem ment azon az ösvényen, amelyet ő tisztított meg az ágaktól. Inkább a másik ösvényt választja. Igaz, hogy bajosan lehet ösvénynek nevezni. Kis csapás az, amelyet csak néha használtak a rejtett kikötő és a nyílt kikötőpart között. A bozót itt nagyon sűrű, és összevissza gabalyodik az indákkal. Mintha egy őserdőn kellene magának utat törni. Titty ismét Robinson Crusoe lett az ő elhagyott szigetén. Közel a kikötőparthoz lyukadt ki, s ott hirtelen megállt. Valami történt, mialatt ő a gőzöst és a jó modorú bűvart figyelte. Nem volt már többé egyedül a szigeten. Egy evezős csónak feküdt a parton. Egy pillanat múlva már tudta is, miféle

csónak. Ez a Holly Howe-i csónak. Felfutott a táborhoz, és ott találta anyut, aki éppen az üres sátrakba kukkantott be.

- Halló, Péntek! - tört ki Titty boldogan.

- Halló, Robinson Crusoe! - üdvözölte anyu.

Kétségtelen, ő a legjobb anya a világon. Egészen más, mint a többi bennszülött, mindig lehetett rá számítani, hogy tisztában van ezekkel a dolgokkal.

Robinson Crusoe és Péntek megcsókolták egymást, mintha azt játszanák, hogy ők Titty meg anyu.

- Ugye, nem gondoltad, hogy ilyen hamar viszontlátsz tegnap után? Csak azért jöttem, hogy közöljek valamit Johnnal. Vajon ő és a legénység többi része ott vannak a titkos kikötőben, amelyet bennszülött szemnek nem szabad megpillantania?

- Nem, jelen pillanatban nem tartózkodik a szigeten. Rajtam kívül nincs itt emberfia... most természetesen te.

- Hát akkor igazi Robinson Crusoe vagy és én igazi Péntek. Ha ezt tudom, jó nagy lábnyomot hagyok a parton. De hol vannak a többiek?

- Nincs semmi baj, visszatérnek nemsokára, egy expedíciót indítottak a terep felkutatására.

Ennél többet nemigen mondhatott. Péntek egyben lehet anyu is, mégiscsak egy bennszülött, még ha a világ legjobb bennszülöttje is.

- Biztosan a Blackett gyerekekkel akarnak találkozni.

- Pénteknek ne legyen tudomása mindenről.

- Rendben van, akkor hát nem tudok semmiről. De mit csinálsz te itt egyedül?

- Tulajdonképpen rám van bízva a sziget őrizete, de amíg meg nem érkeznek, egész bátran lehetek Robinson Crusoe.

- Persze. Hagytak neked valami ennivalót?

- Itt van a porcióm a sátorban.

- Legfőbb ideje, hogy elfogyaszd. Akarod, hogy Péntek egypár hasáb fát vessen a tűzre, és teát főzzön számodra? Nem maradhatok soká. De talán visszatérnek, mielőtt távozom.

- Nem hinném, áthajóztak a Csendes-óceánon. Timbuktu kismiska ahhoz az úthoz képest, amit meg kell tenniük.

- Well, mindenesetre nem árt, ha egy kis teát főzök. Hadd lássam, miféle porciót hagytak itt neked.

Titty kihozta a sátorból az elemózsiáját, egy nagy adag konzervhúst, barna kenyeret, néhány kekszet és egy vastag szelet tésztát. Péntek nem sokat tartott felőle. No, azért egy étkezésre futja.

- Van vajad meg krumplid? Mit szólnál egy kis húspogácsához?

Péntek kutatni kezdett az élelmiszerdobozok között, talált is egy kevés vajat, de az már nagyon megpuhult. Megszaglászta, s azt mondta, hogy különben is meg kellene már enni és holnap frisset hozni Dicksonné farmjáról. Akadt néhány szem krumpli meg só is. Robinson Crusoe porciójába egy csipetnyi tea is be volt csavarva. Egy dohányosdobozban cukrot is találtak.

Péntek néhány száraz gallyal felszította a tüzet. Hamarosan erős lángok nyaldosták a nagy teásüstöt. Meghámozott néhány szem krumplit, és feltette főni egy lábosban a tűzhely szélére. A húskonzervet apró darabkákra vágta. Aztán, amikor a krumpli már megpuhult, kivette a vízből, megtörte, és összekeverte a megvagdalt hússal, s egy fél tucat lapos, kerek pogácsát formált a húsból és krumpliból. Aztán bedobott egy kevéske vaját a rántottasütőbe, megolvasztotta, és kisütötte a húspogácsákat, hogy csak úgy sisteregtek, fröcsköltek szerteszét. Robinson Crusoe elkészítette a teát.

A pompás ebéd elfogyasztása után Robinson Crusoe azt mondta:

- Nos, Péntek, mesélnél nekem valamit elmúlt életedről, mielőtt még erre a szigetre vetődtél?

Péntek tüstént nekilátott a mesének, hogy egyszer majd felfalták a vademberek, és csak úgy menekült meg, hogy az utolsó pillanatban kiugrott a fazékból.

- Nem forráztad le magad?

- Csúnyán, de rögtön bevajaztam a sebeket, ahol legjobban fájt.

Aztán Péntek elfelejtette, hogy ő Péntek, és megint anyu lett, és mesélt saját gyerekkoráról, ott messze Ausztráliában egy juhtenyésztő telepen, és az emukról, amelyek oly nagy tojásokat tojnak, mint egy gyerekfej, és az oposzumokról, amelyek kicsinyeikkel a zsebükben szaladgálnak, és a kengurukról, amelyek egy rúgással meg tudnak ölni egy embert, és a kígyókról, amelyek a föld porában rejtőznek.

Itt Robinson Crusoe megfeledkezett arról, hogy ő Robinson Crusoe, és megint Tittyvé változott, mesélt a kígyóról, amelyet ő is látott a szénégetők kunyhójában egy szivarosdobozban. Aztán mesélt anyunak a bűvármadról, hogyan hajbókolt előtte, és tűnt le a víz alá. Aztán anyu mesélt a nagy szárazságról a juhtenyésztő telepen, amikor nem volt egy csepp eső se és egy csepp víz se a kutakban, és mérföldekre kellett terelni a nyájakat, hogy megittassák, és hogy ezek meg ezek pusztultak így el a juhokból. Aztán mesélt a pónijáról, egész kislánykorában, és aztán a kis barnamedvékről, amelyeket az édesapja fogott a bozótban, és hogyan nyalták le az ujjait, ha mézbe mártotta.

Az idő gyorsan múlt, sokkal gyorsabban, mint mikor Robinson Crusoe egyedül tartózkodott a szigeten. De Péntek egyszerre csak felugrott, neki most haza kell mennie.

- Nem maradhatok tovább, vissza kell mennem Vicky babához. Sajnálom, hogy nem találkoztam Johnnal, láttam, hogy bántotta, amit az a Mr. Turner mondott neki. És meg akartam kérdezni, hogy szívesen venné-e, ha írnék Mrs. Blackettnak, hogy mondja meg a fivérének, hogy John sose nyúlt a hajójához.

Titty nem volt bizonyos a dologban. Itt vannak ezek a Fruska-kalózkodók, akikre tekintettel kell lenni. Nem jó a bennszülötteket belekeverni a dolgokba. Azért azt felelte, hogy mihelyt John visszatér, elmondja neki, amit anyu üzent.

- Nem értem, hol maradnak ilyen soká. Rendben van az, hogy itt maradsz egyedül? Nem szeretnél velem jönni Holly Howe-ba? Figyelhetnéd őket, és átkiálthatnál nekik, amikor arra elhajóznak, hogy eljöttél látogatóba hozzám, és ott töltöd az éjszakát, és reggel átszaladsz Dicksonékhoz, és csatlakozol a többiekhez, amikor a tejért mennek. Hagyhatunk itt egy cédulát Johnnak.

Egy pillanatig Titty úgy érezte, hogy szívesen menne. Hogy anyu menni készült, a sziget egyszerre a világ legelhagyatottabb szigete lett. Aztán eszébe jutottak a fényjelek és a világítótorony, és hogy ő van megbízva a tábor őrizetével.

- Nem, köszönöm, inkább itt maradok.

Anyu fogta a rántottasütőt, a lábast, a bögréket és a tányérokat, levitte a partra, és elmosogattott, Titty meg törülgetett. Aztán visszavitte a táborba, és szép rendesen visszarakta a helyükre. Megtöltötte a teásütőt, és ráállította a tűzhely egyik kövére, úgyhogy féloldalát érte a tűz.

- Itt majd megmelegszik, és egykettőre felforr, ha teára szomjasan visszaérkeznek.

- Nem hinném, hogy olyan hamarosan visszatérnének.

Anyu ránézett Tittyre.

- Jobb lenne, ha velem jönnél, a tábor majd vigyáz magára.

- Nem, köszönöm - háritotta el Titty határozottan.

- Hát jól van, ha úgy érzed, hogy rendben van minden. De ne várj túl soká rájuk az uzsonnával. Lehet, hogy Blackették meghívják őket teára.

Titty nem válaszolt.

Anyu beszállt a csónakba, és eltolta magát az evezővel.

- Ég áldjon, Robinson Crusoe!

- Ég áldjon, Péntek! Finom volt, hogy meglátogattál, remélem, tetszett a szigetem.

- Nagyon - mondta anyu, és elevezett.

Titty felszaladt a megfigyelőállomásra, hogy integessen. Anyu éppen akkor evezett el alatta. A sziget egyszerre nagyon-nagyon elhagyatottnak tűnt neki. Titty megváltoztatta a szándékát.

- Anyu! - kiáltotta.

Anyu abbahagyta az evezést.

- Velem akarsz jönni? - kiáltott át hozzá. De ebben a pillanatban eszébe jutott Tittynek, hogy ő nemcsak Robinson Crusoe, akinek joga volt ahhoz, hogy felvétesse magát az arra haladó hajóval, de egyben Titty is, a matróz, akinek az a megbízatása, hogy az éj beálltával felhúzza a lámpást arra a nagy fára ott a háta mögött, hogy a többiek visszatalálhassanak a szigetre a koromsötét éjszakában, és aztán hogy meggyújtsa a fényjelzőket, hogy behurcolhassák zsákmányukat a kikötőbe.

- Neem, dehogy - kiáltotta vissza -, csak az ég áldjon!

- Az ég áldjon! - kiáltott vissza anyu.

- Az ég áldjon! - Titty hasra feküdt a megfigyelőállomáson, és követte anyut a messzelátón keresztül. Egyszerre csak azt látta, hogy nem látja többé. Pislogott, kihúzta a zsebkendőjét, megtörölte vele először a messzelátó üvegét, aztán a saját szemét.

- Mulya - mondta magának -, ez az erős nézéstől van. Most próbáld ki a másik szemedet.

AZ AMAZON FOLYAM

A nap lebukott a nyugati part dombjai mögött. A szél elállt, a Riói-szigeteket tükörsima víz verte vissza.

- Ez nincs rendben - mondta John kapitány. - Egész besötétedhet, mire újra felkel a szél. Legjobb lesz, ha átcúsunk a nyugati parthoz, és felevezünk. Még ha figyelnek is bennünket, nem láthatnak meg, ha szorosan a part mellett haladunk.

- Halászoknak fognak gondolni - vélte Susan. - Igaz, hogy itt van az árboc. De azt is leszedhetjük. Különb is védve vagyunk egész úton, ha a tónak ezen az oldalán haladunk. Fogadni mernék, hogy nem vesznek bennünket észre. És ha nem kerekedik szél, nagyon későre érünk be a folyóba, és nem láthatunk már semmit.

- Gyerünk - mondta John.

Nagyon hosszúra nyúlt a várakozás a szigetek között, mindnyájan örültek, hogy végre újra mozgásban vannak. Reggel kedvező széllel csak úgy röpült a *Fecske* a Vadmacska-szigettől le a Riói-öbölbe. Ide-oda cikáztak a szigetek között. Meggyőződtek róla, hogy nem rejtőzik ott a *Fruska*, lesve az alkalomra, hogy kalózái megint egyszer elfoglalják a szigetet. Meggyőződtek róla, hogy a *Fruska* még mindig az Amazon folyón vesztegel. Ha a terv beválik, remény van arra, hogy még az este bevitorlázhatnak a folyóba, és hatalmukba keríthetik a hajót. Riótól északra az egyik kis sziget közelében vetettek horgonyt, s várták, míg besötétedik. Onnan jól szemmel tarthatták a tó északi részét, anélkül, hogy bárki is megláthatta volna őket. Egész nap le nem vették szemüket a szigetről, mely mögött - jól tudták - az Amazon és a *Fruska* kalózáinak az erődje volt. De a délután nagyon hosszúra nyúlt, és egyszer majdhogya kitört a lázadás a legénység soraiban.

- Menjünk haza! - Ezt Roger mondta, és Susan azt felelte, miért ne.

De John kapitány észre térítette őket. A haditerv szerint egy, az esthomály beállta utáni támadásra készültek. Fényes nappal semmiképpen sem tudják bevenni a *Fruskát*. Különb is hátrahagyták Tittyt, a matrózt a Vadmacska-szigeten, hogy fényjelekkel segítse he őket az öbölbe. Az nem lehet, hogy hátrahagyják a matrózt, és aztán az egész felfedező útból és hadműveletből ne legyen semmi egyéb, csak egy közönséges kiruccanás. Susan egyetértett vele. Roger úszást ajánlott helyette. Így hát John kapitánynak vérontás nélkül sikerült elnyomni a lázadást, ahogy azt már az ember a könyvekben olvassa.

A kapitány azzal jutalmazta a legénységet, hogy engedélyt adott a partraszállásra. Kikötöttek azon a kis szigeten, amelynek közelében horgonyoztak. Fürödtek, tüzet raktak a parton, nem ugyan főzés céljából, mert hisz nem is vittek magukkal teafőzőt, hanem csak azért, mert partraszállást egy szigeten tűzrakás nélkül el se képzelhet az ember. Elfogyasztották a porció felét. Utána John kapitány beküldte a kormányost és a hajósinast Rióba, hogy élelmiszerkészletüket kiegészítsék. Vettek olyan csokoládét, amiben mandula és mazsola is van csokoládén kívül, és így egyszerre három fogás ételt jelent. Visszajövet kiszálltak néhány szigeten, és kellemetlen találkozásuk volt egy s más bennszülöttel, akik ujjukkal egy táblára mutattak, és kijelentették, hogy a sziget magántulajdon, és tilos a kikötés.

Egy pillanatig úgy rémlett John kapitánynak, mintha a fűben a szirtfok tetején az egyik *Fruska* lapulna meg. De messzelátó nélkül nem győződhetett meg róla. Juh is lehetett. A délutáni és kora esti várakozás hosszú és fárasztó volt. Akadt ugyan bennszülött motoros és gőzös és evezős szkiff bőven, amelyet elnézhetett az ember. Egyetlen vitorlást sem láttak, csak itt-ott

egy-egy nagy jachtot. Először életükben kívánták mind a hárman, hogy a napocska minél hamarább nyugovóra térjen.

No, most végre lenyugodott. Leszállt az esti szürkület, a szél a nappal együtt elpihent. Most már attól lehetett tartani, hogy túl hamar besötétedik. Egyszerre mindenki talpon volt a *Fecskén*.

Leeresztették az árbocot. John az útikönyv térképének tanulmányozásába merült, Susan kormányzott.

- Húzz a hátaddal, Roger, ne hajlítsd meg a karodat, csak az evezőcsapás végén.

- Egész testemmel húzok, csak túl sok rajtam a ruha.

- Túl nagy zajt üt, és fröcsköl az evezőkkel.

- Kifulladsz, mielőtt még odaérnénk.

- Én... Dehogysis!

Lassú csapásokkal eveztek át a nyugati partra. Senki sem tudott gyorsan evezni a *Fecskében*. Egyre jobban sötétedett. Miután oly soká váraoztak, mert túl világos volt, most mégis azon bukik meg a vállalkozás, hogy nem lesz elég világos.

- Jobb lesz, ha én evezek - vélte a kapitány.

Ebben a percben felborzolódt a víz sima, ezüstzöld tükre.

- Hála istennek újra szelet kaptunk. Néha megváltoztatja az irányát napnyugta után, de ez még mindig déli szél.

A szél erősödtevel a hullámok egyre nőttek.

- Hazafelé ellenszelünk lesz.

- Akkor már nem lesz sietős az utunk.

- Mi lesz a vitorlázással? - kérdezte Roger. - Nem mintha fáradt volnék.

- Másképp állna az eset, ha a *Fecskének* fehér vitorlája volna. A barna vitorlát nem veszik észre ebben a sötétben, főképpen ha a part közelében maradunk. Ami ezzel a széllal sikerül is. Igen, igen, kormányos úr - adja ki a parancsot a legénységnek, hogy vonja be az evezőt a fedélzetre.

- Hagyd abba - szólt rá a kormányos a hajósásra -, húzd be az evezőket.

Roger abbahagyta az evezést. Előbb az egyik, majd a másik evezőt húzta ki a villából, és szép csendesen lefektette.

- Tartsd az irányt, ahogy most van! - vezényelt John kapitány.

- Ahogy most van, uram - felelt vissza a kormányos. Szélcsendes időben csak mennek a dolgok maguktól a vitorlácson, de egy leheletnyi szél már mindenkit mozgásba hoz.

John, amilyen csendben csak tudta, felállította az árbocot. A köteleket odaerősítette a vitorla-karikához, és felvonta a vitorlát. A szélben volt egy kis nyugati hajlandóság, és a vitorlarúd kicsapott.

- Úgy repül, mint a szélvész - állapította meg a hajósas elégedetten.

- Túl korán se szeretnék odaérni. A folyó torkolatánál akarok lenni, még világosan, amikor látni lehet valamit, de mégis olyankor, amikor a kalózok már felhagynak az örökéssel, és az erődjükben dorbézolnak.

- Peggy azt mondta, hogy náluk fél nyolckor van vacsoraidő - jegyezte meg Susan.

- Well, már jóval későbbre jár az idő. Azt hiszem, minden rendben van.

A tó partján itt-ott egy-egy bennszülött házában fény pislákol. A szigetek csúcsa fölött a Riói-öbölben nagy fénykéve. Bár a csillagok már fel-feltűnedeztek, még mindig nem sötétedett be egészen. A *Fecske* gyorsan siklott tova a habok között. Rövidesen odaért a szirtfok alá, mely nagy sötét tömegével ott meredt előttük.

- Vitorlát bevonni! - vezényelt a kapitány.

Saját kezüleg eresztette le a vitorlát. Még Susanban sem bízott, nem üt-e zajt vele. Aztán megkente a villákat, hogy ne nyikorogjanak. A *Fecske* elhagyta a szirtet. A szikla mögött széles öböl torka tágult, mindkét oldalán káka virított. Az öböl csúcsánál egy házikó ablakában fény pislákol. A fény visszaverődött a vízen, és pontosan megmutatta, hol a folyó torkolata a nád között. Egyszerre csak eltűnt előlük a fény, és mindjárt tudták, hogy túl messzire elsodródtak.

- Most, kormányos úr - súgta John -, evezzen, kérem, amilyen csöndben csak tud. Roger menjen előre az árbockosárba. Nehogy elordítsd magad, ha valamit megpillantasz. Csak súgd halkán a kormányos fülébe.

- Mi lesz az árboccal? - kérdezte a kormányos.

- Ha figyelnek, amúgy is megismerik a hajót. Ha nem, az árboc nem számít. Ha benn vannak a házban, a kivilágított ablakok mögött, nem láthatnak ide ki a sötétbe. Ha megtaláljuk a csónakházat, sikerült túljárni az eszükön. Már rég harcra hívtak volna bennünket, ha észrevesznek.

A kormányos lassú, egyenletes csapásokkal evezett. Az evező nyomán meg se csobbant a víz. Loccsanás nélkül ereszkedtek be, emelkedtek ki a vízből. John kormányzott, amíg csak a ház ablakaiból kiszűrődő fény tükrözését látta a vízben. Ez volt a nádas bejárata. Abba az irányba kormányzott. A magas nád egészen eltakarta őket. Az Amazon folyamon hajóztak.

- Itt valahol, a jobb parton kell lennie a csónakháznak - súgta John. - Menjünk a bal part mellé. Szólj Rogernak, a bal oldalt kémlelje.

Nagy loccsanás, utána hangos háp-háp.

- Hát ez mi? - hökkent meg Susan.

- Egy kacsa - mondta a kapitány.

Susan tovább evezett. A megfigyelő a fülébe súgta:

- Ott van ni, már látom.

- Hol? - súgta vissza a kormányos, fejét hátrafordítva.

- Ott - mutatta a hajósina. A folyó jobb partján a nádas felett egy négyszögletes, nagy épület sötét körvonalai emelkedtek ki a szürkületből.

- Ez az - súgta a kapitány.

- A csónakház - súgta vissza a kormányos.

- Csönd!

- Pszt!

A csónakház egy kis betorkolló öbölben állott. John arrafelé kormányzott.

- Mindenki lassít - súgta. A *Fecske* síri csöndben siklott tova. A ház felől, melynek ablakaiból világosság szűrődött, zene hangjait hozta a szél.

- Azt mondta Nancy kapitány, hogy a csónakház homlokzatán lóg egy halálfej és két keresztbe fektetett lábszárcsont - súgta John kapitány.

- Látom, látom! - kiáltotta el magát Roger.

- Fogd be a papuládat! Maradj csendben - sziszegte a kormányos.

- Hát ez megvolna - súgta John kapitány. A nagy, nyitott csónakház homlokzatán, magasan a bejárat fölött fából faragott, vakító fehérre mázolt hatalmas koponya és két csont függött. Egy elefánt csontvázának is megfelelt volna.

- Belátsz? - kérdezte John kapitány.

- Egy nagy csónak van bent - jelentette a hajósinas.

- Előre mondták, hogy van ott egy csónak. A bennszülöttek motorosa. Befér az árboc a gerenda alatt? Pszt, csak csendben, nyugodtan.

A *Fecske*, miután Susan bevonta az evezőket, besiklott a nagy, sötét csónakházba.

- Ott van az evezős csónak - súgta Roger.

- Vigyázz, ne menj neki a motorosnak - suttogta Susan.

- Más csónak nincs is. A *Fruska* sehol.

John kapitány a *Fecske* farában állt, és belekapaszkodott a motoros sáncába. Kihúzta a zsebéből a zseblámpáját. A házból úgysem láthatják a fényt, megnyomta a gombot.

Hol itt, hol ott villant fel a kis elem fénye a csónakházban. Megvilágította az evezős csónakot és a nagy motorost és egy csónak üres helyét a túlsó oldalon. Világos, hogy itt szokott kikötve lenni. A csónakház falára nagy boríték volt szegezve: fehérlett a lámpafényben.

John ellökte magát a motorostól, a *Fecske* odasiklott a falhoz. Roger megragadta a borítékot.

- Add ide! - parancsolta a kormányos, és a hajósinas szófogadóan odaadta.

A kapitány és a kormányos megvizsgálták a borítékot a lámpafénynél. Egy halálfej s két keresztbe fektetett lábszárcsont volt rárajzolva piros ceruzával. Ez alatt kék ceruzával a címzés: „A Fecskéknek.” John feltépte a borítékot. Egy papírlap volt benne, azon kék ceruzával halálfej és csontok. Alatta pirossal hatalmas betűk: „Ha! Ha! Ha!” És alatta ugyancsak pirossal az aláírás: „A *Fruska* kalózái” és a két név: „Nancy Blackett kapitány” és „Peggy Blackett kormányos”.

John kapitány egy percig gondolkozott.

A dolog rém egyszerű. A hajót elrejtették valahol fent a folyóban. Régi kalóztrükk. Tudjuk, hogy nem szálltak tengerre, hisz egész nap lestük őket.

- Gyertek - mondta, és eloltotta a zseblámpáját.

Kievickéltek.

Kint valósággal nappali világosság volt a csónakház koromsötétsége után.

- Kormányos úr, lásson neki az evezésnek! Még elég világos van, hogy rajtuk üthessünk, ha sietünk.

Susan, a kormányos belefeküdt az evezésbe, és a *Fecske* gyorsan siklott felfelé a folyón. John élesen kémlelt a sötétbe, és ügyelt, hogy a *Fecske* ne fusson bele a nádba. Egy perccel később már elhagyták a folyó egyik kanyarulatát. Loccsanás a mély nádasból. Háp-háp - hápogott egy kacska, míg egy hang szigorúan rá nem szólt:

- Nyeld le, te vadkecske. Ne túlozz el mindent!

Egy csónak orra tört utat magának a nádasban. A csónak orra fölött Nancy Blackett kapitány feje. Lesett és fülelt.

- Tiszta a levegő. Fölfelé mentek a folyón, ezzel egy kis előnyt nyertünk. Rajta, siessünk!

Még egypár loccsanás a nád között, ahol Peggy Blackett a csónak farában padlizott. A *Fruska* suhant lefelé a vízen. Nancy kapitány átvette az evezést, egy-két percig nagyokat húzott az evezőkkel.

- Most már biztonságban vagyunk, felszerelem a vitorlát. Szerencsénk, hogy gondoltam rá, hogy leeresszük, különben észrevették volna a nád fölött. Kapaszkodj bele a fővitorlába, te tengeri szakács fattyúja - mondta széles jókedvében, és majd kipukkadt a meglelégedettségtől. Felvonta a vitorlát.

- Na most, szívecskéim, örök hűség a Vadmacska-szigetnek és a *Fruskának*. Jól berántottuk őket a slamasztikába!

TITTY AZ ÉJI HOMÁLYBAN

Ahogy anyu távozott, Titty úgy vélekedett, nem árt, ha bejárja a szigetet. Mindent rendben talált. A bűvármadár túl a kikötőn újra rászállt egy sziklára, és ismét hajbókolt neki. Titty matróz visszabólintott felé, de ez alkalommal olyan távolságban volt tőle, hogy a madár nem rebbent el, hanem továbbra is ott álldogált a sziklán, két-hármat billegve egy perc alatt. Titty figyelte, mint ugrik be a vízbe, s repül ki megint. Azután folytatta az őrzőjáratot. Ahogy visszatért a táborba, néhány fadarabot vetett a tűzre.

Majd eszébe jutott, hogy Robinson Crusoe hajónaplót vezetett, és hogy ő is hozott magával füzetet erre a célra. Leült a napsütésben a sátor bejárata elé, és az első oldalra nagy betűkkel ráírta: Hajónapló. Kár, hogy nem számlálta a napokat botba vésett rovásokkal. Igaz, hogy csak egy napról számolhatott be hajónaplójában, de az nem tesz semmit. Tehát írni kezdett.

„Húsz héttel ezelőtt, ugyanezen a napon hajótörést szenvedtem ezen az elhagyatott szigeten. Délnyugati szél fújt, a tenger apadt. Hajnalban köd. Találkoztam egy udvarias madárral, figyeltem, hogyan repül a víz alatt. Egy bennszülött csónakot találtam a parton, a bennszülött barátságos érzelmű volt. A neve Péntek. Országában kenguruk vannak meg medvék. Öröm volt nekem magányos állapotomban emberi hangot hallani, még ha vademberét is. Péntek megfőzte ebédünket. Húspogácsa volt teával. Fakéreg a csónakjában. Elhajózott a szárazföld felé, ahol a bennszülött él...”

Titty matróznak nem jutott több írnivaló az eszébe. Egy ültő helyében behozta az elmulasztottakat. Nem volt egyéb mondanivalója, hacsak nem történik valami. Átlapozta Robinson Crusoe-t, nem olvasta el újra, hiszen már rengetegszer végigolvasta, de minden lapot megnézett. Rálapozott arra a részre, amelyben Robinson a vadállatoktól való félelmében egy fa lombjai közt alszik. „Ezután felmásztam a fára, hogy éjjelre alkalmas helyet találjak. Alig helyezkedtem el, mély álom csukta le szempilláim, melyből megerősödve ébredtem fel.”

Titty elgondolkozott, vajon Robinson Crusoe hogy aludt a fán, aztán van-e olyan fa a szigeten, amely alkalmas a rajta való alvásra. Viszont itt nem voltak vérengző vadállatok.

Majd elolvasta azt a részt, amely a lábnyomról szólt a homokban, és sok minden eszébe jutott, amit Pénteknek mondania kellett volna. Aztán előre-hátra lapozgatott a könyvben, és eljutott ahhoz a részhez, amely Flint kapitányra emlékeztette.

„Pihenésemet papagájomnak betanítására fordítottam, míg az végre értelmesen kiáltá e szót: Pol! Mert annak neveztem őt. Ez volt az első szó, mit a szigeten nem a magam szájából hallottam.”

Ha volna egy papagája, a sziget valóban tökéletes volna. Azután eszébe jutottak a fecsegő szajkók, amelyek elrepültek a Fecskék feje fölött, amikor meglátogatták a szénégetőket. A szajkók, akárcsak a zöld papagáj, visszaidézték emlékezetébe Flint kapitányt, arról eszébe jutott az üzenet is, amit az apókák küldtek a Fruskáknak. Emlékezett az üzenetre. Arról szólt, hogy valamiféle emberek be akarnak törni az Úszóházba, és jobb lesz, ha Flint kapitány lakatot tesz az ajtóra. Aztán eszébe jutott az is, hogy John át akarta adni az üzenetet, és hogy Flint kapitány olyan dühös volt, hogy oda se hallgatott, azonkívül John még hazugnak is nevezte. És most itt járt anyu, aki üzenetet akart küldeni Flint kapitánynak úgy, hogy levelet ír a Fruskák édesanyjának. John kapitány viszont jelen pillanatban az Amazon folyamon hajózik, nem azért, hogy baráti látogatást tegyen a Fruskáknál, hanem hogy birtokába vehesse hajójukat. Így hát az üzenet nem juthat el másnapig a Fruskákhoz.

- A pokolba is ezzel a Flint kapitánnyal! - mondta hangosan, elrakta a könyvet, és felmászott a megfigyelőállomásra a messzelátóval. A tavon sok hajó siklott, és a messzelátó megmutatta neki a Kormorán-sziget csupasz fáján gubbasztó kormoránokat. Az idő mindamellett lassan cammogott. Még a tea főzés meg a keménytojás-főzés és e tápanyagok elfogyasztása és egy csomó kalács és narancsdzsem bekebelezése sem tellett annyi időbe se, mint máskor. Őt percbe se tellett talán a főzés, evés és mosogatás a táborban, és ő már megint ott volt a megfigyelőállomáson, elgondolkozva azon, vajon mi történik most a *Fecskével*. Tudta, hogy csak jó sokára térnek vissza, mert várják a sötétség leszálltát, hogy behajózhassanak az Amazon folyamba. Az esthomály későre fog leszállni. Még inkább Titty matrónnak, mint a messze Rióban időző kapitánynak, kormányosnak és hajósinasnak.

Végre-végre lement a nap. Az utolsó gőzös, Roger ágyba bújási idejének gőzőse is elhaladt már a sziget előtt. Az utolsó bennszülött halász is elevezett már a félhomályban. Titty egy magányos szigeten a világítótorony őre.

Meggyújtotta a nagy lámpást, felhúzta a fára, és megerősítette. Pompásan világított ott a feje fölött. Arra gondolt, hogy kiúszik a tóba, és megnézi, hogy fest onnan a vízből. De aztán eldöntötte, hogy világítótorony őre nem tehet ilyet. Hisz elsodorhatja egy óceáni áramlat, és akkor, ha a fény kialszik, nincs ott senki, aki olajat töltsön bele, és egy nagy hajó zátonyra futhatna a sötétben.

Mielőtt még egészen besötétedett, Titty vette az egyik gyertyafényű lámpást, felakasztotta a villa alakú fába bevert szögre. Így könnyebb lesz kinyitni, meggyújtani és tapogatózni, hogy megtalálja a szeget, amire felakassza. Aztán visszatért a táborba. Talán épp ebben a pillanatban ütnek rajta a *Fruskán* - villant fel benne. Bizony nem volt könnyű nyugton maradni. Egyszer-kétszer felrohant a megfigyelőállomásra, hogy meggyőződjék, rendesen ég-e a lámpás. A fénye átszűrődött a fák között, nem kellett elhagyni a tábort.

Végre is belátta, hogy bizony nincs egyéb tennivaló, mint várni és lesni a bagolyhuhogást, ami jelzi majd neki, hogy a *Fecskék* visszaérkeztek, és várják, hogy meggyújtsa a fényjelzőket, ami mellett bevihetik a *Fecskét* és a *Fruskát* a kikötőbe. Bárcsak sikerülne a rajtaütés!

Felélesztette a tüzet azokkal a fagallyakkal, amiket úgy raktak egymásra, hogy a sziget közepe felé mutassanak, és befödte földdel, amit Susan odakészített neki. Ettől egyszerre minden még sötétebb lett körülötte, így hát megint csak kikaparta a tüzet. Végére is minek takarékoskodni a tűzifával, bőven szedtek két nap előtt. Meggyújtotta a másik lámpást, és megpróbált mellette olvasni. De gyertyafényű lámpás mellett olvasni nem könnyű, no meg a tűz miatt se, ami felfellobog, és árnyékot vet a könyv lapjaira. Aztán eszébe jutott, hogy csak egy kurta darab gyertya van a lámpásban, és arra szükség lesz a kikötőben. Elfújta, nem mert az ágyra feküdni, félt, hogy elalszik, és akkor nem hallja a huhogást, ha visszaérkeznek a *Fecskék*. Így hát kicipelte a pokrócot a sátorból, becsavarta magát az egyikbe, a másiból köpenyt és papucsot csinált, és ott ült résen a tűz mellett, előtte kirakva zseblámpája és a lámpás. Skatulya gyufa a zsebében, többször is megtapogatta, érezte a takarón keresztül...

Ez volt az utolsó dolog, amire emlékezett.

Arra ébredt, hogy a szél az arcába csap. És hosszú bagolyhuhogás szeli át a levegőt: Tu-huuuu. Tu-huuuu.

Felült. Hol van? A tűz piros parázssá égett le. Koromsötétség volt, de háta mögött egy kis fénysáv hatolt át a fák lombjai között. Hát persze, a világítótorony. Mikor is hallotta azt a baglyot? Mióta alhatott? Vagy talán igazi bagoly volt, amit álmában hallott?

Próbált felugrani, de megfélekezett róla, hogy úgy begöngyölte magát pokróccal, mint egy múmia. Biztos, hogy bagolyhuhogás volt, ami felébresztette. John, Susan és Roger itt vitorlázgatnak a két hajóval a sötétben, és csodálkoznak, hogy a gyertyák miért nincsenek meggyújtva. Feltápászkodott és hallgatódzott. Semmi nesz. Majd hallja, amint a tavon átcsap egy vitorlarúd, és egy csónak nyikorogva megfordul.

A zseblámpája után tapogatódzott a földön. Ott feküdt, és mellette a lámpás is. Meggyújtotta a zseblámpát, és bukácsolva rohant le az ösvényen a kikötő felé. Milyen jó, hogy anyu zseblámpákat ajándékozott nekik Vicky baba születésnapjára. De még lámpával se volt könnyű. Milyen jó, hogy megtisztította az utat a kiálló gallyaktól.

Megtalálta a villa alakú fát, elővette a gyufaskatulyát, zsebre vágta a zseblámpát, hogy mind a két keze szabad legyen. Az első gyufaszál kialudt, a második is, amikor felemelte, hogy meggyújtsa vele a lámpást. De a harmadik gyufa végre meggyulladt. A másik lámpás meggyújtása már könnyebben ment. Felakasztotta a szegre a fehér kereszttel megjelölt fatönkön.

Well, John és Susan most már megláthatják a fényjeleket. De hátha már régóta váraкоznak? Ő, Titty, a matróz és világítótorony-őr, elaludt éppen abban az időben, amikor leginkább ébren és résen kellett volna lennie. Mi lett volna, ha nélküle próbálnak befutni a kikötőbe, és hajótörést szenvedtek volna a szirteken?

Egyszerre csak egy nagy bagoly repült el közvetlen a feje felett. Tu-huuuuu, tu-huuuu - huhogta, és tovarepült a sötétben. Talán nem is bagolyjelet hallott az imént. Talán minden félelme felesleges volt, és a *Fecske* még mindig távoli vizeken evez. És mégis, a nyikorgás egész olyan volt, mint mikor a *Fecske* vitorlarúdja átcsapódik.

Ebben a percben valahol kint a sötét tavon, a kikötőn túlról olyan neszt hallott, mintha egy vitorlát eresztettek volna le a csónakba, azután újabb nyikorgás, mintha evező súrlódna egy csónak farában.

Éppen hangos isten hozzádot akart kiáltani a *Fecske* felé, amikor egy hang ütötte meg a fülét. Ez nem volt John hangja, se Susané, de még Rogeré se.

A hang azt mondta: „Pazar ötlet volt tőlük lámpásokat akasztani a jelzésekre.”

Első percben Titty agyán átvillant, hogy gyorsan elfújja a gyertyákat. De elkésett. A csónak már majdnem bent volt a kikötőben. Alig hat yardnyira tőle kaparta a kavics a csónak fenekét.

Titty lekuporodott a földre a szikla mögé. Miért is aludt el? Igazi bagolyhuhogást hallott, és nem a Fecskék jelzését. Bárcsak ébren maradt volna, akkor mindjárt észreveszi. Itt hagyták őt a sziget őrizetére, és ő úgy világított, hogy a Fruskák bevitorláztak a kikötőbe. Mire a Fecskék visszaérkeznek, a sziget már az ellenség hatalmában lesz. Megbocsátják-e ezt neki valaha is?

Nancy Blackett már kint is termett a parton.

- Ördög és pokol! Hogy a csudába tudtak bennünket megelőzni? Egész biztos, hogy hallottam, amint felfelé eveznek a folyón. Úgy evezhettek, mint a szélvész. Vitorlával nem értek volna ilyen gyorsan ide. Sose hittem volna, hogy evezővel ilyen gyorsan ideérnek. Igaz, hogy mi egész úton szél ellen küzdöttünk. Mégiscsak furcsa, hogy egy fordulónál se hallottuk őket. Gyere, Peggy, kapd a tuskóidat, s gyújts egy kis világot.

- A gyufa átnedvesedett - mondta Peggy, de már fel is lobbant egy gyufaszál a csónakban, és egy szempillantás alatt ő is kint termett a parton, lámpással kezében.

- Mi az, hát nincsenek itt?

- Csak meggyújtották nekünk a fényjeleket, aztán visszakúsztak a táborba - állapította meg Nancy kapitány -, el akarják velünk hitetni, hogy már órákkal ezelőtt hazaértek. Add ide a lámpást.

A *Fruska* kalózsai olyan közel haladtak el Titty mellett, hogy ha akarja, megérintheti őket.

Titty reszketve kuporgott. Hallotta, amint Peggy odaszól a kapitánynak:

- Várj meg, nem látok a lámpás nélkül.

A lépések zaja egyre távolodott. Többé semmi nesz. Csak a fák lombjait hajtogatja a szél. A *Fruskák* a tábor felé tartottak.

Titty nem tudta, mitévő legyen. Sötét és szörnyű vereség, ami itt történt. Ahelyett, hogy a *Fecske* vitorlázott volna haza a zsákmányolt gályával, minden balul ütött ki. A *Fecskék* nem kerítették hatalmukba a *Fruskát*, de a *Fruskák* kikötöttek a Vadmacska-szigeten, és kalóz-hajójuk kényelmesen pihen az ő kikötőjükben. Bárcsak ne gyújtotta volna meg azokat a lámpásokat! Akkor hajnalig nem tudnak behajózni. Addigra már a *Fecskék* is visszaérkeznek.

A sziget másik végéből felharsant a *Fruskák* hangos csatakiáltása:

- Halló, *Fecskék*! Halló, John kapitány!

A hangok közeledtek. A *Fruskák* visszafelé tartottak. Ebben a pillanatban Tittynek mentő ötlete támadt. Hát nem mindegy az, hogy a *Fecske* legénységének melyik tagja keríti hatalmába a *Fruskát*? Hisz itt van a *Fruska* védtelenül. Miért ne? Titty egy szempillantás alatt a parton termett, már vitte is a *Fruskát* kifelé a kikötőből a nagy sziklák mentén. Aztán kihúzta a zseblámpáját. Csak éppen annyi időre gyújtotta meg, hogy megkeresse az evezőket. A *Fecske* evezői ugyan mások, de azért tudott ezekkel is bántani. A *Fruska* farában állt, és úgy padlizott, hogy szemével folyton a két fényjelet figyelte, amit saját magának gyújtott. Akárhogy igyekezett, időnként kimozdultak a vonalból. De azért egész jól sikerült a dolog. Bár a sülyeszthető tőke ládája, a leereszthető vitorla és a vitorlarudak borzasztóan útjában voltak, nem koccant oda erősebben egy sziklához se, és farral előre kipadlizott a kalózhajóval a sziklák között. Egyszerre csak az egyik lámpás gyertyája pislákolni kezdett és kialudt.

„Az, amelyik velem volt a táborban. Szerencse, hogy nem olvastam mellette többet.”

Továbbvezetett, míg nyílt vízre nem ért. Tudta, hogy a szél viaszasodja majd a sziget felé, ezért megfordította a hajót, leült az ülésre, lábaival átfogta a sülyeszthető tőkét, és elkezdett rendes módon evezni, figyelve arra, hogy a szél mindig a jobb orcáját érje. A másik fényt szem elől veszítette. Majd megint feltűnt. Egy lámpa pislákol a fák között. A *Fruskák* mentek vissza a kikötőbe. Titty ráfeküdt az evezőkre, és tovasiklott. Hallgatódzott, nem hallott semmit. Egyszerre csak felbukkant egy másik fény: a világítótorony lámpása. A lámpás még mindig égett a fa tetején, a megfigyelőállomáson. Tudta, hogy a szél felfelé sodorja a tavon, közvetlenül a sziget mellett. Erősen húzott a karjával, és közelebb vitte a *Fruskát* a szélhez.

Kemény munka volt. Ilyen tempóval nem evezhet egész éjszaka. Legjobb lesz, ha horgonyt ereszt valami védettebb helyen. Meggyújtotta a zseblámpát, előrecsúszott a csónakban. Eszébe jutott John kapitány figyelmeztetése, hogy addig sose szabad leereszteni a vasmacskát, amíg az ember meg nem győződik, hogy a kötél másik vége meg van-e erősítve. Lehajolt, és zseblámpájával megvilágította a kötélcsomót. A kötél oda volt erősítve a karikához. Újra nekilátott az evezésnek. A tó nyugati partja felé irányította a csónakot. Csak a világítótorony fénylett a koromsötét éjszakában. Nem akart egészen közel a szigethez horgonyt vetni. Ki tudja, ezek a kalózsok nem úsznak-e oda virradatkor.

A sziget másik oldala biztonságosabb volt.

A víz csapdosta a sziklákat. Nem volna jó a *Fruska*val zátonyra futni a sötétben. Abbahagyta az evezést, leeresztette a vasmacskát a csónak orrán keresztül. Két kézzel lassan leengedte a kötelet. Hál' istennek mély víz. A vasmacska földet ért. Elengedte a kötél többi részét, a *Fruska* egy darabot visszafelé siklott, aztán egyet rándult és megállt.

„Holnap reggelig nem lehet már baj - mondta Titty matróz magában. - John nem kísérli meg a kikötést a sötétben, ha látja, hogy az egyik fény kialudt. A *Fruska* itt van nálam, és így mégiscsak a *Fecske* lesz a vezérhajó. Most már nem történhet semmi.”

Tévedett. Nem okos előre kijelenteni, hogy már nem történhet semmi. Most, hogy a zsákmányt lehorgonyozta, rendet akart csinálni a hajóban, de a sötétben nemigen boldogult még zseblámpával sem. Amennyire bírta, felcsavarta a vitorlát, talált egy pokrócot, és bebugyolálta magát, mert most, hogy nem evezett többé, elég hűvös volt a vízen. Talált egy nagy darab csokoládét is, azt elfogyasztotta. Egy zsákmányul ejtett hajón minden élelmet le kell foglalni, és el is szokás fogyasztani - nyugtatta meg magát, habozván előbb, hogy megegye-e vagy sem. A csónak fenekére, közvetlen a sülyeszthető tőke kamrája mögé kuporodott, hogy védve legyen a szélről. Csokoládémajszolás közben azon gondolkozott, vajon hány óra még hajnalig, amikor egyszerre csak úgy megmerevedett, mint egy nyuszi, amikor embert pillant meg a mezőn.

Új neszt hallott.

Evezőcsapások. Egy bennszülött csónak két pár evezőjének erős, gyors csapásai, a csónak orra táncol a rövid hullámokon. Jól ismerte ezt a hangot. A csónak egyre közelebb jött. Szorosan mellette haladt el. Plancs-plancs, szinte látni vélte a csónakot a sötétben.

Titty matróz lélegzeni sem mert. Ezek nem lehetnek se a *Fruskák*, se a *Fecskék*, csakis bennszülöttek. Vajon mit keresnek itt, az éjszaka kellős közepén, amikor minden teremtet lélek - persze a kalózokat és a felfedezőket kivéve - aludni szokott?

- Most már nem lehetünk messze tőle - hozta feléje egy férfi hangját a szél.

- Dehogyan, nézd a fényt, amit azok a kölykök gyújtottak a másik szigeten. Még vagy száz yardnyira lehetünk.

- Fogadok, hogy már nincs messze. Lassíts egy kicsit.

A közelben reccsent valami.

- Ugye, megmondtam, te ostoba! Most aztán cudarul összevissza zúztad azt az átkozott csónakot!

- Hát szállj ki, és húzd fel a partra.

- Vedd le a kalapodat a lámpáról, hadd legyen egy kis világosságunk.

Egy loccsanás, kövek horzsolják a partra húzott csónak fenekét. Aztán egy biciklilámpa felvillanó fénye.

- A csónaknak semmi baja. Lehet, hogy egy kis festéket lehorzoltunk. Szerencse, hogy nem tört össze.

- Hát segíts már azzal a ládával! Itt aztán senki sem fogja keresni.

- De isten úgyse, alig világítasz. Jobb lesz, ha magunkkal visszük.

- Hogy cipeljük magunkkal egy motorbiciklin? Kocsival kell érte jönni.

- A csudába is, miért nem hoztunk vésőt magunkkal. Mindjárt feltörhettük volna.

- Nem rossz gondolat. Ki az ördög gondolta, hogy ilyen behemót ládában tartja azt a holmit. Egy véső nem is elég a kinyitásához.

- Cudar egy dolog, az már igaz.

- Hát most már benne vagyunk. Látod, milyen nehéz, érdemes volt elemelni. Nem tartaná ilyen ládában. Fogd hát.

Lépések zaja a kavicson. Aztán nehéz kövek koppannak valami kemény fa- vagy fémfelületen.

- Legközelebb horgászbotot is hozunk magunkkal, hadd fogjunk egy jó falatot. Itt aztán ugyan senki fia nem találja meg. Nyomozhat utána. És te egész idő alatt dohogtál és káromkodtál. Jöttem volna inkább egyedül!

- Bizony jobban tetted volna.

- Told el már azt a csónakot. Biztos, hogy nem folyik?

- Nem, nem folyik.

- De ez nem a te érdemed. Told el hát, és feküdj neki az evezésnek. Jó lesz innen minél messzebb pucolnunk, mielőtt ébredni kezdenek az emberek.

Újabb evezőcsapások, egyre halkabbak és halkabbak.

„Ezek igazán nem barátságos bennszülöttek” - gondolta Titty. Feszülten figyelt. Nyitott szájjal meredt a sötétbe. Semmi nesz. Egyszer-kétszer lecsukódtak a pillái, megpróbálta ujjával feltámasztani őket.

„Megint el fogok aludni egész biztos.”

Igaza volt.

FECSKÉK, HA NEM MULYÁK

Susan kormányos az evezők mellett, Roger az árbockosárban, John kapitány a kormányrúdnál. A *Fecske* felfelé siklik az egyre mélyülő sötétben. Kétoldalt sorfalat áll a nád, aztán egy darabon fák lombkoronája rajzolódik az égboltozatra, majd megint nádszálregiment, mintha magas falak között haladnának egy keskeny ösvényen. Egyszerre csak nyílt tóvá szélesedik a folyó.

- Itt vagyunk a lagúnáknál, így nevezik ezt a tájat a Fruskák - mondta John kapitány. - Itt szokták a hajójukat elrejtetni. Kár, hogy ilyen nagy a sötétség.

Erősen jobbra rántotta a kormányt, a *Fecske* balra lendült.

- Ha így rángatod a kormányt, nem tudok evezni!

- Bocsáss meg. Itt akarok maradni közel a parthoz, nem akarom elkerülni őket.

- Valami lefelé húzza az evezőmet, sehogy se tudom visszarántani.

A csónak megállt.

- Vizi liliumok. Rémséges sötét kezd lenni.

- Úgy belekapaszkodnak az evezőmbé, mint a polipok.

- Talán polipok is - kapott rajta Roger. - Titty olvasott nekem egyszer róluk, hogyan nyújtogatják karjaikat, még a csónakból is kirántják az embert.

Roger hangja félreismerhetetlenül a legénység körében kitörni készülő pánik jeleit mutatta. John kapitány azonnal átvette a parancsnokságot.

- Hülyeséget beszélsz, Roger. Ezek nem polipok, ezek csak virágok. - Kihajolt, és letépett egyet. Nem ment könnyen. - Itt van, nézd. Add oda neki, Susan, hadd lássa a saját szemével. Ez itt a virágja, de a szára borzasztó kemény. Próbáljon a középére evezni, kormányos úr.

- Csakugyan virágok - mondotta Roger, és ujját végighúzta a vízililiumok szirmán és vastag, csúszós szárán. - De azt se bánám, ha polipok volnának.

Susan megtett mindent, ami erejétől tellett. De az evezők tolla bele-beleakadt a vízililiumok nagy, széles leveleibe. A liliumok hosszú, sima szárai, mint erős kötelek, befonták az evezőket. Susan kiejtette az egyik evezőt a kezéből, ide-oda tapogatódzott a vízben, és nagy nehezen kihalászta a *Fecske* barna evezőjét. Az ördögbe is ezekkel a virágokkal!

- Hadd evezzek most én egy kicsit.

A kapitány és a kormányos helyet cserélt. John megkísérelte, hogy forgatás nélkül evezzen, hogy az evezők toka ne merüljön mélyen a vízbe, ne akadjon bele a levelekbe. Így már jobban ment. A *Fecske* nemsokára kiszabadult a liliumok hálójából.

- Alig tudom megmozdítani a kormányt - mondta Susan.

- Úgy látszik, hogy egy inda a csónak és a kormánylapát közé szorult. Hadd lássam!

John kapitány levetette a kabátját, feltúrta az ingujját, a csónak farán keresztül belenyúlt a vízbe. Legalább egy fél tucat liliumszár szorult a kormánylapát és a csónak közé. Indájuk letört, a többi kihúzta.

- Kitisztítottam - mondta, és újra kitolta az evezőket a vízre. Figyelmeztette Susant, ne kormányozzon túl közel a nádashoz, és mégse menjen ki nagyon messze a mélybe.

- Ide figyelj. Túl sötét van ahhoz, hogy megtaláljuk a *Fruskát*. Nem volna jobb feladni az egészet és hazamenni?

- Ha reggelig várunk, egész biztosan rájuk bukkanunk. De mi lesz Tittyvel? Meg aztán az is lehetséges, hogy a *Fruska* nincs is itt.

- Egész biztos, hogy itt rejtőzik valahol a folyóban. De igazad van, Tittyről egész megfelekeztem. Hazamegyünk.

Megfordította a *Fecskét*, és továbbvezetett.

- Nem érdemes a kormányzással bajlódni, úgyse látom az irányt.

John erősen meghúzta az egyik evezőt.

- Még mindig liliumok.

Kirántotta a *Fecskét* a liliumok közül, mire az orra beleszaladt a nádasba.

- Kérlek, Roger, figyelj.

- Hiába nézem, úgyis mindig késő már.

Nagy nehezen megtalálták a folyó torkolatát. Elővették a zseblámpákat. Ha valaki látja is a fényt, nem kell mindjárt rájuk gyanakodni. Roger nem tudott a magáéhoz hozzáférni. A Johnét használta, amíg az evezett. Még zseblámpa mellett sem volt könnyű a dolog. A lámpa kis fénykarikája ráesett egy-egy szál hajladozó nádra. De jobbra-balra tőle síri sötétség. Mihelyt a fénykarika ráesett, a sötétség náddá változott. Végül találtak egy helyet, ahol a fény mindkét oldalon nádra világított, de középpütt igazi sötétség volt.

- Itt kell lenni valahol a torkolatnak.

Egy-két evezőcsapással benne voltak a sötétségben. A *Fecske* körül szabad volt a víz, de tőle jobbra és balra nádist mutatott a fénykarika. A nád szára mind egy irányba hajlott. A *Fecske* sebesen siklott abba az irányba, amerre a nádszálak lejtettek. Végre hát benn voltak a folyóban. John hagyta, hadd sodorja a víz a *Fecskét*, csak akkor használta az evezőket, ha egyik vagy másik oldalon a nádat súrolták.

- Kérlek, Susan, ne lóbáld a zseblámpád, még meg talál látni valaki. Már a ház közelében kell hogy járjunk. Te is oltsd el a tiedet, Roger, nem kell felkölteni a bennszülötteket.

- Közel kell járjunk a csónakházhoz.

- Már itt is vagyunk.

- Kukkantsunk be, hogy egész biztosak legyünk a dologban.

Susan lámpásával bevilágított a csónakházba. Egy denevér röppent fel, csaknem súrolta az arcukat. A nagy motoros még mindig bent volt, az evezős csónak szintén. De a *Fruska* helye még mindig üres.

- Valahol fent a folyónál kellett elrejtsek - vélekedett John kapitány.

Ebben a percben kialudtak a nagy ház lámpái.

- Kormányos úr, kímélje a lámpafényt. Ha valaki ki talál nézni a házból, meglátja.

Megint bevitték a *Fecskét* a folyóba. Tovább csurogtak a sötétben. Hosszú ideig senki se szólt egy szót se, a tervük vízbe esett, a felfedező útból nem lett semmi.

Mintha egyszerre több szelet kaptak volna.

- Kiértünk a nyílt tengerre. Kormányos úr, meggyújthatja a zseblámpáját, kérem, világítson körül.

Susan zseblámpája minden irányba szórta a fényt. Nádas sehol. Víz és víz mindenütt.

- Halló! - kiáltott Roger. - Fény a messzeségben.

- Rió lámpái. Most felvonom a vitorlát. Tartsd nyugton a lámpát, amíg beveszek a ráncokból. Aputól hallottam: sose restellj bevenni egy kis csónak vitorlájából, ha sötétben hajózol.

Vitorlát kurtítani a sötétben még akkor se könnyű feladat, ha mint ez esetben - egy barátságos kormányos világít hozzá a zseblámpájával. De végre mégiscsak elkészültek.

Beszedett vitorlával is elég szelűk volt. A *Fecske* repült.

- Keleti irányba haladunk.

- Honnan tudod? - kérdezte Susan.

- Nézd, ott az északi csillag bal felől! Keletnek kell hogy tartsunk. Most használni fogom az iránytűt meg a térképet.

A nyílt tengeren mindjárt jobb kedvre derültek a Fecskék. Nem botorkálnak már a sötétben a nádasok és vízililiomok között. Mi sem vidíthat fel jobban egy tengerészszívet, mint a tenger.

- Fázol, Roger? - kérdezte a kormányos.

- Egy kicsit - felelt az őrszem.

- Bújj a palánk alá, és csavard be magad ebbe a pokrócba.

John is lekuporodott a csónak aljába. Kiszedte az útikönyvet, és zseblámpájával kikereste benne a térképet. Aztán az iránytűt ráfektette a középső ülésre, úgy, hogy a fekete vonalat a csónak orra felé fordította. De a *Fecske* az oldalán feküdt, és így az iránytű is lejtős helyzetben volt, és nem tudott működni. A kezében kellett tartania. Még akkor is ide-oda lendült a mutatója. Olyan szilárdan tartotta a markában, ahogy csak tudta, a másik kezével rávilágított a zseblámpával. De a tű nem állapodott meg rögtön, előbb ide-oda lengett.

- Majdnem keleti irány. Még közelebb a célhoz! - A kormányos lassan lejjebb nyomta a kormányrudat, a *Fecske* mind közelebb fordult a célhoz. - Kelet, délkelet, kelet, dél, kelet, délkelet, kelet, délkelet - jelezte John kapitány gyors egymásutánban. - Tartsd így, ez délkelet.

- Ránézett a térképre. - A baj az, hogy nem tudjuk, mennyivel jutunk előre egy-egy irányváltással. Egész rövid, lehetőleg egyforma hosszú cikcakkokban kell haladni. Akkor egyik oldalon se futunk közel a parthoz. Számolok százig, aztán fordulunk. Aztán megint számolok százig, mielőtt megint váltanánk.

- Rióban a fények kialszanak - jelentette Susan, a kormányos. Valóban a Riói-öböl fölött, a domboldalon sorjában kialudtak a lámpák.

- Borzasztó késő lehet már.

A csillagokat újra felhők takarták. Sehol semmi fény.

- Kilencvenkettő, kilencvenhárom, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100... Vigyázz, kész! - vezényelt John kapitány. Susan megfordította a *Fecskét*. Egy másodpercig hallgatott a víz a tőke alatt, majd újra kellemesen, galoppütemben verdesték a habok a csónak oldalát.

- Vedd át a kormányrudat, John, szeretnék kivenni egy kis csokoládét a hajósinasnak.

John átvette a kormányt, és tovább számolt lassan és állhatatosan. Időnként meggyújtotta a zseblámpát, és megnézte az iránytűt. De nem sok hasznát vette, bár szeretne volna hinni, hogy igen. Mi lesz, ha a szél megfordul?

A kormányos előszedte a süteményt és a csokoládét. A kapitánnyal együtt megállapodtak, hogy ők éppúgy hasznát vehetik, mint a hajósina. A hajósina, akit a két rend öltözet és a pokróc jó melegen tartott, igen élvezte a helyzetet.

- Titty hogy élvezné!

- Mit?

- Ezt a vitorlázást a sötétben.

Susan hallgatott. Nem szívesen gondolt arra, hogy Titty olyan soká egyedül van a szigeten. John is hallgatott. Először is, mert számolt magában, és éppen közel járt a százhoz. Másodszor, mert Susan zseblámpájának fénye a csónak fenekén, ami mellett felszelte a süteményt, és darabokra tördelte a csokoládét, és az ő lámpája, amit az iránytű vizsgálatánál használt, még sötétebbnek tűntette fel az éjszakát, mint amilyen valójában volt. Még mindig jobb, mint elakadni a folyóban! De John kapitány mégse tudta, milyen közel jár a parthoz. A *Fecske* kapitánya ő, és nem szabad hajótörést szenvednie. Apu bízott benne, hogy nem lesz mulya, és nem volt benne egészen biztos, hogy ebben a feketeségben, amiben most vitorlázott, nem mulyább-e, mint nappal. És Rióban sem égnek a lámpák, hogy segítsenek. Mi lesz akkor, ha a szigetekhez ér az öböl előtt? Honnan tudja majd, mikor jár közel hozzájuk? Ezért hát nem szólt semmit, csak számolt tovább rendületlenül. Elérte a százat, megfordította a *Fecskét*, újrakezdte: egy, kettő, három. A szigetek már nem lehetnek messze. Egyszerre csak abbahagyta a számolást.

- Figyeljete csak. Fák! Hallom a szelet a lombok között. Mi ez? - És zseblámpájával rávilágított a vízre. Közvetlen közelükben egy sziklán törtek meg a tarajos hullámok.

- Ereszd el a kötelet! Le a vitorlával! Kapd el a vitorlarudat esés közben. - Susan pillanatok alatt cselekedett. Érezte John hangjából, hogy nincs veszteni való idő. A vitorla szempillantás alatt lehullott.

- Mi van itt?

A *Fecske* ismét sima vízen futott, John kinyújtotta az evezőt.

- Itt van, ni! Egy stég. Gyorsan húzz a ballal.

A *Fecske* gyengén nekiütődött a deszkának.

- Kapaszkodj bele! - kiáltotta John. Ő maga behúzta az evezőket. Előremászott a csónak orrába. A zseblámpa fekete, nedves gerendákra világított. Csakugyan kikötőtutaj volt, a bennszülöttek itt kötnek ki a csónakjaikkal.

- Magasan azt a lámpát, Susan, én kiszállok.

Susan magasra emelte a zseblámpát. John egy másodperc alatt kinn termett a parton.

- Köszönöm, elég. Rendben van. Itt van nálam a kikötőkötél. - Meggyújtotta a lámpát, és hozzáerősítette a kötelet egy cölöphöz.

- Itt legalább biztonságban vagyunk. Szerencsénk, hogy nem szaladtunk neki. Vajon melyik szigeten lehetünk?

Lámpáját maga előtt tartva, végigment a tutajon, aztán visszajött.

- Egy táblát találtam, azon az áll, magánterület, tilos a kikötés.
 - Mit csináljunk? - kérdezte Susan.
 - Kikötünk. Miért ne kötnénk ki? Most különben is alusznak a bennszülöttek, itt maradunk, míg pirkadni nem kezd. Csak mulyák vágnak neki a szigetnek ilyen koromsötétben.
 - És mi lesz Tittyvel?
 - Titty a táborban van, ott a sátra, vele nincs baj, most már mi is jó helyen vagyunk.
- John kapitány szíve tele volt boldogsággal. Most, hogy elmúlt a veszély a fejük fölől, bevallhatta magának, hogy nagyon közel jártak a mulyasághoz, amiért ilyen vaksötétben vitorlázgattak. S a *Fecske*, ahelyett, hogy darabokra zúzódott volna, itt pihent békésen, otthonosan, kikötve a tutajhoz. Hogy hol, az nem számít. Nemsokára úgyis pirkad.
- Roger, jobb lesz, ha hozzálátsz az alváshoz - szólt rá Susan.
- Semmi válasz. Roger már aludt. John visszatért a csónakhoz.
- Vigyázz, fel ne költsd! - John vigyázva átlépett az alvó hajósínason.
 - Van még két pokrócunk.
 - Én nem alszom - mondta John, és kényelmesen elhelyezkedett a csónak hosszában. - De te alhatsz, ha akarsz.
 - Ugyan, John, hogy képzeled - súgta Susan egy-két perc után.
- Semmi válasz... Pár perccel később már ő is mélyen aludt.

A szél elkergette a felhőket, s a csillagok ragyogtak fényesen a *Fecske* és álomba merült legénysége feje fölött. Az ég mély kékje halványodni kezdett, vele együtt a tó színe is megváltozott. Olyan volt, mint a teáskanna ónja.

John ébredt elsőnek. Még napkelte előtt volt, de már elég világos az induláshoz. Nagyon csodálkozott, és szégyellte, hogy elaludt. Örült, hogy ő ébredt fel elsőnek. Most már tudott tájékozódni. Tudta, hogy a Riói-öböl északi végében az egyik kis sziget tutajához vannak kikötve. Megpróbálta felvonni a vitorlát anélkül, hogy a többiek felébressze, de mihelyt megmozdult, azok is mocorogni kezdtek.

Roger nagyot ásított, belekapaszkodott a palánkba, felhúzta magát rajta, és kikukucsált. Egy pillantást vetett a vízre, aztán szó nélkül újra visszafeküdt, és tovább aludt.

Susan úgy ébredt, mint akinek egy család részére reggeliről kell gondoskodnia.

- Halló, már réges-régen elindulhattunk volna, hisz egész világos van!
- Gyere. Fogd meg a főkötelet, míg én a vitorlát felvonom. Nem akartalak felébreszteni... Jómagam is csak az előbb ébredtem. Pompás szelünk lesz.

Felvonta a vitorlát. Elfelejtette, hogy megkurtították. Újra kiengedte. Könnyebb mesterség, mint bevenni belőle a sötétben. A *Fecske* nekilendült. John hátrament, kezébe vette a kormányrudat.

Susan rápislantott a „Tilos” feliratú táblára.

- Hát hiszen nem volt ez éppen kikötés.

Ide-oda cikcakkoztak Rió és a szigetek közt. A Riói-öbölben még mindenki aludt. A házak zsalui leeresztve, a jachtok kikötve, egyetlen bennszülött sem mutatkozott.

Második irányváltásnál, túl a szigeteken, oly közel kerültek Holly Howe-hoz, hogy egészen beleláttak a keskeny öbölbe. A farm fehéren világított a domboldalon a fák zöld lombja között. Vicky baba és a dadus még mélyen alszanak. John Susanra nézett és Susan Johnra. Mindkettőjüknek ugyanaz a gondolata támadt, de egyikük se mondta ki. No hiszen, most már nemsokára ott lesznek a Vadmacska-szigeten, a táborban.

Végre megszólalt Susan:

- Remélem, volt Tittynek annyi esze, hogy lefeküdt aludni.
- Fogadni mernék, hogy nem feküdt le, legalábbis nem volt szándékában.

A Darien-hegyfokot is maguk mögött hagyták. Aztán John megpillantotta az Úszóházat az Úszóház-öbölben, de ez eszébe juttatta a Flint kapitánnyal való találkozást, és így inkább átnézett a másik oldalra. Végre feltűnt a Vadmacska-sziget is, és Susan megszólalt:

- Titty ébren van. Rémséges nagy tüzet gyújtott.

Nagy füstoszlop szállt fel a szigetről.

- Halló! Egy hajó a parton. Ni csak, a *Fruska*!

- Hol?

- Ott, jobboldalt a Kormorán-szigetnél. Következő irányváltásnál átmegyünk.

- Csakugyan a *Fruska*, de valaki ül benne. Úgy látszik, elszabadult valahonnan, és oda-sodródott. - John feszülten figyelt. - Le van horgonyozva. Talán a Fruskák alusznak benne. Hurrá! Lecsapunk rájuk. Felszedjük a horgonyokat, anélkül, hogy felébresztenénk a Fruskákat, és bevontatjuk a kikötőbe. Mire felébrednek, foglyaink lesznek.

- Nem hinném, hogy ülne benne valaki.

- Bolond beszéd, hogyan került volna oda, és hogyan vetett volna horgonyt saját magától!

- Well, rögtön meglátjuk.

John először nyílegyenest haladt. Így odajut a *Fruska* szélfelőli oldalához. Akkor egy kissé hátraeve, megragadja a horgonykötelet, és bevontatja a hajót az öbölbe, anélkül, hogy az alvó kalózokat felébresztené. De aztán mégis meggondolta magát. Jobb lesz inkább a farához közeledni, hogy bepislanthasson a csónakba. Buta dolog volna felrántani a vasmacskájukat, ha a Fruskák csak tettetnék az alvást.

- Meg vagyok győződve róla, hogy senki sincs benne - erősködött Susan.

Ebben a percben egy kéz nyúlt ki a palánkon, és mire a *Fruska* oldalához értek, Titty matróz sápadt arca, kócos, bozontos feje bújott elő a fargerenda mögül. Titty matróz végiggondolt minden lehetőséget, mit kellene mondani. Ilyesmit, hogy: jelentés, támadás, ellenség, zsákmány, de mintha az utolsó percben minden hivatalos kifejezés kipárolgott volna a fejéből, csak ennyit mondott:

- Elcsíptem.

A FEHÉR ZÁSZLÓ

John kapitány olyan hangos hurrában tört ki, amivel saját magát is meglepte, és felébresztette az alvó Rogert is.

- Titty, Titty, hogyan csináltad ezt?

- Jól van, Titty - ennyit Susan.

Roger felült a csónak fenekében.

- Halló, Titty - motyogta, aztán megint tovább aludt. John megfordította a *Fecskét*, és a *Fruska* mellé vitte. Susan kormányos előre kúszott, és megragadta a *Fruska* oldalát.

- A Fruskák hol vannak? - kérdezte John.

- Elfoglalták a táborunkat. A Vadmacska-sziget a birtokukban van, én igazán nem tehetek róla, épp elbóbiskoltam, amikor egy bagoly huhogott fölöttem, és azt hittem, hogy ti vagytok. Meggyújtottam a lámpásokat, mire ők befutottak a kikötőbe. Aztán ők a táborba szaladtak, és én eleveztem a *Fruskával*.

- Ki gondol a táborra! - kiáltotta John kapitány. - Abban állapotunk meg, hogy az a győztes, aki elfogja a másik hajóját. A hajójuk pedig itt van. Én meg bolond fejvel azon búsultam, hogy mi vesztettünk. Tehát a *Fecske* a vezérhajó. Jól van, Titty!

Titty mindenáron el akarta mondani a mondókáját, hogyan tolta ki a hajót a sötétben, és hogyan akart a túlsó part közelében horgonyt vetni. Csak mikor már pirkadt, látta, hogy a Kormorán-sziget közelébe vetődött. Baglyok... Loccsanó evező... Veszekedő emberek... A fény kialszik... összevissza kavargott minden a nagy szóáradatban.

- Fő, hogy a *Fruska* a miénk - örvendezett John kapitány. - Most átvitorlázunk az egész flottával. Az ellenség szeme láttára partra szállunk, visszafoglaljuk a szigetet, vagy pedig felszólítjuk őket, hogy adják meg magukat, és ha nem teljesítik parancsunkat, akkor tengeren maradunk, és kiéheztetjük őket. De be kell adják a derekukat. Ördög, pokol, hát ezek meg mit csinálnak?

Susan, Titty és John a Vadmacska-szigetre meredtek. Roger is felébredt, és ő is a szigetre bámult. Egy nagy pokrócot húztak fel a világítótorony fájára. A Fruskák fogták alatta a kötelet. Nagy, vastag pokróc volt, és bár friss szél fújdogált, mégis lassan, bágyadtan lengedezett.

- Hisz ez az egyik pokrócunk.

- Fehér zászló - ismerte fel Titty -, szóval megadják magukat.

- No, hát fehérnek éppen nem mondható - motyogta Roger álmosan.

- Az akar lenni - mondta Titty -, tudom biztosan, hogy békezászló.

- Nemsokára megtudjuk - mondta John kapitány. - Figyeljen csak ide, kormányos úr. Maga akarja vezetni a zsákmányt, vagy vigyem én?

- Jobb lesz, ha te. Tudod, a süllyeszthető tőke miatt.

- Rendben van, Roger veled marad a *Fecskén*. Titty ott marad a *Fruskán*. Vigyázz, Titty, átvörök hozzád.

Átmászott a másik csónakba.

- Kapaszkodj bele a *Fecske* kötelébe, amíg felvonom a *Fruska* vitorláit.
- Igen, igen, uram! - Susan kormányos elengedte a *Fruska* oldalát.
- Hol a kalózzászló?
- Otthagyták az árboc csúcsán - mondta Titty. - Mihelyt világosodni kezdett, és megláttam, azonnal leeresztettem. Előbb nem gondoltam rá.
- Nagyon helyesen tetted. Zsákmányolt hajó nem futhat a saját lobogója alatt. A miénk kellene hogy lobogjon rajta, de sajnos, nincs felesleges zászlónk.

John felhúzta a horgonykötelet.

- Hát rajta, matróz! Akarsz te kormányozni? Hisz voltaképpen a te zsákmányod, tudod-e? Kész, kormányos úr? Engedjük el a *Fecskét*?

- Kész - felelte Susan. - Roger, ugorj előre, és szedd fel a kötelet. - Roger most már tökéletesen ébren volt, és rohant a csónak orrába. Titty elengedte a *Fecske* kötelét, Roger váltott kézzel bevonta és felcsavarta. A *Fecske* vitorlája felduzzadt, és a hajó máris megindult.

- Kész, Titty?

- Kész.

- Már indul is. - John felvonta a horgonyt, és a *Fruska* is megindult. De félrecsúszott a szél mentében.

- A sülyeszthető tőke nincs lebecsátva. - Leeresztette, és a *Fruska* többé nem csúszott félre. Egyre nőtt a sodra mögötte. - Rendben van, Titty?

- Finom, azaz igen, igen, uram.

Száját nyitva tartva, szemét a vitorlára meresztve először életében kormányozta Titty matróz a *Fruskát*. Nem csoda, hogy hirtelenében nem jutottak eszébe a helyes matrózszavak.

Futott a flotta a friss reggeli szélben a Vadmacska-sziget felé. Elöl a *Fecske*, valamivel mögötte a *Fruska*.

- Előbb a megfigyelőállomásra hajózunk, és megkérdezzük őket, mit akarnak azzal a pokróccal - rendelkezett John kapitány. - Fehér zászló az, kétségtelen. - De a szemét le nem vette a fehér vitorláról. - De azért előbb meg kell győződnünk róla - fűzte tovább gondolatait John kapitány. - Az is megeshet, hogy ránk támadnak, és elragadják tőlünk a *Fruskát*.

A megfigyelőállomáson, ahol előző este a lámpás lógott, a szomorúan fityegő gyolcs pokróc alatt ott voltak a *Fruska* kalózzai. De nem álltak nyugton, hanem mintha táncoltak volna.

- Mit csinálnak ezek? - kérdezte John kapitány.

- Ez Nancy kapitány, ugrál, mint a bakkecske - mondta Titty. - Talán táncot jár dühében.

Titty nem engedhetett meg magának többet egy röpké pillantásnál a szeme szögletéből. Ő kormányzott a *Fruskák* hajóján, és meg akarta nekik mutatni, hogy tudja is kezelni. Olyan egyenes nyomot szel, akárcsak ők. Susan, mielőtt még elérték volna a szigetet, megfordult a *Fecskével*.

- A megfigyelőállomás alatt mély víz van - mondta John kapitány. - Alája futhatsz.

- Igen, igen, uram - felelte Titty.

- Nem integetnek ezek a *Fruskák*?

- Siessetek, siessetek! - kiabálták.

Titty odafutott a hajóval a szirt alá, és John átkiáltott a Fruskáknak:

- Megadjátok magatokat?

Nancy Blackett visszakiáltott:

- Meg, meg! Mi az, hogy meg, de siessetek!

- Gyertek, gyertek gyorsan! - kiáltott Peggy is.

- Semmi törbe csalás! - kiáltott át John.

- Kalózbekülszóra! - kiáltott vissza Nancy.

- Indián becsületszóra is? - kérdezte John kételkedve.

- Indián becsületszóra is - felelte vissza Nancy. - Amilyen becsületszóra akarjátok, csak gyertek már. Ne vesztegessétek az időt.

- Beevezünk a kikötőbe - rendelkezett John kapitány. - A mi zsákmányunk - kiáltotta át John -, és most befutunk vele a kikötőbe. Menj közel a szélhez, Titty.

- Közel vagyok. De miért olyan sürgős ezeknek?

- Nem tudom. Húzzuk le Susant a kikötőnél.

De a *Fecskének* már túl nagy volt az előnye. Mire Titty megkerülte a sziklákat, a *Fecske* már oda is ért. Susan bevonta a vitorlákat, és kinyújtott evezővel várt a kikötő előtt.

- Minden rendben van - kiáltott át neki John -, bevezhetsz, megadták magukat, valami miatt nagyon sürgős nekik. Együtt fogunk befutni.

Susan megfordult a *Fecskével*, és a kikötő felé evezett.

- Hadd evezzek én be a *Fruskával* - kunyorált Titty -, én futottam ki vele tegnap a vaksötét éjszakában.

- Ide figyelj, Titty. Látod a jeleket, a szél pompás, be is vitorlázhatsz vele. Én majd kellő pillanatban leeresztem a vitorlát. Ne figyelj semmi másra, csak hogy a két jelet egy vonalban tartsd. - A sziklák közé érve, John rögtön bevonta a vitorlát, és felhúzta a süllyeszthető tőkét. - Vigyázz a *Fecskére* is!

A *Fecske* feneke súrolta a kavicsot a kikötőben, a *Fruska* melléje siklott.

A Fruskák már várták őket a parton. Egészben véve barátságos érzelműeknek mutatkoztak. Peggy Blackett felhúzta a *Fecskét*, és Nancy Blackett ugyanezt tette a *Fruskával*. De John kapitány nem akart semmit se kockáztatni.

- Nancy kapitány, melyik a vezérhajó?

Nancy kapitány habozás nélkül:

- A *Fecske*. Meg is érdemli. De az istenért, siessetek már, senki se tudja, hogy itt vagyunk! Mi tulajdonképpen ágyban vagyunk, és otthon kell lennünk idejében, hogy felkelhessünk a reggelihez, mire hívnak.

- Az lehetetlen.

- Majd meglátod. A szél percről percre erősödik, és a nap csak most van felkelőben. Kérlek, siessetek már, hadd segítsünk felhurcolni a cókókotokat. Még borzasztó sok mondanivalónk van!

Titty a *Fruska* orrán keresztül kimászott a partra, és Nancy kapitány keményen megrázta a kezét, és megveregette a vállát.

- Ördögös fickó! Nem bánnám, ha az én legénységemhez tartoznál. Reggel, amikor láttam, hogy egymagadban lefőztél bennünket, mérgemben le tudtam volna nyelni a horgonyt. Pont azt csináltad, amit mi kiterveztünk.

Susan kirakodott a *Fecskéből*, Roger felszaladt a táborba, mindenki cipelt valamit. Roger szuszogva jött vissza.

- Pompás tüzet raktak, a teavíz is forr.

- Ki akar teát? - kérdezte Susan kormányos.

- Well, aligha van arra idő - mondta Peggy.

- Gyertek - mondta Nancy -, rengeteg mondanivalónk van, és közben lenyelhetjük a teánkat is.

A Fecskék és Fruskák együtt vonultak fel a táborba. Legtöbbet a Fruskáknak járt a szájuk.

- A fődolog - mondta Nancy kapitány -, hogy engedélyt kapjunk néhány napi szigeti táborozásra. Holnapután kezdődne...

- Mától kezdve már holnap van - jegyezte meg Peggy.

- Anyunál este társaság volt, és holnap is vendégek lesznek, tudjátok olyanok, akik miatt parádéba kell vágni magát az embernek. Csak tegnap este kerülhetett sor a hadviselésre. Előbb meg a szél akadályozott. Tegnap kellett volna harcolni. No meg aztán a matróz jól ellátta a dolgunkat. Dicső haditett volt, azt meg kell adni!

- Nagy bajba kerültem, amikor észrevettük, hogy a *Fruska* eltűnt - vágott közbe Peggy. - Nancy kapitány azt hitte, hogy elszabadult, és mikor én azt mondtam, hogy nem úszhatott el szél ellen...

- Megállj, Peggy! - fenyegetődzött Nancy kapitány.

- Well, te tudod, mit mondtál. Csak akkor vettük észre az egészet, amikor pirkadni kezdett. Először nem tudtuk, mi történt. Csak amikor Titty matróz felült, és lehúzta a lobogónkat...

- Pompás haditerv volt a tiétek. Mindenki bedúlt volna neki. Mikor megláttunk ott a csónakháznál...

- Hol voltak? - kérdezte John kapitány.

- A nádasban, a folyó torkolatánál.

- Erre sose gondoltam volna.

- Mikor megláttunk benneteket, hogy felfelé tartotok a folyón, azt hittük, mind a négyen a hajón vagytok. Tudtam, hogy ott nem találtok semmit. Elég időnk volt felszaladni a Vadmacska-szigetig, még a sötétség beállta előtt. Arra gondoltunk, hogy gyorsan visszafordultok, de hogy a parton különítményt hagytok hátra, az álmunkban sem jutott volna eszünkbe. Hogy becsaljátok a mi saját csapdánkba! Kitűnő haditerv volt!

- Nem is volt igazában haditerv - vallotta be John kapitány -, legalábbis nekem sose jutott volna az eszembe. De hát mit akartatok ti csinálni?

- Well, akárhogy is, kitűnően sikerült! - ismételte Nancy kapitány. - A mi tervünk nagyon egyszerű volt. A kormányosom engem kitett volna a partra, és a szomszéd öbölben várakozik.

El akartam bújni, és aztán, mikor ti visszaérkeztek, és felmentek a táborba, üstökénél ragadom a *Fecskét*, elvonulok, megkeresem Peggyt, és csatlakozom a flotta többi részéhez.

- És mi történt? - kérdezte Susan.

- Sokkal tovább tartott az út, mint gondoltam. Nagyon gyorsan besötétedett, és nagyon sokat bajlódunk, míg kijutottunk a szigetek közül. Amikor megláttuk a lámpástokat...

- A világítótornyunkat - bökte oda Titty.

- Azt hittük, megelőztetek bennünket. Majd egy mozgó fénypontot vettünk észre a szigeten.

- Az az én zseblámpám volt - mondta Titty.

- Aztán azt gondoltuk, hogy továbbhajózunk, és valahol bevárjuk a pirkadást. Aztán megpillantottuk a fényjelzőket, így hát beveztünk, hogy megbeszéljük veletek a holnapot. Aztán felmentünk a táborba, de ott senkit se találtunk. Aztán kiáltoztunk egy kicsit, és visszajöttünk a kikötőbe. De a *Fruska* már nem volt ott. Titty elsőrangúan játszotta szerepét.

- És aztán mit csináltatok? - kérdezte Susan.

- Egy kicsit hajba kaptunk - mondta Nancy kapitány.

- Egy kicsit? - hümmögött Peggy. - No, az soknak is beillett.

- Aztán találtunk egy kis komiszkenyeret, és bekebeleztük. Remélem, nem haragusztok.

- Egy cseppet se, úgyis kapunk ma frisset.

- Én megettem a csokoládékat a *Fruskán* - jelentette Titty.

- Ki is érdemelted becsülettel - mondta Nancy kapitány nagylelkűen. Megérkeztek a táborba. A tűz magas lánggal lobogott, és az üst gőzt pöfékelt.

- Elkészítem a teát? - kérdezte Peggy.

- El onnan, Peggy - szólt rá Nancy kapitány -, mi vagyunk a vesztes fél, John kapitány az admirális. Mit gondol, John kapitány, ad nekünk a kormányos egy kis teát?

- Kormányos úr, egy csésze tea mindannyiunknak igen jól tenne.

- De elfogyott a tejünk, és még korán van ahhoz, hogy a farmra menjünk.

- Nem is futja az időből - sürgetett Nancy kapitány -, megihatjuk anélkül is.

- És nevezzük forró grognak - javasolta Titty.

Így hát forró grogot ittak, amit nagy porciókban szolgáltak fel. Tejes tea sem eshetett soha jobban, mint ez a csésze forró, üres tea a Vadmacska-szigeten, mialatt a nap első sugarai lassan lekúsztak a szemközti dombok csúcsairól. De a tea úgy gőzölgött és a Fruskáknak olyan sietős volt, hogy leküldték Peggyt a partra egy üveg hideg vízért, hogy lehűtsék vele a grogot.

- Vége a háborúnak? - kérdezte Nancy kapitány. - Azt hiszem, jobb is. Holnap úgyis itt ütjük fel a tanyánkat.

- Rendben van, kihirdetem a békét - mondta John kapitány.

- Akkor hát ugorj, és húzd le a fehér zászlót - parancsolta Nancy, és Peggy földre téve a forró grogját, felszaladt a megfigyelőállomásra, és lehúzta a pokrócot a világítótornyként szereplő fenyőfáról.

- Felkelőben a nap - jelentette Peggy, amikor visszajött. - Legfőbb ideje, hogy induljunk, különben nem érünk haza idejére.
 - Indulás - rendelkezett Nancy kapitány. - Mihelyt lehet, hajóra szállunk, és magunkkal hozzuk sátrainkat. Aztán támadást intézünk Flint kapitány ellen.
 - Várjatok csak - tartóztatta őket Susan. - Majdnem elfelejtettünk átadni egy üzenetet.
 - Milyen üzenetet?
 - A vademberekét - kottyant bele Titty. - Ott voltunk náluk az erdőben, és megmutatták nekünk a kígyójukat.
 - Szóval meglátogattátok a két Billy apót, a szénégetőket.
 - Well. Wigwamban laknak.
 - Ők adtak át nekünk egy üzenetet számotokra.
 - Hogy mondjuk meg nektek, hogy mondjátok meg neki.
 - Kinek? - kérdezte Nancy kapitány.
 - Flint kapitánynak - mondotta Titty.
 - Hogy az öreg Billy vagy az ifjabb Billy, elfelejtettem már, melyikük, azt üzeni neki, hogy tegyen erős lakatot az Úszóházra, ha egyedül hagyja.
 - De miért?
 - Mimiattunk - állapította meg Peggy.
 - Nem - mondta Susan -, hanem a szóbeszéd miatt, amit a többi bennszülött között hallott.
- John kapitány eddig nem szólt egy szót sem. Most megszólalt:
- Nem tudtuk nektek átadni az üzenetet, mert szélcsend volt, és én nem tudtam, hogy intézzem el a dolgot. Megpróbáltam átadni neki az üzenetet, de nem akarta meghallgatni. Ti átadtátok volna neki?
 - De ha lezárja az Úszóházat, nem tudjuk elrabolni a zöld tollakat. S akkor mi van a nyilainkkal? - izgult Peggy.
 - De ha nem zárja le, mások rabolhatják el - mondta Nancy. - Csak nem engedhetjük, hogy bennszülöttek prédája legyen?!
- Már rohantak is a kikötő felé. A kérdést minden oldalról megvitatták, végérvényesen Nancy döntötte el.
- Közölni fogjuk vele, hadd tegyen rá egy lakatot. Majd leütjük róla feszítővassal. Hazafelé beszélünk hozzá.
 - Nem lehet. Eltávozott.
 - El?
 - Láttam elmenni. A papagájt is magával vitte.
 - Well, akkor már vissza is jött. Tegnap este az összes ablak ki volt világítva. Azért mégsem mondhatjuk meg neki most - döntött Peggy.
 - Miért nem?
 - Mert mi most otthon fekszünk ágyunkban.

- Hát persze hogy ágyban fekszünk. Egészen megfeledkeztem róla. Toljatok el, kérlek. Ég önnel, parancsnok úr.

A *Fruska* kalózhajók rekordsebességgel eveztek ki a kikötőből, és felvonták a vitorlát. Nem volt veszteni való idő. A *Fecske* hajósai visszavonultak a táborba. Mire felértek, irtózatoss üvöltés harsant fel a víz felől. John és Titty felszaladt a megfigyelőállomásra. A *Fruska* vitorlázott el nyílsebesen a friss reggeli széllel. Vitorlájában jobboldalt kidagadt. Az árboccsúcson ott lobogott a kalózzászló. Peggy tartotta a zászlókötelet. A zászló hirtelen leesett. Félárbocra eresztették, aztán megint felhúzták, és újra vígan lobogott az árboc tetején.

- Hurrá a Fecskéknek! - kiáltotta Nancy és Peggy a vízen át.

- Hurrá a Fruskáknak! - viszonozta Titty és John. Roger éppen akkor ért oda, hogy velük kiáltsa a hurrát. Susan a pokrócok szétválogatásával foglalatzkodott. Ő is tüstént csatlakozott a többiekhez.

- Roger őrszem, hasalj a fenékre. Azonnal ágyba!

- De hisz már holnap van - mondotta Roger.

- Nem törődöm vele, ha tegnapelőtt van is - mondta Susan. - Mars ágyba!

EGY KIS SZUSZ

Már egy órára járt az idő, amikor John és Roger kikötöttek Dicksonék farmjánál, hogy elhozzák a tejet és felfrissítsék tojás- és vajkészletüket. Fényes nappal, reggeli hét óra volt, mikor Susan ágyba kergette őket. Ébresztőóra nem tartozott a Vadmacska-sziget leltárához. Az ébresztőt a táborban végül is Roger fújta meg, akit délidőtájt felébresztett gyomrocskájának korgása.

- Nem reggelizhetünk, amíg nincs itt a tej - motyogta Susan, arra ébredve, hogy a hajósinas rázogatja.

- Szeretnék valamit enni. - Adott neki egy kekszet, de az sem sokat segített.

Roger távozása után Titty is felriadt álmából. Felült az ágyában. Úgy rémlett neki, hogy bagolyhuhogást hall, és még mindig a tábortűznél őrködik. De mikor ráeszmélt, hogy a sátorban van, és hogy Susan is ott van mellette, és a forró nap sugarai beözönlenek a fehér kanavász lapok résein, ismét visszafeküdt, hogy gondolatban újból felvegye a múlt és a kalandok fonalát.

Roger visszatért a kapitány sátrába. A kapitány lábai kísértésbe ejtő csupaszszággal lógtak ki a pokróc alól. Roger mind a két kezével beléjük csimpaszkodott, és rángatni kezdte. A lábak nagyot rándultak, és visszaugrottak a takaró alá. John felébredt.

- Susan azt üzeni, hogy kelj fel, és hozd el a tejet.

- Azt nem mondtam. Én csak azt mondtam, hogy addig nem reggelizhetünk, amíg nincs tej! - kiáltott át Susan a másik sátorból. John nagyot ásított.

- Hát akkor gyerünk. Hol vannak a törülközők?

- Úszunk egyet utána? - érdeklődött Roger.

John megfordult a másik oldalára, hogy megnézze a kronométert, amely a kis aneroid barométerrel együtt ott feküdt a sátor végében a bádogdobozban. Amikor meglátta, milyen későre jár, ledobta magáról a takarót, és talpra ugrott.

- Tyű! No, gyerünk gyorsan! Legelőször is a tejért megyünk.

- Vigyél magaddal kosarat a tojásnak - szólt utána Susan.

A kapitány és a hajósinas lementek a partra, eltolták a *Fecskét*, és kievickéltek vele a kikötőből. Még mindig elég erős szél fújt, elhatározták hát, hogy inkább vitorlát bontanak, így gyorsabb, mint evezővel.

- Miről ismerni fel, hogy a *Fecske* vezérhajó? - érdeklődött a hajósinas.

- Semmiről.

- Mi az, hogy vezérhajó?

- A flotta első hajója. A flotta admirálisa (az én vagyok) saját zászlóját szokta felvonni rá.

- De hiszen nincs is zászlód, csak amit Titty varrt.

- Hagyd csak, egész jó kis zászló az. Más, mint az övéké, és ez a lényeg.

- Mi az, úrfik? Későn jönnek a tejért ma reggel - fogadta őket Dicksonné, aki a kőpadlót súrolta a tejeskamrában. - Mit beszélek, reggel... hisz már délutánra jár. Éppen most mondtam

Dicksonnak, hogy tán jó volna átszaladni, nincs-e valami baj odaát, vagy elnézni Holly Howe-ba. Talán már haza is mentek.

Ezekkel a bennszülöttekkel, még ha a legbarátságosabb érzelműek is, sose tudhatja az ember, nem csinálnak-e valami galibát. Ez járt Johnnak a fejében akkor is, amikor olyan hirtelen kiugrott az ágyból, hogy olyan későre járt az idő. Ha Dickson bá' átmegy Holly Howe-ba, hogy megkérdezze, mi van, kell-e még a tej, anyu azt hihette volna, hogy valami baj történt. Pedig nincs is semmi baj, minden a legnagyobb rendben. John jól tudta, hogy anyu számít erre az ő mindennapi kirándulásukra Dicksonékhoz a tejért, s hogy ezen az úton közvetett, de állandó összeköttetésben maradt a Fecskékkel. Anyu jól tudta, hogy Dicksonék azonnal tudatnák vele, ha senki se jön át a tejért a szigetről. A bennszülöttek már ilyenek mind. Bizonyos dolgokban egészen jól hasznukat lehet venni, de néha bizony nagy nyűgöt jelentenek. Összetartanak. Összeköti őket a pletyka szoros lánc, melynek szemei között nem könnyű átbújni felfedezőknak és kalóznak.

- Jómagam is átugrottam volna - mondta az asszonyság -, ha nincs annyi dolgom.

„Hál' Istennek!” Johnnak nagy kő esett le a szívéről. Mégiscsak jó, hogy a bennszülötteknek annyi a dolguk.

- Mi volt magukkal? - kérdezte az asszonyság megfordulva, miközben egy nagy edényből kitöltötte a tejet. - Olyan mélyen aludtak, hogy még reggeli se kellett?

- Én bizony igen - sietett Roger a válasszal.

- Elaludtunk - felelt John is -, későn kerültünk ágyba.

- Tudom - mondta az asszonyság -, láttuk a világosságot a szigeten, amikor lefeküdtünk. Pedig már tízre járt az idő.

- Mi még sokkal később... - kottyant bele Roger, és majdnem kicsúszott a száján, hogyan fogták el a *Fruskát*, és hogy napkelte után kerültek ágyba; de szerencsére idejében eszébe jutott, hogy Dicksonné bennszülött.

- Jobb későn, mint soha. Nesztek a tej. Van egy tucat tojásom is a számotokra, meg kalács meg fehér kenyér, no meg egy cipó komiszkenyér, amit tegnap este küldtek át Holly Howe-ból. Remélem, Susan és Titty kisasszonykák mind a ketten jól vannak.

„Susan és Titty kisasszonykák.” Dicksonné mivel se fejezhette volna ki jobban, milyen mély szakadék tátong a bennszülöttség és a valódi élet között, mint azzal, hogy így beszélt a kormányosról és a matrózról.

- Köszönjük, jól.

- A komiszkenyér befér a kosárba a tojás tetejére. De a kalácsot meg a tejet hová teszitek, azt már igazán nem tudom.

- Majd én viszem - ajánlkozott Roger.

Lesiettek a rétre, megkönnyebbült szívvel, mintha éppen az imént szabadultak volna ki egy vékony jégtábláról. A kapitány egyik kezében a tejeskannát, másikban a kosarat cipelte. Rogernak egy-egy cipó volt a hóna alatt. Mire partot értek, Susan üstje már vígan fortyogott, a tea készen állott, és csak a tejszóra vártak.

A reggeli csendes, mohó nyeldekése folyamatosan vezetett át az ebédbe.

- Úgy hiszem, folytathatjuk - javasolta Susan, és a többiek helyeseltek. A tojást már bekebelezték, és éppen a dzsemes kenyérnél tartottak. John felnyitott egy húskonzervet.

- Miért nem esznek a bennszülöttek sose húskonzervet kenyér után? - töprengett Roger. - Pompás eledel. Kaphatok egy kis dzsemet a húsomra?

- Nem - felelt Susan határozottan.

- Miért nem?

- Belebetegszel, mint a születésnapodon.

Roger egy percig gondolkozott.

- Nem hinném...

- De nem fogod megpróbálni.

Susan ezen a napon nagyon bennszülöttes hangulatban volt, amint azt Titty matróz megállapította. Talán az éjszakai kaland az ő lelkiismeretét jobban nyomta, mint a többi Fecskéét. Talán álmos volt. A bennszülöttes hangulat abban mutatkozott, hogy nem engedte el Rogert és Tittyt fürödni közvetlenül a tojás, dzsemes kenyér, húskonzerves kenyér, dzsemes kalács, banán (frissen a fáról szedve, a Fruskák személyenként csak kettőt ettek, és így bőven maradt még a fán), komiszkenyér és teából álló reggeli-ebédjük után. Mindjárt el is kellett mosogatni, méghozzá bennszülött módra. S amikor ezzel is elkészültek, hátravoltak még a felvarrni való gombok.

- Nem is tudom, hogy tudsz ennyi gombot leszaggatni - szólt rá Rogerra.

- Well, hisz te kényszerítettél, hogy mindenből kettőt vegyek fel, és egy ruhába nehezen fér bele kettő.

Eddig kevés idejük jutott a beszélgetésre. Reggel, amikor a matrózra és a zsákmányra ráakadtak a Kormorán-szigetnél és a Fruskákra, megrekedve a Vadmacska-szigeten, alig várták, hogy mielőbb hazakerüljenek. Most aztán Titty természetesen mindent hallani akart az Amazon folyamról, és Roger nem győzött mesélni a lagúnáról, ami tele van polippal, amely, ha az ember ki akarja emelni a vízből, tüstént virággá változik. Aztán a vad iramú evezés története következett a koromsötét éjszakában, meg hogy a Riói-szigetek egyikén kis hía, hogy hajótörést nem szenvedtek. Most meg John akarta hallani, hogyan őrködött a matróz a szigeten, és hogyan fogta el az ellenséges hajót. És Titty mesélt a bűvármadárról, a Fruskák érkezéséről, miképp bóbiskolt el a tűznél, és hogyan ébresztette fel az igazi bagolyhuhogás. Azt is elmesélte, mint volt ő Robinson Crusoe, és hogy folyt le Péntek látogatása az igazi csónakon. Mikor Péntekhez ért, eszébe jutott a John számára hátrahagyott üzenet.

- Ja, igaz, megígértem, hogy megmondom neked. Anyu tulajdonképpen nem is hozzám jött, hanem hozzád. Tudod, Flint kapitány undok viselkedése miatt. Azt akarta megtudni, szeretnéd-e, ha írna Mrs. Blackettnak, hogy mondaná meg Flint kapitánynak, hogy ő hazudott, nem te, és hogy soha nem nyúltál a holmijához.

- És te mit feleltél? - kérdezte John gyorsan.

- Hogy nem tudom, majd megkérdelem tőled.

John felugrott, bement a sátrába, megnézte a kronométert.

- Megyek Holly Howe-ba, beszélnem kell anyuval.

- Bennszülöttbeszéd? - kérdezte Titty.

- Igen. Meg kell neki mondanom, hogy jobb, ha nem ír.

- Mehetek én is? - kérdezte Roger.

- Te itt maradsz - fogta le Titty -, bennszülött-megbeszélésre megy. Csak útban lennél. Különben is van egy nagyszerű tervem a kettőnk számára.

- Milyen terved?

- Óriási.

- Mégis, miféle?

- Pszt! Kincs. Gyerünk, kísérjük le előbb a kapitányt. Utána elmegyünk egy titkos helyre, a kormányos addig úgyszólván gombfelvarrással lesz elfoglalva.

John kapitány elvitorlázott Holly Howe-ba. Bőszítő dolog Flint kapitánynak ez az igaztalan gyanúsítása. De anyu semmi esetre se írjon erről Mrs. Blackettnek. Bajt hozhatna a Fruskákra.

Anyu éppen levelet írt a kertben.

- Halló, anyu, csak nem Mrs. Blackettnek írsz?

- Dehogyan, addig nem akartam írni, amíg nem tudom, kedvedre van-e. Azért eveztem át a szigetre tegnap. Mikor érkeztetek vissza az este? Dadus és én késő estig lestünk benneteket. Gondoltam, talán elcsíplek visszajövet, és mindjárt megkérdezhetem tőled.

John meghökkent. Eddig csak Flint kapitány járt az eszébe, és egy csomó egyéb dologról megfeledkezett.

- Nem jöttünk vissza, csak ma reggel.

- Úgy, Blackették ott tartottak éjszakára? Szegény Titty!

- Miért szegény Titty? Titty nagyobb hőstettet vitt végbe, mint mi hárman együttvéve. Egyedül elfogta a *Fruskát*.

- De hát akkor hol volt a két Blackett csemete?

- A Vadmacska-szigeten.

- És ti?

- Mi fent jártunk az Amazon folyamon, tudod, ahol a Fruskák laknak. Aztán nagyon besötétedett, ott kellett maradnunk a szigeteknél, míg ki nem világosodik.

- Nem gondolod, hogy nagyon közel jártatok a mulyasághoz?

- De igen, elég közel. De tudod, hadiállapot volt, és nem volt más választásunk. Megígérem, hogy soha többé nem maradok ki éjszakára. Nem is lesz rá szükség. A *Fruska* kalózái holnap átjönnek hozzánk a szigetre, együtt táboroznak velünk. A hadiállapotnak vége. Mi győztünk. Azazhogy Titty. És Rogeron mindenképp két darab volt, és aludt is a *Fecskében*. Senki se fázott meg, és senkinek nem történt baja. Ide figyelj, anyu.

- Nos?

- Amit mondtam, a kettőnk titka marad! - Eszébe jutott, hogy a Fruskák az ágyból szöktek meg, hogy az éjszakai támadást nyélbe üthessék.

- Rendben van. Mrs. Blackett, úgy látszik, ismeri már az ő csemetéit. Hallgatok, mint a sír! De azért örülök, hogy már vége a hadviselésnek. És nem lesz több éjszakai vitorlázás, ugye, megígéred?

- Megígérem.

- Tudod, hogy már csak három napotok van? A hét végén hazautazunk. Kár volna, ha ketten-hárman közületek mégis belefulladnának.

- Már csak három nap! Be kár!

- A jó idő se tarthat már soká. Ha megváltozik, úgyis el kell jöjjetek a szigetről. Ázott ürgék tábora nem nagy gyönyörűség. Használjátok ki jól ezt a három napot! Jövőre újra visszajövünk. Ne írjam meg mégis, hogy sose nyúltál az Úszóházhoz?

- Nem.

- Hát, ahogy kívánod. Gyere be, nézd meg Vicky babát, és teázz velem.

Alig tűnt el a *Fecske* barna vitorlája a sziget csúcsa mögött, Titty matróz és a hajósinas leszaladtak a kikötőbe.

- Ez volna a titkos hely? - szólt csalódottan a hajósinas.

- Minden hely titkos, ha nincs ott senki más. Különben felmászhatunk a sziklámra, ahol az udvarias madár billegett, és a víz alatt repült.

- A madár is ott lesz?

- Lehet.

- Hát akkor mégse lesz titkos hely.

- De igenis, az lesz. A madarak nem számítanak. Rajtunk kívül nincs senki az egész szigeten, kivéve a kormányost, ő meg gombvarrással foglalkozik. Hány gombot kell felvarrnia?

- Egy pár tucatot. Mindegyik ujjára egyet és egy sort elől. Tudod, amikor egyszerre mind a két ingemet próbáltam.

- No, hál' isten. Az soká eltart. Ez a lehető legtitkosabb hely. Vesd le a cipőd és a harisnyád.

Levetették a cipőket és harisnyákat, és otthagyták a parton. Átgázoltak a sekély vízen, felmásztak a sziklára, letelepedtek a tetejébe, lábukat a napsütésben lelógatva, és elnéztek a tó fodros tükre felett.

- Itt mindenki megláthat.

- De senki se hallhat.

- Hát mi az a terv?

- Kincskeresés. De addig egy szót sem árulhatok el, amíg meg nem ígéred, hogy eljössz velem kettesben.

- Más senki?

- Más senki.

- Még Susan se?

- Ő se. Senki. Elmegyünk egy elhagyatott szigetre, nem olyan, mint ez, egy *valóságos* elhagyatott szigetre, hogy kiássuk a kincset, amit a kalózok elrejtettek. Sokáig nem találunk majd semmit. De aztán kongó hang üti meg a fülünket, amint rávágunk csákányunkkal a vasláda tetejére, és aranyak ezrei gurulnak szerteszét a homokban.

- Hol van ez a sziget?

- Még nem mondtad, hogy jössz. Kincskeresők csak akkor fedhetik fel a rejtekhelyet. Ha ígéret nélkül elmondom, esetleg továbbadod a titkot egy kalóznak.

- Én nem.

- Well. Jössz, vagy nem jössz?

- I-igen.

- Esküszöl? Tulajdonképpen saját véreddel kellene megpecsételned egy papírlapon. Nem szúrnád meg az ujjadat?

- N-e-m.

- Hát ígéred, hogy velem jössz?

- I-igen.

- Akkor ülj át oda, így ni, egy kicsit jobbra, hajolj le, kukucskálj át az ág alatt. Az ott a sziget, látod?

- Hisz az a Kormorán-sziget.

- A Kincses-sziget is egyben.

- Honnan tudod?

- Hallottam, amikor a kalózok elásták tegnap a kincset.

- Igazi kalózok?

- Persze hogy igaziak. Úgy káromkodtak, hogy csuda.

- Igazi kincset?

- Persze hogy igazi kincset. Hallottam, szitkozódta, hogy alig bírják felemelni.

- De ha olyan nehéz, hogyan cipeljük el mi onnan?

- Darabonként. Lesznek közte aranytömbök, aztán sok-sok aranytallér, aranyfont és egyebek. Drágakövek, gyémántok. Minden fordulóval áthozunk belőle pár darabot.

A hajósinas néma tisztelettel hallgatta a matróz elbeszélését.

Az meg elmondta, hogyan fosztják ki a kalózok egyre-másra a hajókat, hogyan rabolják el a kincseket, a legénységet pedig végigsétáltatják a hajópalánkon, hogy a tengerbe essenek, és táplálják a cápákat. Aztán miként süllyeszti el a zsákmányolt hajót, hogy újabb préda után nézzenek. Elmesélte azt is, hogy mikor a kalózhajó már annyira megtelt kincssel, hogy a fedélzeten nincs hely a tivornyára, és a tengeri rablók már alig tudnak bejutni a kabinjukba, ha le akarnak feküdni, akkor odavitorláznak egy szigetre, és egy rejtett helyen elássák a kincseket. Aztán elmesélte a hajósinasnak, hogyan készítenek térképet, hogy visszatáljanak a kincshez, ha már megunták a kalózáletet, és vissza akarnak vonulni egy tengerparti házba, ahol békésen élik napjaikat, és azzal töltik idejüket, hogy messzelátón figyelik a tengert, és visszagondolnak az elkövetett sok-sok dicsőséges gonosztettre. (Vagy egy *Úszóházban* laknak, mint Flint kapitány - kottyant közbe Roger.)

Elmesélte még a matróz, hogy a kalózok mindig vagy legalábbis majdnem mindig elvesztik a térképet, és hogy a kincskeresők (ezek vagyunk mi, te meg én) megtalálják a kalózok helyett. Hogy a kalózok néha addig harcolnak egymással, míg hírmondó se marad belőlük, hogy senki se tudhassa meg, hol van a kincs.

- De mi tudjuk, mert én hallottam, mikor elásták. - Mesélt és mesélt egyfolytában, míg Susan át nem kiáltott értük a táborból, és ők felkapva cipőt, harisnyát, rohantak vissza uzsonnázni.

Mire John kapitány hazaért, éppen befejezték az uzsonna utáni mosogatást. Az uzsonna jellege ma nagyon bennszülöttes volt, talán mert Susan még mindig nem tudott megnyugodni, amiért megengedte, hogy a legénység reggelig fennmaradjon.

John kapitány első szava ez volt:

- Megmondtam anyunak, hogy mindnyájan kinn voltunk az éjszaka, és csak reggel jöttünk vissza.

- Nagyon kétségbe volt esve? - kérdezte Susan.

- Belül, azt hiszem, igen. De titkolta, és most már minden rendben van. Megígértem, hogy többé nem tesszük.

Erre aztán Susan újra felvidult, s megint inkább kormányosi, mint bennszülöttes jelleget kapott.

- Legnagyobb baj, hogy már csak három napunk van.

- Sok mindent lehet végezni három nap alatt.

- Első dolgunk elkészíteni a térképet. A Fruskák itt lesznek holnap, nekik mindenre megvan a maguk földrajzi elnevezése. Még ma megcsináljuk a *mi* térképünket. Ki akar segíteni?

Mindenki akart. John kapitány a földön hasalt, előtte a nyitott útikönyv és a belőle kiszakított, kiterített térkép. A többiek körülötte guggoltak, és figyelték, mint másolja át a sziget körvonalait egy nagy füzet két oldalára.

- Ez nem alkalmas hely a térképrajzolásra. Most csak egy térképvázlat készül. Majd otthon rendesen megrajzoljuk. Olyan nagy térképet, mint apué a kínai tengerről.

- És felakasztjuk a tanulószoba falára, hogy megmutathassuk, hol mindenütt jártunk - mondta Susan.

- És hogy újabb útiterveket kovácsoljunk a jövő expedícióra - tette hozzá Titty.

- Színes térkép lesz? - kérdezte Roger.

- A fényeket fényesre festjük. Egy nagy sárga folt lesz a világítótorony, és két kis folt lesz a vezetőfény.

- Milyen színű lesz a szárazföld?

- Azt a bennszülött-térképen fehérén szokás hagyni. Különben nem fontos! A bennszülöttek berajzolnák Darient, mert az magas szirttető, de nem törődnének Holly Howe megjelölésével.

- De mi megjelöljük, ugye?

- Belerajzoljuk, mint bennszülött települést.

- Talán egy kis ábrát hozzá?!

John rajzolt egy kis házat, körülötte fákat és három pici alakot, a bennszülöttek: anyu, Vicky baba és a dadus földrajzi megjelölésére. Aztán az Úszóház-öböl helyére beírta a nevét, és odarajzolta az Úszóházat. Ott volt még Dicksonék farmja, egy kis emberrel és egy tehénnel, hogy szemléltesse a vidék termelési ágait.

- Rajzold be a vadembereket is a wigwammal meg a kígyóval - ajánlotta Titty, és egy kígyó, egy háromszögletű fekete kunyhó és egy máglya jelölték a szénégetők birodalmát. Riót sok

apró házzal, kikötővel és tutajjal jelölték meg. A Rió körüli szigeteket is belerajzolták, de csak egynek volt neve. John beírta „Kikötésünk szigete”, ahol tilos volt a kikötés, és ahol a *Fecske* pihent ama emlékezetes éjszaka sötétjében.

- Az én szigetem is belerajzolhatnátok!

- Melyik szigetet?

- Amelyikről a Fruskákat lestem első nap, hogy felbukkantak.

John azt is berajzolta, és mellé írta „Titty szigete”. A Vadmacska-szigetet is berajzolták, a világítótorony-fát, a kikötőpartot, a táborn. A Cápa-öbölbe - ahol halásztak - egy halat rajzoltak, aztán a kapitány szaggatott vonallal megjelölte a *Fecske* útirányát az Amazon folyamhoz és vissza.

- Milyen mélyen hatoltatok be a folyóba? - kérdezte Titty.

- A lagúnáig. Azt is megjelöltem.

- Rajzold bele a polipokat is - kérte Roger.

- A poliprajzolás nem éppen mesterségem - jegyezte meg John, miután megtett mindent, ami tőle tellett.

A térkép kezdett nagyon hasonlítani egy valódi térképhez. A tó déli és északi részét, amit már felkutattak, szaggatott vonallal jelölték. Egyes pontokat „Ismeretlen Vizek” vagy „Felderítetlen Terület” jelzéssel láttak el.

- Semmi értelme, hogy bevegjük azt is, amit nem ismerünk - vélekedett John. - A hegyeket természetesen belerajzoljuk, ahová el lehet látni a már felkutatott területekről.

A kikötők mellé, ahol eddig horgonyt vetettek, John kis vasmacskákat rajzolt, egyet a Rión túli szigetekhez, egyet magában Rióban, egyet pedig a Holly Howe-öbölben, no meg a Cápa-öbölben, ahol Roger megfogta és mindjárt el is eresztette az óriás halat, és a hegycsúcsnál, ahol kikötöttek, amikor a szénégetőknél jártak, és persze egyet a Dicksonék kikötőjébe.

- Egyet arra a helyre, ahol én a *Fruskával* horgonyoztam - kívánta Titty.

- Igen, azt is bele kell rajzolni.

És egy kis horgonyt rajzolt a Kormorán-sziget északi csúcsához.

- Egy Kincses-sziget se hiányozhat, de sajnos, amelyik kincset rejt, annak már van neve.

- Melyik az? - kérdezte John kapitány meglepődve.

- Hát a Kormorán-sziget!!

- Ott csak kormoránok vannak.

- Ez még titok. Ott van a kincs. Roger és én fel fogjuk kutatni. A kalózok rejtették el múlt éjszaka, amíg én a *Fruskával* a ködben horgonyoztam.

- Miféle kalózok?

- A sötétségben eveztek oda, kihallgattam a beszédüket.

- Biztos halászok voltak.

- Nem, nem halászok, majdnem összetört a csónakjuk, és nagyokat káromkodtak.

- Hogy elnyargal az eszecskéd - nevetett Susan.

- Biztos elbóbiskoltál a csónakban, és álmodtad az egészet. Ide figyelj! Látod ezt a szigetet? Kincses-szigetnek fogjuk elkeresztelni. Ennek a nagy szigetnek, itt Rión túl, úgysincs még neve.

- És ha igazán van rejtett kincs a Kormorán-szigeten? Sok-sok tonna spanyol arany?! Roger és én fel fogjuk kutatni. Gyerünk azonnal, győződünk meg róla.

- Csillapodj, Titty - nevetett Susan.

- Ma este már úgys késő volna. Igazában úgyse lehet ott kincs.

- Az éjszaka sötétjében szállították oda - erősködött Titty izgatottan.

- Szűnj meg már, Titty - szólt rá Susan, majdnem újból bennszülötté válva. - Itt az ideje, hogy vacsorázzunk. Ma mindenki korán ágyba bújik, ne felejtsetek el, reggelre itt lesznek a Fruskák.

VÉSZES HÍREK AZ ÚSZÓHÁZ-ÖBÖLBŐL

A Fecskék, miután jól kialudták magukat, újra a régi formában voltak. Korán ébredtek, megfürödtek, azután halászni mentek. Fogtak reggelire vagy egy tucat apró halat. Sok halra volt szükségük. Hátha a Fruskák korán érkeznek, és velük tartanak a reggelinél.

- Nem lehet tudni ezeknél Fruskáknál, mikor indulnak - számítgatta Susan. - Nem hinném, hogy reggelire itt lennének, de ha mégis, jut elég mind a hatunknak. Megsütjük mind. Most pedig menjen valaki a tejért.

A Cápa-öbölben halásztak, nem messze Dicksonék kikötőjétől. Kieveztek a partra, Roger és Titty felcipelték a tejeskannát, azalatt a kapitány és a kormányos a tóparton megpucolta a halat.

- Titty el akar menni reggeli után kincset keresni - mondta a kapitány. - Persze nincs ott semmi, de hát nem lesz nyugta addig.

- Néha nem tudja, mi a valóság és mi nem. Hát hiszen elmehet éppen délután, ha olyan nagyon akar. Úgyis kipárolog a fejéből az egész, ha a *Fruska* kalózái megérkeznek, és Nancy meg Peggy felállítják a sátrat, és megindul a tervezgetés...

- Rengeteg a dolgunk ma reggel. Össze akarom kötni a vitorlarudalókat, mire megérkeznek. Már tegnap kellett volna. Aztán a *Fecskére* is ráférne egy alapos sikálás.

- Szeretném, ha ragyogna a tábor, mint a tükör. Szégyen, hogy a lábosaim és a rántottasütő milyen állapotban vannak.

Mire megtisztították a halakat, és szép sorjában lerakták a csónak fenekén, Roger és Titty is visszaérkeztek a tejjel.

- Ez kibírhatatlan! - kiáltotta Titty már messziről. - Flint kapitány megint kezdi. - Undokabb, mint valaha. Alig köszöntünk Dicksonénak, máris rákezdte, hogy igazán kár volt az Úszóházban matatnunk. Én mondtam neki, hogy hozzá se nyúltunk, mire ő: Well, valaki mégiscsak kellett hogy tegye. Aztán befogta a száját, többet egy szót se lehetett az asszonyáságból kihúzni, még akkor sem, amikor azt mondtam: Flint kapitány egy tengeri szörnyeteg, és bár süllyedne el az Úszóháza.

- Ezt kár volt mondani - csóválta fejét Susan.

- Nem gondoltam rá, hogy bennszülöttel állok szemben.

- Nem adott nekünk se süteményt, se melaszt. Még egy fia almát se - panaszkolt Roger.

- Miért nem hagy bennünket békén az a kapitány? - kérdezte John kapitány rosszkedvűen.

- Melyik az a sügér, amit én fogtam? - kérdezte Roger, mikor meglátta a szép sorjában kirakott halakat a csónak fenekén.

- Ez ni. Nem, mégse, ez az egész kicsi. Azt Susan fogta, láttam. - Visszaeveztek a Vadmacska-szigetre. Susan megpiszkálta a tüzet, vaját dobott a rántottasütőbe, és felolvasztotta, hogy kisüsse benne a sügéreket. Roger ott állt és nézte. John felment a megfigyelőállomásra, Titty a nyomában.

- Elmehetünk reggeli után, Roger meg én, felkutatni a kincset?

- Ma érkeznek a Fruskák. Fel kell súrolni a fedélzetet, és mindent rendbe kell szedni. Majd később. Halló, matróz, ugorj csak le a messzelátómért! Ez már a harmadik csónak, ami bevezett az Úszóház-öbölbe.

- Igent igen, uram - felelte a matróz, és leszaladt a táborba. Ott elfogta a kormányos, akinek éppen kapóra jött. Keresett valakit, aki megkenje a vajás kenyereket, míg ő a zsírban sistergő halakra ügyel.

- A kapitány kéreti a messzelátót - pihegte a hírnök.

- Jelentsd neki, hogy mindjárt kész a reggeli. A messzelátónak nem árt, ha áll, a sügérnek igen. Addig kell enni, amíg meleg.

Titty megszökött a messzelátóval, és átadta a kormányos üzenetével együtt.

- Azonnal jövök. - Szeméhez emelte a messzelátót. - Valami történik az Úszóház-öbölben. Most egy motoros megy be, megrakva emberrel.

Felhangzott a kormányos sípjele.

- Jövünk már, jövünk!

- Ha a bennszülöttek támadást intéznek Flint kapitány ellen - mondta Titty -, szeretnék én is ott lenni.

A kormányos újból sípolt, és a kapitány és a matróz letelepedtek a többiek mellé a tűzhöz.

- Valami történhetett az Úszóház-öbölben. Egyik csónak a másik után fut be. Úgy látszik, mindenkinek elmeséli, hogy mi matattunk azon az utálatos Úszóházon.

- Ne is gondolj Flint kapitányra - nyugtatta meg Susan a parancsnokot -, nem tehetünk róla, ha azt hiszi, hogy mi nyúltunk a hajójához. Nem tudjuk megakadályozni, hogy ezt gondolja rólunk. Emlékezz, mit mondott anyu. Az a fő, hogy mi tudjuk, nem mi nyúltunk hozzá. Ne izgulj miatta. Már tettem cukrot a teádba, és nesze, itt a hal. Ehetsz még többet is, ha a Fruskák nem sietnek.

Mindegyik Fecske elfogyasztott két-két sügért, és még mindig maradt négy a tepsiben. Susan felküldte a hajósínast a megfigyelőállomásra, nincs-e még a *Fruska* a láthatáron. Az egy szempillantás alatt már vissza is jött.

- Nincs vitorla a láthatáron, de egy csónak evez ki az Úszóház-öbölből. Csak reggeli után érhetnek ide. Ez fejenként egy újabb halat jelent.

- Szeretném tudni, mi történik ott - mormolta magában John kapitány.

- Ne is gondolj rá.

- Jó, hát akkor nem gondolk.

Reggeli után mindenki rendezgetni kezdett.

- Én rendbe szedem a tábort - osztotta ki a munkát a kormányos -, ti azalatt lesikáljátok a *Fecskét*. Vidd magaddal a matrózt és a hajósínast, és állítsd őket oda fedélzetet sikálni és rezet fényesíteni.

- Sok réz éppen nincs a *Fecskén* - mondta Roger.

- De ott vannak a szögek - mondta Titty.

- Hát pucoljátok fényesre a szögeket! Homokkal és nedves ronggyal szépen megfényesednek. Nesztek két rongy, aló mars, takarítsatok ki minden szemetet, és dörzsöljétek végig a padlót vizes ruhával, hogy úgy ragyogjon, mint egy vadonatúj hajó.

- Felhozom a vitorlát a táborba - mondta John kapitány. - Újra odafűzőm a vitorlarúdhoz. A vitorlarudalókat is könnyebben rendbe tudom szedni, ha a vitorla nincs kifeszítve.

- Nem bánom, ha nem vagy az utamban. Nekem a lábosokat kell kisikálnom.

- Felhúzzuk a *Fecskét* a kikötőbe, és kikötjük, hogy a helyén legyen, mikor a *Fruskák* befutnak.

John a matrózzal és a hajósinnal együtt leszaladt a partra, és már bent is volt a hajóban. Beeveztek vele a kikötőbe. Reggel, mikor halászni mentek, otthagyták az árbocot és vitorlát. John felállította az árbocrudat, és a tetejére felhúzta Titty zászlóját. A hajósina és a matróz benn maradtak a hajóban, súroltak, fényesítettek. John kikötötte a *Fecskét*, egyik kötéllel a farából és a másikkal az orrából, hogy hely maradjon a *Fruskának* is, ha befut.

A matróz és a hajósina szorgalmasan sikálták az üléseket, és felsöpörték a piszkot a csónak fenekéről.

A kapitány vette a vitorlát meg a rudakat, és a vállán egyensúlyozva visszavitte a táborba, és ledobta a földre. Susan éppen elkészült a mosogatással.

- Csak még gyorsan felszaladok a megfigyelőállomásra, elmentek-e már azok a hajók.

Susan felnézett a munkából.

- Semmi értelme, hogy rágondolj. Egyáltalán ne is gondolj arra az emberre.

- Ez mind nagyon okos beszéd, de nem tehetek róla, ha mégis rá kell gondolnom.

- Gyere, segíts nekem felakasztani a pokrócokat.

- Talán már a *Fruskák* is a láthatáron vannak.

- Sose törődj velük!

Kihordták a pokrócokat a sátorból, és kiteregették a sátorkötelekre. Aztán püfölték-verték a matracokat, amelyekben a szalma már nagyon megcsomósodott. Addig rázták, tolták és rugdalták, amíg frissen tömött matrachoz hasonlítottak ismét, és nem félig üres sajtoszacskókhoz.

Susan megszikálta a lábosokat és a rántottasütőt, és finom homokkal lepucolta róluk a kormot. Nem volt ugyan a legjobb minőségű homok, de mégis a legfinomabb, amit elő tudott teremteni.

- A teásüst maradjon csak olyan fekete. Ez a valódi üstsín.

John kiteregette a vitorlát a földre, kifűzte és megszabadította a vitorlarúdtól. Mellé telepedett, s isten tudja, honnan előkotort finom vékony spárgával összekötözte a rongyos vitorlarudalókat, mindenütt gondosan lenyirbálva a kirojtosodott szélüket. Nagy munka volt. Észrevette, hogy az egyik varrás felfeslett, bement a sátorba, és soká motozott egy dobozban.

- Szerencse, hogy hoztam magammal vitorlavarró tűt.

- Még nagyobb szerencse volna, ha értenél is hozzá - szólt oda a kormányos, mikor a lábosokról felpillantva, John éppen a hüvelykujját szopogatta.

- Nem az én hibám, az igazi vitorlaszabók bőrpárnát tesznek a tenyerükbe, és úgy szúrják át a tűt.

- Hadd lám csak!

Együttes erővel egész jól ment a vitorlavarrás. John vitorlarudalói rendbe jöttek.

John kifeszítette Susan segítségével a vitorlát a vitorlarúd mentén, és hozzálátott a visszafűzéséhez. Annyira belemélyedtek a munkába, hogy észre se vették, amikor egy csónak kikötött a parton.

Arra pillantottak fel, hogy egy hatalmas szál rendőr - ingujjban - behúzza az evezőjét. Feláll a csónakban - csak nagy nehezen tud egyensúlyt tartani -, aztán kiszáll. Felveszi a kabátját a csónak orrából, és egyenest a tábornak tart. Nagyon ki volt melege, s útközben addig babrált a kabátjával, míg végre előkotort a zsebéből egy nagy piros zsebkendőt, és azzal megtörölte az arcát. Onnan a magasból lepislogott a kapitányra.

- Jó reggelt - köszönt John udvariasan.

- Jó reggelt - viszonzta a nagy szál rendőr. - Munkában?

- Igen, erős munkában.

- Az evezés még jobban megizzaszt ebben a hőségben!

- Hosszú útról jön? - kérdezte Susan, aki azon törte a fejét, mit adhatna neki inni.

- Igen, nagyon messziről. Szeretném tudni, mivel foglalatostkodnak itt.

- Ez itt a táborunk. Nem pihenne le egy kicsit? Sajnálom, hogy nincs sörünk, de még akad egy-két banán, ott ni, azon a fán.

A rendőr dűnnyögött valamit az orra alatt, de nem azt, hogy „köszönöm”. Nagy ügyel-bajjal kikotorta a noteszt és ceruzát a kabátja zsebéből.

- Kérem a nevét és címét.

- Nevem John Walker. Itt ni, ez a mi címünk.

- Walker, John - motyogta a rendőr írás közben. Újra megtörölte az arcát. - Cím?

- Itt.

- Hol?

- Itt.

- Az nem elég. Hol laknak?

- Itt, ezekben a sátrakban.

A rendőr körülsétált, és bekukucskált a sátrakba. Susan mentegetődzött:

- Ma még nem vetettük meg az ágyakat.

Ebben a pillanatban vidám füttyszó röppent fel a sziget másik oldalán.

- Több is van magukból?

- Ujjé!

- Nos, ide figyeljenek. És nyíltan válaszoljanak nekem. Mikor jártak Mister Turner házában?

- A közelében se jártunk soha, csak egyetlen-egyszer, amikor egy kis beszédem lett volna Mister Turnerral.

- Ejnye már, no - csóválta a fejét a rendőr -, ezzel nem fogják magukat tisztára mosni. A baj már...

- Sammy!

A friss, éles hangra a rendőr sarkon fordult.

- Sammy! Kisül a szemem miattad. Ha azonnal nem távozol, megmondom az anyádnak.

- Bocsánatot kérek, Ruth kisasszony - hebegte még vörösebben, mint eddig -, azt gondoltam, hogy tudnak valamit a betörésről. Hisz már máskor is babráltak az úszóházon. Sejtelmem se volt, hogy az önök barátai.

- De még mennyire azok! - kiabálta Nancy kapitány a táborba érve, és egy köteg sátorcölöpöt dobott a földre. - Sose volt semmi közük Jim bácsi Úszóházához. Te most visszamész Jim bácsihoz, és megmondod neki. Vagy foglaljuk le a csónakját, és tartsuk itt túsznak? - fordult kérdőleg Johnhoz.

- No ne! Ne tegye azt, Ruth kisasszony. Le kell eveznem a tó végébe.

Peggy Blackett közeledett az ösvényen a kikötő felől. Hatalmas fehér batyu a vállán, mögötte Titty és Roger pokrócokkal és egy csomag összekötözött horgászbottal megrakodva.

- Halló, Sammy! Hát te mit keresel itt?

- Tévedés volt, kisasszonykám.

- Robogj el, Sammy, és máskor ne csinálj ilyen vicceket!

A nagy szál rendőr lebotorkált a csónakjához, és eltolta a parttól.

- Ruth kisasszonyka és Peggy kisasszonyka - könyörgött -, el ne mondják az édesanyámnak.

- All right, Sammy, ha ezentúl jól viseled magad.

- Mit akart?

- Mitől volt úgy begyulladva?

- Ismeritek?

- Persze hogy ismerjük. Az édesanyja anyu dadája volt és a miénk is, amikor még nagyon fiatalok voltunk. Ő a mi házi rendőrünk. Senkitől se fél, csak az anyjától... és persze tőlünk. Tudjátok, mi történt?

- Mi?

- Emlékeztek arra az üzenetre, amit a két Billy adott át nektek, hogy adjátok át nekünk, hogy adjuk át Jim bácsinak, hogy tegyen lakatot az Úszóházra?

- Jim bácsi Úszóházát kirabolták - folytatta Peggy.

- Mindjárt tudtam, hogy valami történt, amikor ma reggel annyi csónak evezett be az öbölbe! - kiáltott fel izgatottan John kapitány.

- A többi kalóz megtámadta Flint kapitány hajóját, míg oda volt - mesélte Nancy kapitány. - Csakugyan elment otthonról, tudod, akkor, amikor te mondtad, hogy elment. Mi tévedtünk. A világosság, amit az Úszóház ablakában láttunk, amikor elvitorláztunk mellette a sötétben, nem az ő lámpája volt. A betörőké volt, a többi kalózé. Éppen abban a szent pillanatban láttak hozzá szörnyű művükhöz.

- Másvalaki is észrevette a világosságot az ablakban - vette át a szót Peggy. - A motoros ember, aki tudta, hogy Jim bácsi eltávozott otthonról. Reggel odament, és a kabinajtót tárva-nyitva találta, az egész ház fel volt dülva. Átjött anyához, és anya sürgönyözött Jim bácsinak.

Tegnap este visszaérkezett, és rögtön odarohant az Úszóházba, de olyan szörnyű rumlit talált ott, hogy papagájával együtt rögtön visszajött hozzánk éjszakára.

- Dühöngött, akár egy örült - mesélte tovább Nancy -, és a papagája is olyan dühös volt, hogy egy szót sem akart beszélni.

- Néha valóságos örült volt, néha csak egyszerűen bosszús - folytatta Peggy. - Azt mondta, nem bánta volna, ha akár mindenét elviszik, csak azt ne vitték volna el, amit elvittek. Elemelték a régi kabinkofferjét, benne az írógépet és a könyvet, amin egész nyáron dolgozott. Azt mondta, biztosan azért vitték el, mert sokat nyomott. Nem tudja, elemeltek-e még mást is. De az összes szekrény tartalmát kihányták a földre, és összevissza dobáltak mindent a hajón. Néha csak egyszerűen szerencsétlen volt, és egy szót sem szólt, aztán megint dühöngeni kezdett, hogy ez a tó tele van mindenféle haszontalan fiúval, és rátok gondolt.

- Még mindig azt hiszi, hogy mi voltunk?

- Én éppen meg akartam neki magyarázni, hogy ti nem is lehettetek, mert ti azon az éjszakán fent jártatok az Amazon folyón - mondta Nancy -, amikor mi a fényt láttuk a kabinablakban, de Peggy még idejében oldalba bökött, és így gyorsan eszembe jutott, hogy akkor tulajdonképpen hivatalosan ágyban voltunk, és befogtam a számat. Arra gondoltam, milyen csuda jó, hogy megengedték nekünk, hogy veletek táborozzunk. Minden percben el lehettünk rá készülve, hogy azt mondja valaki: többé nem engedlek. Olyan nagy murit csaptak a bennszülöttek! Hát meglógtunk, és még tegnap este berakodtunk a *Fruskába*, és elrejtettük fent a folyón. Aztán ma reggel lehasaltunk lesben, míg Jim bácsi vissza nem evez az Úszóházhoz. Indulásnál alig kaptunk szelet, különbeni már rég itt lettünk volna. Eveznünk kellett a szigetek között, aztán egy kicsit vesztegeltünk is, mert figyeltük a csónakokat, ahogy az embereket szállították az Úszóház-öbölbe, hogy megtekintsék a betörés színhelyét.

- Idejében érkeztetek haza tegnap reggel?

- Kis híja, hogy rajtacsíptek. No, de azért kimásztunk a slamasztikából!

- Épp annyi időnk volt, hogy ruhástul, mindenestül ágyba bújjunk, máris zörgettek az ajtón.

- Ide figyeljetek - mondta John. - A hadműveletek éjszakáján törtek be?

- Persze. Hisz emlékszel, láttuk akkor éjjel a kivilágított ablakokat. Milyen kár, hogy nem tudtuk. Elfogtuk volna valamennyi rablót, és Jim bácsit örök időkre hálás rabszolgánkká kötelezzük.

- Talán akkor mégis igaz, hogy Titty hallott valamit azon az éjszakán - tűnődött John kapitány.

- Talán a kalózok, akiket én hallottam, fosztották ki Jim kapitány hajóját!

- Mit hallottál?

- Egy csónakban eleveztek mellettem, amikor én a Fruskával a nyílt tengeren horgonyoztam.

- Egész biztos, hogy a rablók voltak. Mi láttuk a világosságot, amit gyújtottak, és ti hallottátok a hangjukat, amikor beszéltek. Csak azt az egyet nem értem, miért vette Jim bácsi a fejébe, hogy nektek valami közötök van a dologhoz?

- Hogy is lehetne - sziszegte John kapitány a fogai közt.

- Madzag és hurokkötél - káromkodott Nancy kapitány. - Nekem nem kell hogy magyarázd. Csak az nem fér a fejembe, honnan veszi.

John kapitány nagyon kényelmetlenül érezte magát.

- Nekem se akart hinni, mikor nála jártam, és megmondtam, hogy sose nyúltam az Úszóházhoz. Tudod, amikor át akartam neki adni a szénégetők üzenetét.

- De miért nem akart hinni neked?

- Well, Nancy kapitány, szót sem érdemel.

- Dehogynem - dühöngött Nancy kapitány. - Az öreg Sammy nem ütötte volna ide az orrát, ha nem hallott volna valamit harangozni.

- Azon a napon történt, amelyen először pillantottunk meg benneteket, és amikor azt hittük, hogy rátok lőtt. Láttá, hogy arra vitorlázunk - tudod, mikor utánatok kémleltünk -, és azt hitte, hogy mi eresztettük fel a rakétát a kabin tetején.

Nancy kapitány lángvörös lett. Még a napbarnított arcán is átütött a vörösség.

- Ezt én azonnal helyreigazítom. Nagyon undok volt?

- Hazugnak nevezett. De mondom, szóra sem érdemes.

- Már hogyan lenne! Peggy!

- Uram?!

- Rakodj ki a *Fruskából*. Szedd ki az árbocot és a vitorlát, hordj ki mindent ide a partra. Kormányos úr, John kapitány, van egy ív papír és egy ceruza a táborban? Egy darab faszénre is szükségem volna, a tűzhelyről.

John kapitány bement a sátorba, és kihozta a füzetet és a ceruzát. Nancy kapitány lehasalt a földre, és pár percig írásba merült. Minden szó után alaposan megnyálazta a ceruzát, és jó erősen megnyomta a papíron. Kétszer ki is törte a ceruza hegyét, hogy újra meg kellett faragni.

- Azért nyalom, hogy jó fekete legyen - magyarázta, amikor Susan meglepve figyelte, ugyan mit csinál.

Titty és Roger tátott szájjal bámulták.

Mikor befejezte, felállt, kivett egy darabka megszenesedett fát a tűzről, kitepte a teleírt lapot a füzetből, s a hátát bekormozta a faszénnel. Aztán összehajtogatta, és bedugta az inge zsebébe.

- A hajó útra kész, uram - jelentette Peggy kormányos.

- Mindjárt itt leszek - búcsúzott sietve Nancy kapitány.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte John, amikor Nancy eltolta a csónakot.

- Odadobom neki a Fekete Foltot - felelte Nancy kapitány, nagyot fröcskölvé evezőjével.

A KIRABOLT TENGERI RABLÓ

Az Úszóházi Ember, Flint kapitány, Jim bácsi néven is közismert, ott ült egymagában, zöld papagája társaságában a kabin közepén, és nekikeseredve próbálta helyre rakni a holmikat látogatói után. Először betörők jártak nála, aztán az a rengeteg ember, aki mind látni akarta, ugyan mennyi a kára. Sammyt és a másik rendőrt meg a riói rendőrbiztost nem is számítva, aki Sammyt a tó lábához küldte, a másik rendőrt meg a tó másik végébe, hogy szaglásszanak. A betörők mindent felforgattak. A szekrények és állványok - melyekben eddig példás rend honolt - ajtaja tárva-nyitva, tartalmuk a földön. Lerángatták a tomahawkokat, a cápafogból készült nyakláncokat, a bumerángokat, a zöldre és vörösre festett gurdókat, ami mind-mind Flint kapitány útiemléke volt, és eddig nagy tiszteletben részesült. Ott lógott mindegyik a maga helyén a kabin falán. Mintha egy forgószerű után kellene rendet csinálni. Flint kapitány rálépett egy kis columbiai ébenfa elefántra. Felszedte, egy pillanatig enyvre gondolt, de aztán a kihullott agyarakat, az ormányt és a két lábat dühében kihajította a kabin ablakán.

A zöld papagáj ott álldogált a kabinasztal szélén, és azzal bíbelődött, hogyan haraphatná le annak a kis Buddha-szobornak a fejét, amit Flint kapitány vásárolt valamikor Hongkongban.

- Csak rajta, Polly, törd össze ezt is!

- Szép Polly - csacsogott a papagáj, és a kis bálványt karmai és erős, görbe csőre közé kapta.

- Hogy a csudába nem vittek el ebből semmit, ha már lopni akartak? Nem megy a fejembe - dohogott Flint kapitány, aki sokat lévén egyedül, hozzászokott ahhoz, hogy önmagával és a papagájával társalogjon. - És elemelik azt az egyet, amiből a világon semmi hasznuk sem lehet, nekem viszont mind közt a legbecsesebb. Sose csukj le semmit, Polly, akkor sose fog semmi elveszni. Akárki is a tolvaj, kétségtelen, hogy azért vitte el a lábát, mert olyan súlyos volt. Ha az a fiú a tettes, akkor elég markos legényke. Lehet, hogy cinkosai is voltak. Well, ha ki tudja nyitni, sajnálni fogja, hogy nem mást vitt el. „Tengeri gizgaz, összehordta egy öreg Rozmár.” Neki nem jelent semmit, Polly, nekem pedig sok nehéz munkámba került.

- Szép Polly! - rikácsolt a papagáj, miközben a bálvány feje a földre pottyant.

Flint kapitány lehajolt, hogy felvegye, és közben egy törött emutójas héja reccsent meg a lába alatt.

- Nem kényszeríthet senki, hogy még egyszer összehordjam a „tengeri gizgast”.

A zöld papagáj dühös rikácsolást hallatott, amikor Flint kapitány felemelte a kis Buddha-fejet.

- Isten neki, nesze!

A papagáj odaszökdécselt az asztallapon, egyik lábával megkapaszkodott az asztal szélében, a másikkal átvette gazdájától a fejet.

- Az egész nyárnak fuccs! - sóhajtott Flint kapitány. - És a naplóim is mind odavesztek.

- Szép Polly! - rikácsolta a papagáj.

- Egy bizonyos - szötte tovább Flint kapitány a gondolatait, egy csomó ruhát behajigálva a szekrénybe -, hogy az unokahúgaimnak semmi közük a dologhoz. Sok minden kitelik tőlük, de a kabinomat még sose forgatták fel. De az a fiú már akkor sem tetszett nekem, amikor itt járt, és mindenfélét összehazudott a tűzijátékról. Fiúktól minden haszontalanság kitelik, akármilyen jól neveltek is egyébként. Magam is komisz kölyök voltam, legalább úgy meséli a családi krónika, de hazudni sose hazudtam.

Ebben a pillanatban egy összehajtogatott papírdarab repült be a kabin ablakán, és pottyant az asztalra. A papagáj odatotyogott és felszedte. Alkalmasabb anyag a csőrének, mint a kis Buddha-szobor roncsai. Flint kapitány kinézett az ablakon.

- Halló, Nancy! Jössz, ugye, kárörvendeni?

- Nem állok veled szóba! Odadobtam neked a Fekete Foltot, olvasd el.

- Mi bajod velem?

- Nem állok veled szóba, míg ki nem jelented, hogy megbántad a dolgot. Olvasd el a Fekete Hírt, majd megtudod.

Flint kapitánynak éppen csak annyi ideje volt, hogy kimentse a papírt a papagáj csőréből. Már így is két darabban volt. Kibontotta és összerakta. Az egyik oldalán faszénrel rajzolt maszatos fekete folt, a másikon az írás:

Flint kapitánynak (alias Jim bácsi), John sose nyúlt az Úszóházhoz. Amikor azt mondtad, hogy hazug, ő nem volt az. Élete kockáztatásával jött el hozzád, hogy figyelmeztessen, hogy vad bennszülöttek készülnek rajtaütni az Úszóházon. Te nem akartad meghallgatni, helyette inkább hazugnak nevezted. És még te beszélsz hálátlanságról?! Most aztán kiraboltak. Örülök, szívből örülök! Ha éppen tudni akarod, ki perzselte meg szakálladat (ld. Spanyol Fülöpöt) egy felrobbantott rakétával a kabinod tetején, hát - alulírott volt. Megérdemelted. Ez egy Fekete Hír. Meg vagy fosztva a nagybácsi címtől és jellegtől és minden egyéb vele járó tisztségektől.

*Nancy Blackett,
a FRUSKA kalóza*

- Hé, Nancy! Hé! - kiáltott Flint kapitány Nancy után a kabinablakból.

Nancy kapitány, aki meg akarta mutatni a Fecskéknek, hogy nem béketárgyalások kezdeményezésére látogatott el az ellenséghez, igyekezett minél gyorsabban elpárologni az Úszóházöbölből.

- Ördög és pokol! Hát ezek a kis gézengúzok garázdálkodtak itt! Milyen vadállatnak gondolhat engem az a fiú! Az is voltam, vadállat. És aztán még fogtam magam, és azt mondtam a rendőrségnek: lehet, hogy valami köze van ehhez a disznósághoz. Mars be a luxuskabinodba, Polly, túl sok holmi hever itt szerteszét, semhogy téged bízzalak meg az őrizetével.

Flint kapitány a vadul rikácsoló papagájt bezárta kalitkájába, felrohant a fedélzetre, beugrott csónakjába, eloldotta a kötelet, és Nancy kaptány után evezett. Azonnal beszélnie kell azzal a fiúval és jóvátenni - ha lehet - a történeteket.

KIBÉKÜLÉS FLINT KAPITÁNNYAL ÉS ÚJABB HADÜZENET

Mikor Nancy kapitány felkapott hajójára, Peggy és a Fecskék pár percig sóbálványként meredtek utána. Senki sem tudta pontosan, mi a szándéka.

- Talán mégse kellett volna neki megmondani - szólalt meg végre John.
- Ej, butaság - vélekedett Susan -, előbb-utóbb úgyis megtudta volna. Szereljük fel a Fruskák sátorát, mire visszatér.
- Helyes - mondta Peggy -, itt van minden holmink. Nancy cipelte a rudakat.
- Nem kéne mégis utána evezni? Hátha segítségre van szüksége - javasolta Titty.
- Inkább nem - mondta Peggy -, ha szüksége lenne segítségre, nem ment volna egyedül.

Kigöngyölte a nagy fehér batyut. Sátor volt, de egészen más szerkezetű, mint a Fecskéké.

- Hol is vannak azok a sátorcölöpök? Mindegyik két darabból áll, ha összeilleszted, négy egyforma hosszú rudat kapsz. Akkor bedugod őket a sátorlap sarkaiban levő szegélybe. Komisz munka, annyi szent, mert nagyon szoros a szegély. Az első kettő még csak menne valahogy, de aztán már rettenetes, mert nagyon nehéz a szegélyt egyenesen tartani, hogy a rúd bebújjon. Te, matróz és te, hajósinas, kapaszkodjatok bele a másik végébe, akkor kifeszül. Mindjárt könnyebben megy!

Mindenki segített. Egymásba dugták a cölöpöket, és betolták a szegélybe. A szegélyek tetején kis zacskó volt, mint a kesztyű ujjai, és a rudak végei a kis zacskóban, mintegy hat inchnyire álltak ki a sátor tetején. - Mint a szárfülek - állapította meg Roger. Peggy aztán hosszú, sovány hurkába szedte a sátrat, azaz inkább csak megpróbálta. John fogta a hurka egyik végét, Peggy a másikat.

- Ide ni. Szerencse, hogy nem a mi helyünkön verték fel a sátratokat, különben vérnek kellett volna folynia a táborhelyért. E nélkül a két tönk nélkül nem tudnánk felállítani.

A tábor túlsó oldalán, szemben a Fecskék sátraival, két fatönk állott. Köztük a fűben négyszögletes, kikopott hely. Peggy az ujjait a fűbe fúrta, a négyszög mindegyik sarkában megtalált egy-egy lyukat.

- A cölöpök ezekbe a lyukakba valók. A köteleket a sátor tetejéről idevezetjük a két öreg fatönkig, aztán rájuk csavarjuk, és ezekkel a kis faékekkel megerősítjük. A faékekben két lyuk van, mindegyik végükön egy. A köteleket keresztülbújtatjuk az egyik lyukon, aztán körülfogjuk vele a fát, majd befűzzük a másik lyukba, ott csomót kötünk, hogy a kötél ki ne csússzon. Ha a köteleket meg akarjuk feszíteni, nem kell egyebet tenni, mint a két faéket feljebb tolni a kötélen és a kötél másik végét oldalt meghúzni. Ha eleresztjük, nem engedi, hogy lecsússzon.

- Sokkal könnyebben megy, ha mind az ötten dolgozunk rajta! - állapította meg elégedetten Peggy.

A sátor ott állt készen a maga helyén, és a szárfülekből elágazó kötelek minden oldalon jó erősen megfeszültek.

- Ha ketten vagyunk Nancyvel, kétszer annyi időbe telik. Hol vannak a vascövekek?
- Itt vannak, ni - mutatott Titty a földre.

- Ezeknek is mindnek megvan a maga lyuka - magyarázta Peggy. - Kalapáccsal kell beverni. A csuda vigye, otthon felejtettem a kalapácsot.

- Szaladj fel, Roger, hozd el a mienket - rendelkezett Susan kormányos.

A sátor hátlapja és oldalai alján hurkok voltak, és minden egyes hurokba tartozott egy kampós vascövek. Peggy megtalálta a lyukakat, amiket már egy előző táborozáskor vertek a földbe, és John beverte a cöveket a kalapáccsal.

- No, végre rendben volnánk - sóhajtott megkönnyebbülten Peggy. - Csak még a fenéklapot és a hálósákokat kell felhozni a kikötőből.

- Most már igazi tábor - nézett végig Titty elégedetten a három feszülő sátron, a tábortűzőn, a teásüstön, Susan fényesre pucolt rántottasütőjén és a takaros kis lábasokon.

- Ha valaki meglátja a vitorlát, rögtön tudhatja, hogy táborra akadt egy elhagyott szigeten.

- Fűzzük már be a vitorlát - sürgetett Susan, és John kapitány felsietett a megfigyelőállomásra, hátha láthat már valamit Nancy kapitányból és a *Fruskából*.

Már rohant is vissza a táborba a messzelátóért.

- Halló, Susan! Flint kapitány evez mögötte.

- Te is olyan vagy, mint Titty az ő rejtett kincsével - nevetett Susan. - Bennszülöttek nem csinálnak ilyesmit.

- Jim bácsi nem olyan, mint egy bennszülött, még annál is olyanabb! - kiáltott vissza Titty, miközben felrohant a megfigyelőállomásra. A többiek szorosan mögötte.

Nancy feleúton tartott, amikor Flint kapitány kievezett az Úszóházöbölből, és üldözőbe vette. Nancy már közel járt a szigethez, és bár Flint kapitány erősen húzott, sehogy se tudta utolérni. Nehéz csónak volt az övé.

- Na, ugye, hogy a nyomában van!

- Talán Nancy meghívta - mondta Susan.

- Akkor nem evezne olyan erősen, hogy majd megszakad. Dehogy hívta. Üldözőbe vette.

- Nézzétek csak, majd megszakad.

- Csak úgy dobja előre a csónakot. De mégis Nancy fog győzni. Túl nagy előnye van. Rajta, Nancy! Hurrá, Nancy! Kitartás! Rajta! Rajta!

A kis társaság úgy ordított, akár egy evezősverseny nézőközönsége.

Nancy hallotta a kiáltozást, és egyszer hátra is fordult.

- Raj-ta! - ordította Peggy. - Nincs értelme, hogy vízre szálljunk, és segítségére menjünk. Úgyis ő lesz itt előbb, és akkor mind a hárman együttes erővel megakadályozzuk Flint kapitányt a kikötésben. Rajta! Örök hűség a *Fecskének* és *Fruskának*!

- És halál Flint kapitányra - ordította Titty.

Mindannyian leszaladtak a partra, Nancy teljesen kifulladásra, de hat-hét hosszal Flint kapitány előtt futott be.

- Most már benne vagyunk két lábbal a muriban, gyerekek - lihegte, amint partra ugrott.

Néhány pillanat múlva Flint kapitány csónakja is partot ért. Nancy és Peggy azonnal megragadták és visszatolták.

Flint kapitány már bevonta az evezőket, de hogy a csónak megint vízre futott, újra beejtette a lapátokat a vízbe, és megfordult, hogy szemügyre vegye ellenségeit. A mód, ahogy azt tette, nem volt ellenséges, az arca vörös volt, de csak az evezéstől. A hangja meg éppen egész szelíd. Majdnem hogy félénknék lehetett mondani.

- Kiköthetek?

- Barát vagy ellenség? - vallatta Nancy kifulladásra.

- Well, nem ellenség, inkább egy elkeseredett brit tengerész.

- Megkaptad a Fekete Hírt? Többé semmi dolgunk veled.

- Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek... Nem tőled, Nancy.

- Megengedjük, hogy partra szálljon, John kapitány?

De John, amint meghallotta Flint kapitány utolsó szavait, sarkon fordult és eltávozott.

- Gyalázatos goromba voltál hozzá, azt tudod, remélem? De azért megengedjük, hogy kiköss.

Flint kapitány másodszor is partot ért, és a többiekről tudomást se véve, egyenest John kapitány után sietett. John kapitány a kikötőhöz vezető ösvényen lépdelt.

- Fiatalember! - kiáltott utána Flint kapitány barátságos hangon. - Valamit szeretnék neked mondani. Ne bánj velem úgy, mint ahogy én bántam veled a múltkor, hogy meg se hallgatsz. Nem volt igazam, s még ha igazam lett volna, akkor is utálatosan viselkedtem. Tudnom kellett volna, hogy *te* igazat mondasz. Nem lett volna szabad hazugnak nevezzelek. Nagyon-nagyon sajnálom. Hajlandó vagy kezdet fogni velem?

John kapitány torkát kellemetlen gombóc fojtogatta. Talán még kínosabb, amikor a bennszülöttek a dolgokat helyreigazítják, mint amikor elkövetik. Akkor legalább dühös lehet az ember, és az segít. Ez sokkal kényelmetlenebb. Kettőt nyelt, aztán jó keményen beleharapott az ajkába. Kinyújtotta a kezét Flint kapitány felé, az megragadta, és keményen megrázta. John mindjárt jobban érezte magát.

- Most már rendben van - mondta száraz torokkal.

- Igazán rettenetesen sajnálom a dolgot, tudod, meg voltam győződve róla, hogy te voltál. Téged láttalak meg a hajódat az úszóház körül, nem azt az én két kötni való húgomat. Nem mintha ez menthetné viselkedésemet!

- Teljesen rendben van a dolog - felelte John kapitány. Visszasétáltak a többiekhez.

- De megkaptam a büntetésem. Nancy azt mondta, hogy te azért jöttél tulajdonképpen hozzám, hogy figyelmeztess, és átadj nekem egy üzenetet. Bárcsak hallgattam volna rád, én nyakas, zsugori tökfilkó! Nem lopták volna el a könyvemet. Akkor semmi esetre se hagytam ott. Nancy bizonyára elmesélte, mi történt.

- Igen. De én nemcsak azért mentem, hogy figyelmeztess. Igaz, meg akartam mondani, amit a szénégetők üzentek Nancy és Peggy útján. Aztán meg akartam mondani, hogy nem volt igaza abban, amit azon a sátramba akasztott cédulán írt. Aztán meg akartam mondani, hogy még sose jártam az Úszóház közelében. Aztán meg akartam üzenni a háborút.

- Well, ez már barátságos beszéd! Hallod ezt, Nancy? A kapitány azért keresett fel az úszóházban, hogy megüzenje nekem a háborút.

- Hát persze hogy azért. Mindnyájunknak az volt a szándéka! Véd- és dacszövetséget kötötünk ellened. El akartuk foglalni az Úszóházat. Aztán választhattál volna: vagy végigsétálsz a

hajó palánkján a tengerbe, vagy pedig szövetkezel velünk, mint múlt esztendőben. John haragudott rád, mert azt mondtad a bennszülötteknek, hogy ő járt az Úszóházban, mikor nem is tette. Mi pedig haragudtunk rád a miatt a buta könyv miatt, amin egész nap kotlasz. Persze, most már semmi értelme az egésznek, megkaptad a Fekete Hírt, hallani se akarunk többé rólad.

- Talán mégse késő. Különben is a könyvírásnak fuccs. A könyv elveszett és vele együtt az írógép. És én öreg medve vagyok már ahhoz, hogy előlről kezdjem az egészet. Felkészülve várom a hadüzenetet!

- Én nem elfoglalni akartam az Úszóházat - tört ki Tittyből -, én el akartam süllyeszteni. Bár mindjárt első alkalommal elsüllyeszthettük volna.

- De miért?

- Titty - szólt rá Susan.

- Azért, mert maga a legutálatosabb ellenség az egész világon. Semmit sem csinál, és elhitte a bennszülötteknek, hogy kárt okoztunk magának, és aztán, mikor John kapitány segíteni akart...

- Igen, tudom. Vadállat voltam, és nem tehetem mással jóvá, mint hogy azt mondom, tiszta szívből sajnálom.

- Ez a dolog már el van intézve, Titty. Minden rendbe jött, ezen már túl vagyunk.

- Ide figyeljete. Mindent el fogok követni, hogy kiengeszteljelek benneteket. Elfecséreltem a nyaramat a könyvírással, a tiéteket is elrontottam, Nancy és Peggy. Amint látom, a ti sátratok is itt van. Ebből azt kell gondolnom, hogy összetartotok jóban-rosszban. Vonjátok vissza a Fekete Hírt, és béküljete ki velem. Tüstént kezdetét veheti a világtörténelem legnagyobb tengeri háborúja! Kövessetek el mindent, hogy elfoglaljátok az úszóházat. Felkészülve várlak. Nincs most egyéb dolgom, és ki akarom pótolni a mulasztottakat.

- Bocsássunk meg neki? - kérdezte Peggy. - Rém rendes tud lenni, ha akar.

- Megbocsátunk - mondta Nancy - azzal a feltétellel, hogy csakugyan kitör a háború az Úszóházért. De amúgy istenigazában! Megbocsátunk neki, mert úgy látszik, őszintén szegyeilli magát, és mert bajban van. Egészen komolyan kirabolták az Úszóházát.

- Meg is érdemelte - bökte oda Titty.

- Igen - mondta Nancy -, de csak nekünk lett volna jogunk kirabolni.

- Háború amúgy istenigazában! Holnap délután három órákor. Csak előbb még nagytakarítást kell rendeznem azok után a gazemberek után. De holnap három órára harcra készen várlak.

- Becsületszavadra? - kérdezte Peggy.

- Kalóz-becsületszavamra.

- All right.

- Akkor vedd vissza a Fekete Hírt.

- Tartsd csak meg, legalább eszedbe juttatja, hogy sose légy többé bennszülött.

- Emlékezni fogok rá. De ide figyeljete. Szeretném tudni ellenségeim nevét. Apropos, miért neveztél engem a Fekete Híredben Flint kapitánynak?

- Mert Titty, azaz az ő matrózuk azt állítja, hogy te kiszolgált kalóz vagy.

- Hát persze, hogy az vagyok. De melyiktek az a Titty? Te vagy a Titty? - fordult Susanhoz.
- Dehogysis. Ő a *Fecske* kormányosa, és Susannak hívják.
- How do you do, kormányos úr.
- És ez John kapitány a *Fecskéről*.
- A kapitány és én már találkoztunk. Már meg is bocsátott nekem, bár nem érdemlem meg.
- Ez Titty matróz. Titty matróz - Flint kapitány.
- Szóval te voltál az, aki felfedted kalózmúltam sötét foltjait?
- Láttam a papagáját.
- Ez pedig Roger, a hajósinas.
- Jómagam is voltam hajósinas. Nehéz élet.
- Mi pedig a *Fruska* kalózhajó vagyunk.
- Titeket, kis vadmacskák, már jól ismerlek.
- Komolyan gondoltad a háborút?
- Holnap? Az Úszóházban?
- Holnap vagy soha.
- El fogjuk foglalni, nyugodt lehet - biztatta a matróz. - Van ott valami jó palánk?
- Minek az?
- Lesétálni rajta.
- Minden készen fog várni - nyugtatta meg a kiszolgált kalóz, aki persze értette mindennek a módját.
- Mi lesz az ebéddel? - kérdezte Roger.
- Ha már úgyis háborúskodunk holnap - fordult Susan kormányos Flint kapitányhoz -, nem maradna ma itt ebédre? Rögtön felteszem a teavízt.
- Szívem leghőbb vágya veletek tivornyázni. - Flint kapitány körülnézett. - Úgy látszik, az ellenséges tábor kellős közepébe kerültem.
- Pontosan a közepébe.
- Olyan jól érzem itt magam, hogy legszívesebben örökre szövetkeznék veletek.
- Már késő. Két nap múlva a Fecskék távoznak. Most már nem vehetjük egyéb hasznodat, mint ellenséges mivoltodban.
- Hát így se bánom! Holnap három órákor! És a csatornát vér festi vörösre - forgatta szemeit vészjóslón Flint kapitány. - Remélem, nem bánjátok, ha ma még itt maradok ebédre?
- Persze hogy nem - mondta Nancy kapitány. - A kormányos meghívott, és ennivaló van bőven. Hoztunk egy pudingot, azt felszeleteljük és kisütjük. A szakácsnétól kaptuk. Találtunk a spejzban egy hideg nyelvet is, alig szeltek még belőle. Azt is elemeltük. Meglőgtünk búcsú nélkül, mert attól féltünk, hogy otthon fognak bennünket, és így megfeledeztünk a grogról.
- Percek alatt felforr a teavíz. Szedd elő a tányérokat, Titty, te meg, Roger, válogasd ki a legjobb krumplikat sütésre. Bőven van forró hamu a tűz szélén.

- Gyere, Peggy, szállítsuk fel mi is a táborba a rakományt.

- Segíthetek neked? - kérdezte Flint kapitány, és már ott is ült a földön, John kapitány mellett. John befűzte a zsinórt a vitorla szélén a lyukakba. Susan a tűzzel és a teásüsttel volt elfoglalva. Titty és Roger pedig a tányérokat és a bögréket hordta ki a sátorból.

- Mégiscsak különb mesterség, mint könyvet írni. Ide figyelj, kapitány! Ha még kétszer körülcsavarod és szorosan megfogod, megtanítlak egy jó csomózásra.

Ahhoz képest, hogy Flint kapitány ellenségei körében fogyasztotta el ebédjét, az étkezés igen barátságosan folyt le. A vége felé mintha Titty is felengedett volna. Flint kapitány sosem vétette el a matróz címet. A Fruskák által szállított pácolt nyelv pompás volt, de a Fecskék komiszkenyere se kutya. Semmi értelme húskonzervet bontani, amikor egy alig megkezdett marhanyelv várt elfogyasztásra. Szeletekben sült puding lett volna az utolsó fogás. De sok időbe tellett, amíg a krumpli jól átsült, és így az maradt utoljára, forró desszertnek.

Körülvették a tüzet, és a krumpli belét csipegették. Alig tudták kézben tartani, olyan forró volt. Közben a betörésről folyt a szó.

- Vajon mi készítette a két Billyt, hogy veletek üzenjen nekem?

- Azt mondták, hogy hallottak valamit rebesgetni. Biglandben.

- Aha, ott lent, a tó végében! Ha meg tudnók állapítani, hová valósi a betörő, talán még megkerülhetne a ládám. Semmi nyomot nem hagyott, amin elindulhatnék. A hajóm olyan állapotban van, mintha legalábbis ötven vadmacska garázdálkodott volna a kabinomban. A gazemberek elemelték az én öreg kabinkofferomat. Minden, ami becses a számomra, benne volt.

- Nagyon súlyos volt? - kérdezte Titty.

- Éppen eléggé.

- Aranytömbök voltak benne?

Flint kapitány nevetett.

- Nem hinném. Volt benne egy írógép, csomó naplójegyzet, a régi hajónaplóm és a kézirat, amin egész nyáron dolgoztam. Inkább vittek volna el akármit, csak ehhez ne nyúltak volna!

Titty agyában csak úgy keringtek, tolongtak a gondolatok. Most már sokkal barátságosabban pillantott Flint kapitányra.

- Egy könyv, amit a bácsi írt?

- Igen.

- A múltjáról?

- Well, arról is van benne szó.

- Jól volt megírva?

- Ha most visszagondolok, talán nem is. Mindegy. Nagyon szeretném, ha visszakaphatnám. Fogalmatok sincs, milyen nehéz dolog könyvet írni. Hajónaplót vezetni is nehéz.

- Tudom - sóhajtott Titty.

- Akár hozzá se kezdtem volna!

- És barátságosabb lettél volna hozzánk egész nyáron - szólt Nancy kapitány szemrehányóan.

- Ne dörgöld mindig az orrom alá - sóhajtott Flint kapitány búsan.

Titkos beszédváltás a Fruskák között, ami azzal végződött, hogy Nancy azt mondta:

- Mondd meg neki, ha akarod.

- Ide figyelj, Jim bácsi!

- Bocsánatot kérek, de úgy tudom, Flint kapitánynak hívnak.

- Úgy is van. Most, hogy megint közölünk való vagy, volna valami mondanivalónk a számodra. Mi pontosan tudjuk, mikor jártak a betörők a hajódban. Saját szemünkkel láttuk.

- Komolyan? Láttátok, merre mentek?

- A világosságot a kabinablakban mindenesetre láttuk, azt hittük, te gyújtottad. Nem mondhattuk meg neked tegnap, mert még nem voltál közölünk való, és amikor a világosságot láttuk, akkor hivatalosan az ágyunkban voltunk.

- Komolyan? És hol voltatok nem hivatalosan?

- A vízen.

- Szóval azt hitték rólatok, hogy az ágyban vagytok, ti pedig sötét terveket forgatva agyatokban hajóztatok az óceán viharos hullámain.

- Persze ez titok.

- A Vadmacska-sziget felé vitorláztunk egy privát háború ügyében.

- Hallottátok volna, merre evezett a betörő?

- Nem hallottuk, csak láttuk a kabin ablakán kiszűrődő fényt, és azt hittük, te vagy.

John kapitány vette át a szót:

- Titty matróz azt hiszi, hogy hallott valamit azon az éjszakán.

- Hát ő meg hol volt?

- A *Fruskán*.

- Hogyan? Veletek?

- Nem. Az később volt. Mi a Vadmacska-szigeten tartózkodtunk, kivette, számúzve egy lakatlan szigeten.

- Ki tett ki?

- Titty. Elillant a *Fruskával*, és odadobott bennünket kegyetlen sorsunknak. Így nyerték meg a Fecskék a háborút.

- Hát a többiek hol voltak?

- Fent jártunk az Amazon folyamon, de az is lehet, hogy már útban voltunk hazafelé - felelte John kapitány.

- Úgy látszik, nagy forgalom volt a vízen azon az éjszakán. No és mit hallottál, matróz?

- Evezőcsapásokat. Közvetlen mellettem haladtak el.

- És te hol voltál?

- Le voltam horgonyozva.

- Hallod-e, Titty! Legjobb lesz, ha egy pillantást vetsz a térképünkre, arról pontosan leolvashatod, melyik helyen voltál.

John kapitány beszaladt a sátrába, és kihozta az új térképet, és rámutatott a kis horgonyra, amellyel megjelölték a helyet a Kormorán-sziget északi csúcsánál, ahol Titty le volt horgonyozva.

Flint kapitány egy pillantást vetett a térképre.

- Szorosan melletted haladtak el?

- A lehető legszorosabban.

- Nem értem ezt az irányt, ha az úszóháztól a tó lábához igyekeztek. Hiszen majdnem neki-szaladtak a szigetnek.

- Neki is szaladtak.

- No és továbbmentek?

- Kikötöttek a szigeten, és aztán lerakták a kincsüket, vagy mi a csuda volt, amit magukkal cipeltek. Szitkozódottak, hogy olyan nehéz.

- Nahát! Nahát! - lelkesedett Nancy.

- Titty! - kiáltott fel Susan is.

Flint kapitány felugrott.

- Matróz, ha az a láda csakugyan ott van, kívánhatsz tőlem, amit akarsz! Gyertek, áttevünk és megnézzük.

Megragadta Titty kezét, és keményen megrázta. Titty a saját maga legnagyobb meglepetésére visszamosolygott rá. A keze ugyan igen kemény Flint kapitánynak, de barátságos szándékához már semmi kétség sem férhet.

És különben is, ha a kincs nem is spanyol aranyból áll, mégiscsak kalózkönyv. Csak azt sajnálta, hogy a kincskereső expedíció résztvevői számban így felszaporodtak. De hát ezen már nem lehetett segíteni.

- Ide figyelj - fordult Nancy Flint kapitányhoz -, ha csakugyan ott van és visszakapod a könyved, ígérd meg, nem vedlesz megint vissza bennszülötté.

- Soha többé - esküdött Flint kapitány. - Gyertek, préselődjete be mind a csónakomba.

Leszaladtak a parthoz, és a két *Fruska*, a négy *Fecske* és Flint kapitány, valamennyien betódultak a csónakba. Már eveztek is, át a Kormorán-szigethez.

Flint kapitány úgy evezett, mintha még mindig Nancyt üldözné. Minden evezőcsapás előre-lökte a csónakot és hátra az utasait. Néhány perc alatt ott is voltak a kormoránok szigetén, és akadt egy kis hely is, ahol Flint kapitány két szikla között felhúzhatta a csónak orrát. Valamennyien kikászolódtak a partra.

De a szigeten nem találtak egyebet kopár fáknál, szikláknál, és nagy köveknél, amiket az utolsó ár vetett partra. Mindent alaposan megvizsgáltak. Flint kapitány kétszer-háromszor is körüljárta a szigetet, de nem talált semmit.

- De én egész biztosan tudom, hogy itt hagyták - erősködött Titty matróz. - Hallottam, amikor azt mondták, hogy nem tudják felrakni egy motorbiciklire, és majd eljönnek halászni, és akkor magukkal viszik.

- Éjszaka kellős közepén volt, Titty - csendesítette Susan -, és tudod, talán tévedhetnél is.

- Talán megmásították a szándékukat - vélekedett Flint kapitány. - Vagy talán már érte is jöttek. Mindenesetre az is valami, hogy tudjuk, hogy a tó melyik végéből jöttek. Nem mintha bízna benne, hogy valaha is visszakapom - tette hozzá lemondóan.

Szomorúan eveztek vissza a Vadmacska-szigetre. A matróz nem sírt, de azért nagyon közel volt hozzá.

- De mikor én egész biztosan tudom, hogy otthagyták.

- Annyi baj legyen, no - vigasztalta Flint kapitány. - Hisz jól átvizsgáltunk mindent...

- Lehet, ha megtaláltad volna, újra bennszülötté vedlesz, és megint csak folyton azokkal a kiadókkal törődsz.

- De nem találtam meg. Így hát gondoljunk inkább másra, például holnap délután három órára.

- Igazi háború? - kérdezte Nancy kapitány.

- Vérontás, ágyúdörgés és ezer pokol! Holnap délután három órakor harcra készen várlak benneteket. Teljes felkészültséggel várom a hajómat ostromló támadókat, hogy visszaverjem őket. Vagy elsüllyesztem mind a két ellenséges hajót, és felakasztalak mindannyiukat a vitorlarúdra, vagy ti fogtok el engem, és elsüllyesztetek, mint egy portugál rabszolgahajót...

Partra rakta őket a Vadmacska-szigeten, és hazaevezett, hogy rendet csináljon hajótörést szenvedett kabinjában.

- Isten veled! - kiáltott utána a legbarátságosabb hangon az ellenséges flotta.

- Isten veletek! - kiáltott vissza. - Tehát pontban három órakor. Halál vagy győzelem!

ÜTKÖZET AZ ÚSZÓHÁZ-ÖBÖLBEN

Reggel a Fruskák ébredtek elsőnek. Jó ideje háztető alatt aludtak, és nem szoktak hozzá, mint a Fecskék, hogy a kora reggeli nap sugarai beszűrődjenek a sátor fehér lapján.

- Talpra, talpra! - üvöltöttek végig a táboron, és felzavarták az alvó Fecskéket.

- Ütközet pont három órákor! Nincs veszteni való időnk!

Valóban a fürdés, tejszállítás, reggeli és ebéd közbeiktatásával is örökkévalóságnak tetszett, míg a kronométer kismutatója túlmászott a II-n, és a III. közelébe eljutott. Egy lábas, ha őrzik, sose akar felforni, és úgy látszik, az óra is, amelynek a mutatóját lesik, szántszándékkal késlekedik. Végre John kapitány utoljára nézett az órájára, és kiadta a parancsot az indulásra. A Nagy Flotta vitorlát bontott.

- Vitorlával vagy evezővel haladjunk? - kérte ki John kapitány Nancy kapitány véleményét, miközben a *Fruska* és a *Fecske* hátszelet kapva csendesen siklott a vízen, és egyre jobban közeledett az Úszóház-öböl déli végéhez.

- Sokkal tengerészebb, ha vitorlázunk - vélekedett Nancy kapitány.

- Az Úszóház egyik oldala felől védett a szélről.

- Az Úszóház a szél irányában áll. Az a tervünk, hogy elérjük az öblöt, és aztán befutunk a szélbe, kétoldalt kapva az Úszóházat. Ha te jobboldalt állsz, én balról viszem be a *Fecskét*.

- Igen, igen, uram - mondta Nancy kapitány.

- Ha ott vagyunk mellette, engeddd le a vitorlát. Kapaszkodj fel, és tornázd fel magad az oldalán. A kapitány csak az egyik raj ellen veheti fel a harcot, nem támadhat egyszerre mindkét oldalon. Közben a többiek is behatolnak a hajóba, és hátba támadják.

- Azonnali közelharc! - rendelkezett Nancy kapitány.

- Nem kéne kitűzni az árbocokra a színeinket? - kérdezte Titty matróz.

- Nézzétek csak a lobogóját! - sipított Roger, aki szokásához híven az árbockosárban kuporgott...

Elhagyták a sziklafokot, és már be is láthattak az Úszóház-öbölbe. Ott feküdt az Úszóház, kikötve a nagy hordóbójához, és árboca kis zászlórúdján, amely eddig a vörös lobogóhoz volt szokva, nagy, eddig soha nem látott zászlót lengetett a szél. Zöld zászló volt, a közepét majdnem egészen kitöltötte egy hatalmas fehér elefánt. Flint kapitány, az Úszóházi Ember erre az alkalomra ásta ki valahonnan.

- Tudjátok, mi ez? - magyarázta John kapitány. - Ez a sziámi lobogó.

- Én már láttam egyszer - dicsekedett Peggy kormányos. - Tavalý hozta Keletről.

- Két rántás, és lent van - kérkedett Nancy kapitány -, csak legyünk a fedélzeten. Le az elefántal! Örök hűség a *Fecskének* és *Fruskának*!

- Fújja meg a sípját, kormányos úr - rendelkezett John kapitány. - A flotta támadásba kezd.

Susan belefűjt a sípjába, fújta, fújta tele tüdőből.

- Hadd fűjjam most én - kérte Roger, és Susan kifulladásra átadta a sípot a hajósinasnak, aki addig fújta, míg csak volt benne szusz.

Egyszerre csak egy fehér trópusi sisakkal fedett fej bukkant fel a hajó elülső ablakában. Egy másik síp hangja, sokkal erősebb, mint Susan kormányosé, hasított bele a levegőbe.

- Fújjad, Roger, fújjad! - kiáltott Titty.

A *Fecske* és a *Fruska* repült nyílegyenest az Úszóház felé. A *Fruska* egy hosszal vezetett.

- *Fruska*, lazítsd meg a fővitorla kötelét! - vezényelt John kapitány. - Ne felejtse el, hogy balról én támadok. Jó volna mindkettőnknek egyszerre melléje futni.

Nancy kapitány kieresztette a kötelet, s így gyengülvén a szélnyomás, a *Fecske* előrejutott.

- Rendben! - kiáltotta John kapitány.

A hatalmas trópusi sisak egyre feljebb és feljebb nyúlt ki az Úszóház nyílásából, és Flint kapitány ingujjban, flannelnadrágban, derekán öv gyanánt nagy vörös zsebkendővel, felkecmergett a fedélzetre. Nem egykönnyen fért ki a nyíláson.

- Nem elég sovány kalóz - mondta Titty fitymálván.

Flint kapitány az elülső fedélzeten egy, a napsütésben csillogó tárgy fölé hajolt. A kis rézágyú volt.

- Az ágyú - lelkenedett Roger -, mindjárt elsüti.

Flint kapitány hirtelen kiegyenesedett, óriási kék füstgomolyag takarta el egy pillanatra a szemük elől. Hatalmas durranás, nagy morajjal verték vissza a dombok a tó mindkét oldaláról.

- Hurrá! - ordított Nancy kapitány.

- Hurrá! - ordított Peggy.

- Hurrá! - ordította a *Fecske* egész legénysége.

Flint kapitány megint a kis ágyú körül foglalatzkodott. Beleszórt valamit egy bádogskatulyából, aztán meg betolt valamit a csövébe, aztán visszatette a helyére, és megint kivett egy csipetnyit a bádogdobozból, és beledugta az ágyú gyújtólyukába. Meggyújtott egy gyufát, még egyszer az ágyú fölé hajolt, újra felállt, de a kezével befogta a fülét. Újabb füstgomolyag és hatalmas durranás. Valami a vízbe repült, éppen az Úszóház és a támadásra induló flotta közé.

- Ez csak a dugasz! - kiáltotta Nancy.

- Rajta, mielőtt újra tüzelésbe kezd! - vezényelt John kapitány.

De Flint kapitány nem volt fukar tűzmester, és mire a *Fecske* kisiklott az Úszóház fara alól, a harmadik ágyúlövés is eldőrdült, és a füst meg a puszkapor szaga átcsapott a kis hajón.

- Köteleket lazíts! - vezényelték egyszerre John és Nancy kapitányok. A *Fecske* és a *Fruska* száguldva vette közre az Úszóházat.

- Nesze a vitorlarúd, Susan! Le vele! Kapaszkodj meg, amiben tudsz, Roger, és húzd meg a kötelet. Rajta! Támadj!

Az Úszóház hátsó fedélzetét korlát vette körül. John kapitány feltornászta magát a fedélzetre, átvette magát a korláton, és kezét nyújtotta Susannak. „Halál vagy győzelem!” - hallatszott Flint kapitány bömbölő hangja.

Visszabújt a nyíláson, és keresztülszaladt a kabinon. Két vörös párnát lóbált a feje fölött, úgy jött vissza a fedélzetre. De a közelharcban nem számít a fegyver, csak az ököl. Flint kapitánynak ugyan hatalmas tenyerei voltak, de mindössze kettő. A Fecskéké kicsi, de nyolc példány.

Egy hatalmas ütés a piros párnával John kapitányt oldalt érte a fején, és leterítette a fedélzet padlójára. De tüstént talpon termett megint, és fejét nekiszegezte Flint kapitány mellének. Susan megkaparintotta az egyik párnát. Titty és Roger pedig, akik közben szintén felkúsztak a fedélzetre, Flint kapitánynak a lábát ragadták meg, és belecsimpaszkodtak, mint két kis kopó; ha megmozdult, őket is magával rántotta. De még így is a Fecskék teljes vereségével végződött volna a harc, ha Nancy kapitány és kormányosa, Peggy, akik szintén fenn voltak a fedélzet elülső részén, oda nem rohannak, és vad üvöltéssel bele nem vetik magukat a küzdelembe. Nancy kapitány a kabin tetejéről Flint kapitány hátára ugrott, és megragadta a nyakát. Flint kapitány nem tudott megbirkózni az ellenség túlsúlyával, és teljes hosszában elterült a padlózat.

- Add meg magad! - üvöltötte Nancy.

- Nem addig, míg zászlóm fennen lobog! - lihegte Flint kapitány. - Örök hűség az Elefánthoz, Elefánthoz, Elefánthoz!

Titty matróz már rohant is végig a keskeny folyosón, el a kabinok mellett. Egy pillanat, s a hatalmas Elefánt-lobogó repdesve, szállingózva hullott alá az árbocról a fedélzetre.

- Győztünk! - kiáltotta John kapitány. - A zászlója lebukott.

- Valóban - adta be a derekát Flint kapitány, felpillantva a csupasz zászlórúdra, amikor nagy küszködve végre felülhetett. - Jó munka volt; csak egy kicsit izzasztó. Megadom magam.

Hanyatt feküdt, a melle zihált.

- Kötözzétek meg! - adta ki a parancsot Nancy kapitány.

Peggy felkapott egy ott heverő zsinórköteget, és John meg Peggy együttes erővel összekötözték a fogoly lábait. Aztán a többiek segédletével átfordították a másik oldalára, és a karjait is bilincsbe verték. Végigvonszolták a fedélzeten, a felsőtestét felegyenesítették úgy, hogy ülő helyzetben hátát nekitámasztotta a kabinnak. Oldalra bukott, John megint felegyenesítette, erre a másik oldalára bukott.

- Még ez egyszer felemellek - fenyegette meg Peggy -, de ha megint felfordulsz, itt hagyunk madarak étkének.

Ebben a pillanatban tért vissza Titty.

- A palánk már ki is van készítve a fedélzeten. Sétáljon végig rajta!

- Persze, tudom, hogy ott van, majd megfeledkeztem róla. De hogy cipeljük odáig?

Flint kapitány ide-oda forgatta a fejét, és lóbálta a lábát.

- Nem vagyok én kígyó, láb nélkül nem tudom a helyemet változtatni.

- Valahogy át kell kerülnie a fedélzet túlsó oldalára.

- Oldjátok meg a köteléket a lábain. Hadd menjen saját lábán végig a kabin fölött - javasolta Peggy.

- A kabin teteje nem bír el - sopánkodott a fogoly.

- Nem tanácsos foglyokat bevinni a hajó belsejébe - vélekedett Titty. - Felgyújthatják a raktárt, és lángba boríthatják a hajót.

- Majd a folyosón vezetjük keresztül - mondta Nancy kapitány. - Nem mer verekedni, ha a karjai meg vannak kötözve...

Így hát megoldották lábain a köteléket. Nagy ügyel-bajjal talpra állították. Minden jel arra mutatott, hogy megint le fog ülni.

- Ebből nem kérünk többet - mondta Nancy kapitány. - Még kárt teszel magadban. Az sokkal rosszabb.

A kötel egyik vége még mindig körül volt csavarva a karján és a derekán. Erősen megkötötték, a másik vége pedig vezetéknek szolgált. Nancy és Peggy megfogták a kötelet, és előtte lépdeltek a keskeny folyosón. A fogoly tőle telhetőleg egyensúlyban tartotta magát, és követte őket. John és Susan szorosan mögötte lépdeltek, Roger és Titty előrerohantak.

A fedélzet elülső oldalán egy lánc vezetett le egy orsóról a nagy hordóbójához, amihez az Úszóház ki volt kötve. Ott állt a kis rézágyú. Ott feküdt a fehér trópusi sisak a bejáratnál. A kis árboc közelében egy szekrény, lábánál ott hevert a zöld alapon fehér elefántos lobogó. A fedélzet jobb oldalán egy trambulín, innen szokott a régi jó időkben az Úszóház gazdája fejest ugrani reggeli fürdőzés okából. Ez a foglyok útja, hogy táplálják a cápákat. Pusztta látására Flint kapitány úgy megrázkódott, hogy majdnem felborította a mindenre elszánt tengeri rablókat, akik rabul ejtették, és elfoglalták a hajóját, és most olyan keményen kézben tartják, hogy minden menekülési kísérlete hiábavaló.

- Kössétek oda - mormogta Nancy kapitány. Tulajdonképpen John kapitány volt a parancsnok, de némely dologban - nem tehetett róla - Nancy kapitány kénytelen volt átvenni a vezérletet.

- Kötözzétek a foglyot az árbocához - rendelkezett. Meg is történt. - Ne vihogj! - üvöltött rá a fogolyra.

- Akkor hámozzátok ki azt a kalózt a trópusi sisakomból - kuncogott Flint kapitány.

Roger, a hajósinas fejére tette a nagy trópusi sisakot, és egyszeriben eltűnt benne. Pillanatnyi fegyverszünet állt be, amíg Susan és a kormányos kiszabadították belőle a *Fecske* hajósinasát.

- Nem tennétek fel a fejemre? - könyörgött a fogoly. - Ez úgylis az utolsó kívánságom. Kopasz fejem nem bírja a napot. - Susan kormányos feltette, és a fogoly, fejét ide-oda rázva, a helyére igazította.

- Most, John kapitány - mondta Nancy -, vegyük számba az elítélt összes bűnét.

- Főbűne: árulás. Egész nyáron szövetségben állt a bennszülöttekkel.

- Pártütés - tette hozzá Peggy. - Cserbenhagyott bennünket.

- Eljött a Vadmacska-szigetre, és behatolt a táborunkba, amikor nem voltunk otthon.

- John kapitányt hazugnak bélyegezte.

- Az tévedés volt - vetette közbe John kapitány gyorsan -, ezt már elintéztük.

- Ezt tehát elengedhetjük neki - folytatta Nancy kapitány. - De nem tesz semmit. Elég bűn nyomja a lelkét anélkül is. Nyújtsa fel a kezét, aki azt akarja, hogy végigsétáljon a palánkon.

Az ő keze és a Peggyé rögtön a levegőbe repült. A Tittyé is. Rogeré szintén. John és Susan haboztak.

- Csak semmi ellágyulás. Túl jó palánk ez ahhoz, semhogy csak úgy parlagon hevertessük.

- Azt hiszem, kellene neki még egy utolsó kegyelmet adnunk - javasolta John kapitány.

- Oldjátok el a kötelékét, hadd ússzon az életéért.

- Jó - egyezett bele Nancy kapitány -, ebbe belemegyünk. Mindenki erre szavaz? - Egyszerre minden kéz a levegőbe repült. Roger kipislantott a hajó oldalán.

- Van-e sok cápa?

- Milliós számra - nyögte a fogoly.

- Kössétek be a szemét - parancsolta Nancy kapitány. - Nesztek egy zsebkendő.

- Tiszta? - kérdezte a fogoly.

- Well, adjátok oda a Peggyét, az övé tegnap tiszta volt.

Peggy zsebkendője még ki sem volt bontva. Gyorsan összehajtogatták, és bekötötték vele Flint kapitány szemét.

- Oldjátok el az árboctól, és vezessétek fel a palánkra.

Susan kormányos és John kapitány eloldották az árboctól, aztán kioldozták a karjait. A fogoly ide-oda imbolygott. Titty és Roger hátulról tuszkolták, Peggy, John és Susan pedig kézen fogva odavezették a palánkhoz. Nancy kapitány karba tett kézzel figyelte a műveletet.

- Rajta, indulj! - vezényelt.

Flint kapitány bekötött szemmel, lassan lépkedett végig az ugródeszkán. Megállt, egész testében remegett, az ugródeszka hajladozott, ingadozott a súlya alatt, mint egy nádszál.

Nancy kapitány türelmetlenül toppantott a lábával.

- Lódulj már, te tengeri szakács fattyúja! - ordította.

Flint kapitány még egyet-kettőt lépett, amíg odaért az ugródeszka széléhez, ami magasan a víz fölött himbálódzott.

- Kegyelem - könyörgött -, kegyelem!

- Rajta - ordította Nancy -, vagy...

Flint kapitány kétségbeesetten egy nagyot lépett előre, s megfordult a levegőben. Hatalmas loccsanás, mely még a Fecskét, Fruskákat és az Úszóház fedélzetét is telefröcskölte. Flint kapitány eltűnt a habok között. Fehér trópusi sisakja ott libegett gazdátlanul a víz tükrén, s a víz sodra gyengén ide-oda himbálta.

- Talán nem tud úszni - szepegett Titty. - Nem is gondoltam rá.

De ebben a pillanatban Flint kapitány nagy kopasz feje előbukkant a vízből. Fújtatott és köpködött, letépte a zsebkendőt a szeméről, aztán megint elmerült.

Még egyszer felbukott, de most már a trópusi sisak közvetlen közelében. Megpörgette és feldobta a hajó fedélzetére.

- Egész jól úszik - állapította meg Titty.

A halálraítélt hirtelen vad üvöltést eresztett ki a melléből.

- Cápák, cápák! - ordította, és prüszkölve, fröcskölve, amilyen gyorsan csak tudott, odaúszott az Úszóház nagy kikötőbójájához. Felkapaszkodott rá, bár az egyszer-kétszer vízbe fordította. Végül is lovagolva ott ült a tetején.

- Ez a hely csak úgy nyüzsg a sok cápatól. Az egyik éppen kikezdte a lábamat.

Lesiklott a bója oldalán, és prüszkölve, fröcskölve visszaúszott az Úszóházhoz.

- Egy kötelet, egy kötelet! - kiabált kétségbeesetten, két karjával csapkodva a vízben, miközben a Fecskék és Fruskák könyörtelenül nézték vergődését.

- Eresszünk le neki egyet - szánakozott Susan. - Épp elég ideje van már a vízben.

- Nem szövetkezel soha többé a bennszülöttekkel?

- Soha, soha, te köszívű kalóz - fogadkozott Flint kapitány, fújtatva, mint egy rozmár, amelyik felbukott a víz színére, hogy levegőt szippantson.

- Vetünk neked egy kötelet.

- Jobb volna egy kötélhágszó, az én koromban már nem könnyen bír el egy vékony kötél. Ott lóg az ugródeszka, akarom mondani a palánk mellett. Oda van kötözve, csak a másik végét át kell dobni a korláton.

John kapitány ledobta neki a kötélhágszót, és egy másodperc múlva Flint kapitány megint ott állt hajója fedélzetén. Csak úgy ömlött róla a víz, és belecsörgedezett a lefolyóba. Leült az orsóra, karjával csapdosva a mellét.

- Hát ez is megvolt. Már a *Fruska* kalózái se lehetnek olyan köszívűek, hogy egy embert egy nap kétszer sétáltassanak meg a palánkon. Halló, Roger, cápákat keresel?

Roger lenézett a vízbe.

- Nem hinném, hogy akadnának. Legalábbis nem elég nagyok.

- Ez a kis rosszcsont sajnálja, hogy nem hagytam náluk az egyik lábamat vagy karomat. És most mit akartok csinálni? A hajómat elfoglaltátok, lecibáltátok az én nemes elefantomat, megkötöztetek, mint egy csirkét, megsétáltattatok a palánkon. Végigsétáltam, kikerültem a cápák torkát, visszakúsztam a hajóra, és most munkára jelentkezem. Nem gondolnátok, hogy tán már meglakoltam bűneimért? Mert ha igen... - szünetet tartott.

- Nos? - kérdezte Nancy kapitány.

- A legsikerültebb tengeri ütközetek rendszerint bankettel végződnek. Rátok is vár valami lent a kabinban, nem őrzi más, csak a papagáj. Hadd menjek le, hadd gyűjtsak be a Primuskályhába. Száraz ruhát váltok, s aztán a tettek vagyok.

Ez ellen senkinek sem volt ellenvetése. Flint kapitány lebecsátkozott a nyíláson, s egy pillanat múlva újra kidugta a fejét.

- Azt hiszem, szeretnétek felhúzni a kalózlobogót a zsákmányolt hajóra. Találtok egyet a szekrényben.

Megint visszabújt, s ott motozott a fedélzet alatt. Peggy kinyitotta a szekrényt, mindjárt a tetején ott feküdt egy fekete, halálfejes lobogó, szakasztott olyan, mint az elefántos zászló. Titty és Peggy leszedték az elefántos zászlót a kötelekről, s helyette rákötötték a kalózlobogót. A két hajó személyzete hangos hurrázás közben felvonta a győzelmes lobogót az árboc tetejére.

Flint kapitány feje megint kibukkant a nyíláson.

- Mi lesz a lemenetellel? Jobb, ha a hátsó lépcsőn jöttök. És vigyázzatok a fejetekre, bár a tiétek nem forog olyan veszélyben, mint az enyém.

- A tied tényleg veszélyben forog? - kérdezte Titty, és érdeklődéssel szemlélte Flint kapitány kopasz fejét.

- Nem az árulásért, csak azért, mert mindig beütöm a kabin folyosóján.

Nancy egy nagy, égett foltot szemlélgetett a kabin tetején.

- Well - szólt oda Flint kapitánynak, mint tengerész a tengerésznek -, igazán sajnálom, hogy így elcsúfítottam a hajódat. Sose gondoltam volna, hogy az a vacak rakéta mind a két oldalán begyullad. De istenien pukkant, mi?

- De még mennyire! - mondta Flint kapitány kevés meggyőződéssel, és megint eltűnt a lyukban.

A Fecskék és Fruskák átvonultak a hátsó fedélzetre, hogy leszálljanak a kabinba. A kapitányok és kormányosok a folyosón vonultak végig, a matróz és a hajósinas a kabin tetején.

A kabin olyan volt, amilyen egy kiszolgált kalóz kabinja kell hogy legyen. Flint kapitány keményen dolgozott, hogy mindent rendbe szedjen a betörés után, s a falak megint tele voltak aggatva idegen országokból zsákmányolt fegyverekkel és mindenféle tengeri érdekességgel. Minden a helyén volt megint, a hosszú, keskeny asztal a kabin közepén, körülakva székekkel. A zöld papagáj ott gubbasztott az egyik szék támláján.

- Mondd, hogy spanyol arany, spanyol arany - tanította Nancy Blackett a papagájt.

- Szép Polly - válaszolt a papagáj.

- Nem vagy méltó, hogy egy kalóz papagája légy.

- A székek oda vannak erősítve a padlóhoz? - kérdezte Roger.

- Nem.

- Apu hajóján igen.

- Mi nem kapunk olyan hullámokat ebben az öbölben! - kiáltott egy hang az ajtóból.

A Primus-kályha zümmögése hirtelen elhallgatott. Flint kapitány szárazba rakva bejött, kezében egy nagy teáskannával.

- Osztódjatok szét.

A kalózok szétosztódtak, és megkezdődött a lakoma. Olyan finom lakoma volt, bizonyos, hogy Rióból küldethette magának Flint kapitány. Például fagylalt, mégpedig eperfagylalt. Volt aztán mindenféle sütemény, torta és csokoládés keksz.

Első fogásnak szendvicshegyek meredtek az asztalon. Aztán volt még egy torta, ami le volt takarva papírral, amikor levették a papírt, fehér és rózsaszín cukormázból két hajónak a képe volt rajta kirajzolva.

- A *Fecske* és a *Fruska* - állapította meg Roger.

- Azt akarja ábrázolni. - A barátság a Fecskék és a Fruskák és a kiszolgált kalóz között szemlátomást erősödött a lakoma folyamán. Olyannyira, hogy amikor Flint kapitány eperfagylaltot akart magának kivenni a tálból, Susan nem engedte.

- Nem szabad fagylaltot ennie azután, hogy végigsétált a palánkon. Anyu szerint megfázik az ember gyomra, ha rögtön fürdés után fagylaltot eszik.

- Istenemre, talán igazad van! - És Flint kapitány inkább egy szelet tortát vett magának.

- Pompás volt, ahogy végigsétált a palánkon - állapította meg Titty elégedetten.

- Gyakorlat dolga.

A papagáj majdnem mindenből kapott egy falatot, de úgy látszott, legjobban mégis a kockacukrot szereti. Titty kinyújtotta feléje a kezét, s a papagáj felmászott a csuklójára, aztán végigsétált a karján, fel egészen a válláig.

- Jövőre olyan tájakra hajózunk, ahol a fák tele vannak papagájjal - ábrándozott.

- Igazán ki kéne találni valami jót jövő esztendőre - tűnődött el Flint kapitány is. - Most itt, a színetek előtt szentül megfogadom, nem írok több könyvet. Mindentől visszavonulok, kivéve a kalózságot. Ami a papagájokat illeti, a télen délre megyek, hozhatok mindenkinek egy-egy papagájt, ha úgy akarjátok.

- Igazán? - lelkesült Titty.

- Olyat, ami igazán tud káromkodni? - kérdezte Nancy.

- Olyan goromba fickót, akár a pokróc - ígérte Flint kapitány.

- Nos és majmot nem hozhatnál? - kérdezte Roger.

Flint kapitány elővette a noteszt és ceruzát.

- Új tétel. Egy majom - mondta bejegyzés közben. - Farokkal vagy anélkül?

- Nekünk ne hozzál zöld papagájt - mondta Nancy -, hozzál szürkét, piros farktollakkal. Akkor piros tollakat tűzhetünk a nyilainkra zöld helyett.

Flint kapitány kinyitotta a száját, azután megint becsukta. Először erősen ránézett Nancy Blackettre, majd a polcon a befőttesüvegre tévedt a szeme, amelyben egy árva zöld toll búslakodott, néhány új pipatisztító társaságában.

Nancy Blackett állta a tekintetét.

- Te vagy a hibás, miért voltál ellenség és bennszülött, és különben se vittünk el, csak egy-párat. El is sülyeszthettük volna a hajódat. Egyébként is most már megint velünk tartasz.

- Igaz. De azért mégis szeretném tudni, hány betörés szárad a lelketeken?

- Egy. A többi nem volt betörés, csak becsületes reváns.

- Mi a tervetek holnapra? - terelte másra a szót Flint kapitány egy kis hallgatás után. - Az utolsó napotok, igaz-e?

- Mi volna, ha halásznánk? - ajánlotta Peggy. - Már ősidők óta nem halásztunk. Te is velünk tarthatsz, ha kedved van.

- Igen - mondta Nancy is -, a te hajód sokkal inkább való halászatra, mint a mienk. És különben is, te tudod, hol legjobb a kapás.

- Jöjjön velünk - kérte John kapitány is.

- Szépen kérjük - tette hozzá Susan is.

- Rendben van! Jövök. Ha nem nagyon erős a szél. De ne túl korán, és közben kitervelünk valami egészen nagy dolgot a jövő évre.

- Én nem megyek holnap halászni - jelentette ki Titty matróz határozottan.

- Miért nem? - kérdezte Susan.

- Én kincskutató expedíciót szervezek.

- Ugyan? Hová?

- A Kormorán-szigetre. Biztosan tudom, hogy még ott van. A kabinkofferra gondolok.
 - Kár az időért, matróz - legyintett Flint kapitány.
 - Biztosan tudom, hogy ott van - erősködött Titty -, és Roger is velem tarthat, ha akar.
 - Hát akkor holnap két expedíció kel útra - zárta le Flint kapitány a vitát. - Egy kincskereső és egy cethalászó. Melyiket választod, Roger?
 - Én Tittyvel tartok.
- Így hát a kérdés eldőlt, bár Susan azt mondta, nem mehetnek egyedül, csak ha szélcsend van. A lakomának is vége lett egyszer, pedig elég hosszúra nyúlt. Peggy azt mondta:
- Ide figyelj, Jim bácsi!
 - Nem Jim bácsi, te bagolyfülű - javította ki Nancy.
 - Persze, persze. Hát ide figyelj, Flint kapitány, megvan még a harmonikád? - Játssz nekünk valamit.

A KORMORÁN-SZIGET KINCSE

Tittyt egyetlen gondolat foglalkoztatta, amikor elaludt, s mikor reggel felébredt, még mindig ott motoszkált a fejében. Négykézláb kikúszott a sátorból, hogy megnézzze, milyen az idő. Gyönyörű nap volt, kevés széllel, éppen annyi, amennyit kívánt magának, mert tudta, hogy erős szél esetén sose engedik meg neki és Rogernak, hogy ketten egyedül kifussanak a *Fecské*-vel a kapitány és a kormányos nélkül.

- Ébredj, Roger!

- Mi a baj? - riadt fel John kapitány.

- Még valaki elkaparintja előlünk.

- Valaki elkaparintja, de mit?

- A Kormorán-sziget kincsét. Roger és én indulunk, felkutatjuk.

- De hiszen egyszer már végigkutattuk a szigetet. Nincs ott semmi.

- Ez az utolsó napunk - makacskodott Titty -, és te is meg Susan is azt mondtátok, hogy mehetünk. Biztos vagyok benne, hogy megtalálom.

- De Flint kapitány is jön, és mindnyájan elmegyünk halászni.

- Roger és én kincset megyünk kutatni. Már tegnap este megbeszéltük. És szél sincs.

- Csúnyán fogsz csalódnai, Titty - motyogta Susan álmosan.

- És ha megtalálom?

- Well, ki az ágyból, Roger! - ébresztgette John kapitány a hajósínast. - Különben is fürdés után elhozhatnátok a tejet.

- Mára dupla adag! A Fruskák és Flint kapitány miatt! - kiáltott utánuk a kormányos.

- Egy kis tejet magunkkal is kell vinnünk, ha cethalászatra indulunk.

A hajósínas és a matróz ezen a reggelen nagyon hamar végeztek a fürdéssel. A matróz nem sokat törődött az igazgyöngyökkel, és kizavarta a vízből a hajósínast, amikor az meg akarta mutatni, hogy a mellén éppúgy tud úszni, mint a hátán. Gyorsan áteveztek a tejért, s mire visszaértek, kivéve a *Fecske* kormányosát, az egész társaság a halászszerszámok összekeresésével foglalatoskodott.

- Csak nem mentek igazán a Kormorán-szigetre, matróz? - csóválta a fejét Peggy. - Hisz nincs ott semmi. Okosabb volna, ha velünk jönnétek cethalászatra.

De Titty matrózt nem lehetett meggyőzni, és Roger, a hajósínas, bár nagyon nagy kedve lett volna a cethalászatához is, mégis elhatározta, hogy hüen kitart a matróz mellett.

Reggeli után, mialatt a többiek apró halak fogdosásába merültek, hogy kész csalétekkel várják Flint kapitányt, Susan kormányos mindkét expedíció részére elkészített egy-egy nagy csomag szendvicset, kalácsot és hozzá egy üveg tejet.

- Ne felejtse el, Roger, Titty lesz a parancsnok, és te azt csinálod, amit ő elrendel.

- Igen, igen, uram - válaszolt a hajósínas.

- Mi lesz a csákánnyal? - kérdezte a matróz.

- Ugyan minek nektek csákány?
- A kincs nagyon mélyen lehet bent a földben.
- Vigyétek magatokkal a kalapácsot.
- Az iránytű se ártana meg egy térkép, amelyiken csontvázak vannak és a fák képe.
- Elvihetitek az iránytűt, ha vigyáztok rá.
- Aztán ne maradjatok soká - intette őket a kormányos. - Figyeljétek, merre megyünk Flint kapitánnyal, és ha elég volt a szigetből, gyertek utánunk. Magunkkal visszük a ti horgászboto-
tokat is.

Vállukon a zsákokkal lesétáltak a kikötőbe. John kirakta a *Fecskéből* az árbocot és vitorlát. Mindannyian sok szerencsét kívántak a kincskereső expedíciónak, a matróz és a hajósinas elindult.

- Ne maradjatok nagyon soká! - szólt utánuk Susan kormányos.
- Jobban tennétek, ha cethalászatra jönnétek velünk! - kiáltott utánuk Nancy kapitány.

Titty feje túlságosan tele volt, semhogy feleleten törhette volna. Mikor elhagyták a szigetet, Titty matróz az egyik evezőt átadta Rogernak. Szorosan egymás mellett ültek a középső evezőpadon.

- Próbáld tartani az én tempómat, hajósinas.
- All right!

Titty kiemelte az evezőjét a vízből, Roger rántott egyet a magáén.

- Hajósinas - szólt rá a matróz -, nem szabad, hogy azt mondd: all right.
- Igen, igen, uram.

- Ki fogunk kötni egy lakatlan szigeten, hogy kalózkincs után kutassunk, a kincs után, amit a kalózok elraboltak Flint kapitánytól. Szárazföldi rákok, alligátorok, mindenféle ellenséges fenevad leselkedik ránk a szigeten.

- Lehet, hogy a kincs mélyen a földben, emberi csontok alatt van elrejtve.
- Egész életünk eltelhet a keresésével.
- Susan azt mondta, hogy ne maradjunk soká.

- A kormányos úgy értette, hogy ne fecséreljük az időnket. Nem fogunk időt fecsérelni, bár kincskeresésnél sose tudhatja az ember. Egy-két év ide vagy oda, nem számít. Farkasszemet kell néznünk a veszedelmekkel. Össze kell tartani, és neked vakon kell követned parancsaimat.

- Igen, igen, uram.
- Most hát rajta... velem egyszerre... mártsd be!

Mind a ketten egyszerre mártották be a lapátokat, és a *Fecske* cikcakkokban haladt át a tavon. A kormoránok szigete egy kis, vízből kinyúló kupac volt, merő szikla és törmelékkő. Ritkás fű borította, rajta két kiszáradt fa búslakodott. Az egyik fa a sziklára borult, gyökere már régen kibújt a földből, körös-körül kövek hevertek. A másik fa girhes és csupasz, telepettyegetve a kormoránoktól, akik ülő- és egyéb helynek használták.

- Már egészen közel járunk célunkhoz - mondta Roger -, látom a madarakat.

Két fehér foltos fekete madár rebbent fel, és szállt el alacsonyan a víz fölött. Két másik a fa tetején üldögélt.

- Őrzik a kincset.

- Egyik éppen most nyel le egy halat.

A két kormorán is a többiek után repült, lassan himbálódzva a víz fölött.

- Ott megy Flint kapitány. Nagy ladikja az Úszóház-öböl és a Vadmacska-sziget között evez, útban a cethalász-expedíció célja felé.

- Integessünk neki. Igaz, hogy nem lát, mert háttal nekünk evez.

- Ez az a hely, ahol a *Fruskával* horgonyoztam, és hallottam, amikor a kalózok nekiszaladtak a sziklának.

- Igazi kalózok?

- Nem láthattam őket, de hallottam az evezőcsapásokat, és kihallgattam a beszélgetésüket. Úgy káromkodtak, hogy csakis igazi kalózok lehettek.

Titty lassan megkerülte a szigetet. Nem talált alkalmas helyet a kikötésre.

- Itt kötöttünk ki Flint kapitánnyal.

- Az ő csónakjának keskeny az orra, a *Fecske* orrát nem tudjuk itt felhúzni.

- John kapitány azt mondta, hogy nagyon kell vigyáznunk a kikötésnél. Hát jól vigyázz!

A *Fecske* éppen csak hogy érintette a sziklát. A matróz kiugrott a kötéllel, és tartotta a csónak oldalát, amíg a hajósinas is kimászott utána.

- Hozzam magammal az iránytűt?

- Nem, hagyd a hajóban, nincs rá szükségünk. De add ki a csákányt meg az elemőzsiát. A kikötőkötél egyik végét ehhez a sziklához erősítjük. Déli szél fúj, és ha a vízen hagyjuk, akkor se ütődik semmihez. Az elemőzsiát kitesszük ide a sziklára.

- És most rajta fel, a kincsek után!

Nehéz volt a sziklákon járkálni. Ezt még maga Flint kapitány is megállapította, amikor az Úszóház-öbölben vívott csata előtti napon mindannyian eljöttek az elrabolt koffer keresésére. Különösen nehéz volt ez a matróznak és a hajósinasnak. Lábuk be-beakadt a kövek és sziklák közötti résekbe. Hosszú időbe telt, míg a kincskeresők a sziget egyik végéből eljutottak a másikba.

- Örülök, hogy a Vadmacska-szigeten lakunk és nem itt.

- De ez aztán igazi lakatlan sziget. Figyelj, nem látsz-e temetetlen csontokat heverni?!

- Itt sok csont van.

- Igazi csontok?

- Aprók.

Titty odamászott, ahol Roger állt, s egy kis rakás fehér halszálfák vizsgálatába merült. Fel-nézett, és ebben a percben egy kis lyukat pillantott meg a sziklában, akkorát, hogy egy tenisz-labda éppen belefért. A lyuk körül és alatta a sziklán fehér pettyek.

Titty be akart nyúlni a lyukba, abban a pillanatban egy kék tollú, gyors röptű madár rebbent ki belőle.

- Egy jégmadár fészke. Azok meg az apró halak szálkái, amiket megevett. Nem kalózcsontok.

Tovább folytatták a kincskeresést, és újabb meg újabb csontokra bukkantak a Kormorán-szigeten, de az mind halszálka volt. A kormoránok fája alatt is bőven akadt halszálka. De olyan rossz volt arrafelé a szag, hogy örültek, hogy mielőbb elkerülhettek onnan. Kincsnek semmi nyoma!

Rogernak egy kicsit megcsappant a kedve, és meg is éhezett. Leültek a sziget északi csúcsánál egy napos sziklára, ahol az elemózsiájukat hagyták. Kiemelték a tejet a *Fecskéből*, bekapták a szendvicseket, és felváltva szürcsölgettek az üvegből.

- Ott van ni, Flint kapitány meg a többiek. Nem a Cápa-öbölben, hanem abban a kis öbölben, amelyik mellett elhajóztunk, amikor a vadembereket látogattuk meg, és a kígyójukat.

- Ugyan hány bálnát fogtak? - tűnődött Roger. - Talán cápát is. Sügért mindenesetre egy halommal.

- Jobb dolog kincset találni, mint ott ülni és lesni a halat.

- De mi nem találtunk kincset.

- Még nem kerestünk mindenütt. Itt kell lenni. Gyerünk! Te keresd az egyik oldalon, én meg a másikon. Nagyot ordíts, ha megtaláltad. Pár perc múlva Roger ordított is - nem mintha megtalálta volna a kincset. Elcsúszott a köveken, és felhorzsolta a térdét.

- Melyik térdedet?

- Azt, amelyik nem volt még felhorzsolva, azazhogy nem azt, amelyiket legutóbb horzsoltam fel, hanem a másikat.

Titty matróz, mint az expedíció orvosa, kimosta a sebet, és bekötözte a zsebkendőjével. Roger megpróbálta, hogy befűjja az orrát az egyik sarkába, ami kiállt a pólyából.

- Nesze az én zsebkendőm, a rózsaszín.

Roger hangosan befűjta az orrát a rózsaszínű zsebkendőbe, és ettől újra felvidult a kedve.

Az idő haladt. Elmúlt a délelőtt, és a délután is elmúlóban volt már, és még mindig semmi olyan nyom, amiből a kincs közeli felfedezésére lehetne következtetni. Titty már legalább kétszer keresztül-kasul járta a szigetet. Roger abbahagyta a keresést, és letelepedett a sziklára, amelyikhez a *Fecskét* kikötötték. Meghúzta a kötelet, mire a *Fecske* engedelmesen odasiklott a lábai elé. Ő meztelen lábát kinyújtva várta a hajó orrát, belerúgott, mire az megint visszasiklott.

- Szálljunk vízre! A *Fecskéről* éppolyan jól megláthatjuk, mint a sziklákról. Aztán ha nem látunk semmit, átmehetünk a cethalászokhoz.

Semmi válasz. Titty ott csúszott hasmánt a szigetet szegélyező sziklák mentén. Hirtelen felugrott, valamit tartott a kezében.

- Hé, Roger!

Roger felkapaszkodott a sziklákra.

- Egy pipa! Biztos az egyik kalóz vesztette el. Itt kell legyen a hely, ahol partra szálltak.

Közönséges fapipa volt. Két kő között találta Titty a víz szélén. A pipa felfedezése mindjárt más színben mutatta a szigetet. Titty maga is már-már hinni kezdte az imént, hogy talán csak álmodta az egészet. Hogy a kalózok azon a nevezetes éjjelen itt kikötöttek. De most, íme, a bizonyíték, hogy a kormoránokon és jégmadáron kívül más élőlény is járt itt a szigeten.

- Ha itt kötöttek ki, a kincsnek itt kell lenni a közelben, mert hallottam, hogy itt motoztak egész idő alatt.

Gondosan szétnéztek. A kiszáradt fa közelében álltak. Ott feküdt előttük oldalára bukva, korhadó száraz gyökerei az égbe meredtek. Titty vigyázva megkerülte a fát, nem talált semmit. Megint körüljárta a fát, de most már kiszélesítette a kört: még mindig semmi. Most újra a sziget szélét járta körül.

Roger ott maradt, ahol volt, és azzal szórakozott, hogy a sziklák közt megakadt hordalék gallyakat meg száraz ágakat gyűjtögette össze egy rakásba.

A végén Titty megint elvesztette a reménységét. Visszajött Rogerhoz, akinek a farakása egyre gyarapodott.

- Kérlek, Titty, gyűjtsd meg.

A matróz ránézett.

- Nem ez a módja. Olyan tűzhelyet rakunk, mint Susan a parton, amikor a vadembereket látogattuk meg, és a kígyót. Aztán tüzet gyújtunk benne, és Flint kapitány és a többiek megpillantják tüzünk a messze lakatlan szigetről felszálló füstjét. Aztán idejönnek és megmennek.

Apró köveket hordtak össze, és nekiláttak az építésnek.

- Hátsó falnak szükségünk van egy nagy kőre.

Titty kirángatott egy nagyobbacska lapos követ az öreg fa gyökere mellől. Egész könnyen engedett, és amikor kifordult a földből, Titty teljesen megfélekezett róla, hogy ő tulajdonképpen tűzhelyet akar rakni egy lakatlan szigeten.

- Roger! Roger! Ide a csákánnyal!

Roger odaadta, Titty a csákánnyal egy láda vaspántos sarkán kocogtatott. Egészen kiemelte a követ, egy láda vaskeretes sarka bújta elő alóla.

- Megtaláltuk, megtaláltuk, megtaláltuk - üvöltött Titty diadalmámorban.

Egészen félretolta a követ. A láda oldalára egy vignetta volt ragasztva, igaz, hogy foszladozott, rajta egy teve és egy piramis képe, azon nagy betűkkel: Kairó.

- Segíts, Roger! Le a kövekkel!

Egyenként leszedegették róla a köveket, és minden egyes kő után jobban előtűnt a csodálatos láda. Tele volt ragasztva vignettákkal. Volt olyan: P. and O. First Cabin. Aztán meg: Bibby Line of the Dollar Line, Nippon o Yusen Kaisha, volt, amelyiken pálmák, tevék és egy folyó meg egy egyiptomi szálloda neve állt. A másik a Földközi-tenger kék öbleit és kikötőházait mutatta. Aztán volt olyan, amire az volt írva, hogy - Wanted On The Voyage. (Az utazás alatt szükséges.) Volt olyan is, amelyen furcsa ákombákom írás, latin betűkkel csak annyi: Peking. Aztán a kínai keleti vasút cédulája. Aztán vignetták, amiket San Franciscóban, Buenos Airesben, Londonban, Rangoonban, Colombóban, Melbourne-ben, Hongkongban, New Yorkban, Moszkvában és Khartumban ragasztottak rá a szállodákban. Egyik-másik foszladozik és tele karcolással. De a matróz és a hajósinas mindegyikben egyformán gyönyörködött. Középen a tetején két betű: J. T. A kalózok a ládát a fa alá rejtették egy gödörbe, ahol azelőtt a fa gyökereinek a helye volt, és gondosan betakarták nagy kövekkel. Némelyik olyan nehéz volt, hogy Titty és Roger együttes erővel alig tudta elmozdítani. A láda kiemelése pedig felért egy ház tövestül való elmozdításával. Egy negyed inchnyire sem bírták megemelni.

- Nyissuk ki - javasolta Roger.

Nehéz vasveretek voltak rajta. A matróz kalapáccsal próbálta leütni. Furcsa kettős kampók akaszkodtak egymásba. Titty és Roger csak ütötték-verték kalapáccsal. Mintha két légy próbálna feltörni egy páncélszekrényt.

HALÁSZSZÁKMÁNY ITT - HALÁSZSZÁKMÁNY OTT

- Nincs mit tennünk. Ide kell hívni Flint kapitányt és a többieket. Az ő tengerésládája. Biztos, hogy benne van a kalózkönyve is - szögezte le Titty matróz.

- Akkor szálljunk be a *Fecskébe*, és evezzünk hozzájuk - mondta Roger.

De erre végül is nem volt szükség. A halászipedíciónak sokáig nem akadt semmi a horgára, részint mert túl sok halász nyüzsgött a csónakban, részint mert - ahogy Flint kapitány megállapította - a halak megéreztek az időváltozást. A hőség tikkasztó volt, és a dombok mögött sötét felhők gyülekeztek. A cethalász-expedíció úgy döntött, hogy elég volt a cethalászatból, és elindult hazafelé.

Susan:

- Azok ketten már épp elég ideje vannak a Kormorán-szigeten.

Flint kapitány, aki tudta, hogy az ő ládája után kutatnak, és biztos volt benne, hogy úgyis hiába:

- Átevezünk értük, és hazavontatjuk őket.

Így történt, hogy mikor Titty és Roger éppen utánuk kémleltek a tavon, a cethalász-expedíció tagjai már útban voltak hozzájuk.

Titty felmászott a kidőlt fa törzsére, onnan integetett és kiabált. A vízen túlról is kiabáltak, de sem a cethalászok, sem a kincskeresők nem értették egymás szavát.

Az első szavak, amik a kincskeresők füléhez jutottak, meggyőzték őket arról, hogy azok odaát mennyire nem érthették meg az ő kiáltásukat.

- Nem unjátok még? - hallatszott Flint kapitány vidám hangja. - Itt az ideje, hogy hazagyertek.

- Meg-ta-lál-tuk! - kiáltotta Titty.

- I-de-je, hogy hazagyertek! - kiáltotta Flint kapitány. - Uzsonnaidő.

- Meg-ta-lál-tuk! - sipította Roger.

Flint kapitány egyszerre csak megértette. Nekifeküdt az evezőknek, és néhány perc múlva a cethalászok elérték a Kormorán-szigetet.

- Ne bolondozzatok! Csak nem találtátok meg igazán?

De mielőtt még felelhetek volna, a cethalászok megpillantották a ládát.

- Bravó, matróz! - kiáltott fel Flint kapitány boldogan.

- Meg kell veszni! - kiáltott Nancy.

- Egy a javadra, Titty! - kiabált John kapitány.

- Hát mégsem álmodtál? - álmélkodott Susan.

- Ki gondolta volna? - sipította Peggy. - Hisz maga Nancy kapitány is kereste, ő sem akadt rá...

Flint kapitány letérdelt a láda mellé, és a zsebéből előhúzott egy csomó kulcsot.

- Úgy látszik, nem törték fel, csak megpróbálták.

- Azt mi csináltuk.

Flint kapitány kinyitotta a zárt, és felemelte a láda fedelét. Egy írógép volt benne fekete tokban, egy sereg vászonba kötött naplójegyzet és egy nagy csomó gépelt papírlap.

- Hát ez rendben volna.

Flint kapitány szeretettel megsimogatta a papírlapokat.

- Hát ez nagyon unalmas. - Roger nagyon csalódott volt. - Titty azt állította, hogy kincs van benne.

- Sokféle kincs van a világon - elmélkedett Flint kapitány. - A világ különféle dolgokból van összetéve. Matróz, ezt soha életemben nem tudom neked meghálálni. Ha nem találod meg, nyomtalanul feledésbe vész egész kalózmúltam emléke. Életem legjavát adtam bele ebbe a könyvbe, és nélküled örökre az enyészetbe hull...

- Jól hallottam, amikor mondták, hogy visszajönnek érte, és tudtam, hogy itt kell lennie. A kalózok mindig így csinálnak, mindig vissza akarnak jönni érté, ha valamit elásnak.

- Mint a kutyák az elásott konchoz - mondta Flint kapitány. - Well, ezt a koncot elvesztették, bár nem sok hasznát vették volna. Nem hinném, hogy leülnének végigolvasni a *Tengeri gizgaz*-t.

- És most milyen intézkedéseket teszel folyamatba ellenük? - kérdezte Nancy kapitány. - Feküdjünk itt lesbe, és fogjuk el őket.

Flint kapitány egy kicsit elgondolkozott.

- Nem teszek semmit. Megbízta a rendőrséget, hogy tartsák szemmel a kikötőket. Minden lehetőséget fel akartam használni a visszaszerzésére. De nincs szándékomban senkit börtönbe juttatni.

- Börtön! Láncra verve fel kell őket akasztani bitófára, hadd lengesse a szél csontjaikat!

- Manapság így már csak a *Fruska* kalózaival bánnak el. Mit is hallottál, matróz? Mit beszéltek a zsákmány elszállításáról?

- Azt mondták, majd eljönnek halászni, majd csak fognak valamit.

- Nézzük csak, nem találunk egy darab lapos fát? - nézett körül Flint kapitány.

- Megtaláltuk a pipájukat - dicsekedett Roger.

- Pompás! Egész életükre elveszük a kedvüket a betöréstől.

Roger a farakásban, amit összehordott, talált egy lapos fadarabot. Flint kapitány leült, egy nagy kést húzott elő. Csak úgy röpködtek a faforgácsok szerteszét.

- Mit csinálsz?

- Olyasvalamit, amire érdemes halászni. - Tovább faricskált a késével, a lapos fadarab kétágú farokban végződött, a törzse, akárcsak egy lapos dinnye, kétoldalt egy-egy uszony meredt ki.

- Hal. Nem azt mondták, hogy fogni akarnak valamit?

Kifaragta a hal fejét, széles száját, nagy kopolyúfedeleit és kerek, kidagadt szemeit.

- Pompás hal - állapította meg Roger meglelégedéssel.

- Nos, ők nem lesznek azon a véleményen, ha megfogják. - Egy darab zsineget húzott ki a zsebéből. - A pipájukat odakötjük a hal farkához, eltemetjük a kövek alá, ahova a ládát

rejtették. Ha kikötnek, hogy felássák a zsákmányt, megtalálják a halat és az elveszett pipát. Mindjárt tudni fogják, hogy valaki kihallgatta a beszélgetésüket. Majd szedik a sátorfájukat, és azt kívánják, bár otthon maradtak volna.

Flint kapitány kiemelte a ládát, és helyébe tette a pipát.

- Még egy pillanat. Egy kis erkölcsi prédikáció is rájuk fér. - Kivette a ceruzáját, és ráírta a fából faragott hal oldalára: „Az az okos, aki becsületes!” - Rakjatok rá jó sok követ, hogy sok időbe teljék, amíg kiássák.

A Fruskák és Fecskék rakásszámra hordták a köveket.

- Hát ez is megvolna - sóhajtott fel Flint kapitány megkönnyebbülten. - Jó szerencsét a tolvajoknak! Fecskék és Fruskák, ha azon az éjszakán nem azt csináljátok, amit csináltatok - ha azt is hitték rólatok, hogy ágyban vagytok -, sose találom meg a ládámat. Fájt volna elvesztenem ezt a ládát, ami olyan hűséges kísérőm volt végig az egész világon. És elvesztettem volna a könyvet, amin egész nyáron dolgoztam, bármennyire is igyekezett Nancy és Peggy megakadályozni benne. Sose fogjatok bele egy könyv megírásába. Nem éri meg, ez a nyár keservesebb volt, mint az a harminc viszontagságos év, amit leírok benne. Ha azok a csirkefogók megszöknek vele, sose tudtam volna még egyszer megírni. Sokat köszönhetek mindnyájatoknak, de elsősorban a matrónak. Ide figyelj, matróz! Kívánj magadnak bármit a világon. Ha módomban van megszerezni, a tiéd lesz.

- Azt ígérte, hoz nekem egy papagájt, ha ugyan komolyan gondolta. Erre vágyom a legjobban.

- Te voltál az, aki azt mondta, egy szürkét szeretne?

- Én zöld papagájt szeretnék.

- Kívánj valami egyebet is. Még hosszú az idő jövő nyárig.

- Én szívesen várok.

Valami hirtelen eszébe jutott Flint kapitánynak.

- Ide figyeljete! Azonnal megyek, és értesítem a rendőrséget, hogy szüntesse be a nyomozást. Átviszlek benneteket, és leteszlek a szigeten.

- De, ugye, visszajön a sült cápáért? - kérdezte Susan.

- Cápa? - hűledezett Roger. - Cápát hoztatok?

- Egy óriási példányt - dicsekedett Peggy.

- Megteszem, ami tőlem telik - ígérte Flint kapitány -, de azért ne várjatok rám, hosszú utam van. No, gyertek!

Vállára emelte a nagy ládát, és betette a csónakba. Roger egy hatalmas, zöld-fehér pikkelyes csuka csodálatába merült, amely a csónak fenekén meregette a szemét.

- Te fogtad?

- Együtt fogtuk.

- Majdnem akkora, mint amit én nem fogtam. Ilyenek nincsenek az Úszóház-öbölben.

- Ki jön velem és ki a *Fecskén*?

- Én a cápával megyek - sietett Roger a válasszal.

- Mind elfértek nálam, de valaki kormányozza a *Fecskét*, különben nem fut egyenesen.

- Én kormányozom a *Fecskét* - jelentette be gyorsan Titty, aki szeretett volna egyedül maradni. Kitartott az ötlete mellett akkor is, amikor a többiek mind azt hitték, hogy tévedett. És most, hogy mindenki tudja, hogy igaza volt, szeretett volna egy-két percig nem beszélgetni.

A többiek betódultak a nagy evezős csónakba. Flint kapitány az orrában evezett, és nem vette le szemét a régi cédulákkal teleragasztott ládáról. Roger a kabin tetején ült, és a csuka hatalmas állkapcsának szemléletébe merült. John, Susan, Nancy és Peggy a hajó farában ültek.

John tartotta a *Fecske* kötelét, és a *Fecske* a boldogságban úszó matrózzal a kormánynál simán siklott az evezős csónak sodrában. Amikor Flint kapitány elevezett, a *Fecskék* és *Fruskák* a Vadmacska-szigeten egyszeriben úgy találták, hogy rengeteg a dolguk. A tűz kialudt, új tüzet kellett rakni és feltenni a teavizet. Erről a kormányosok, Susan és Peggy gondoskodtak. John és Nancy a horgászbótok szétszedésével és elrakásával foglalatostkodtak. Roger a halat bámulta. Titty a *Fecskét* bevitte a kikötőbe. Később a két kapitány is levonult. Felállították a *Fecske* árbocát, és kikötötték a hajót a *Fruska* mellé, kellő távolságba egymástól, hogy a két hajó egymáshoz ne ütdőjék.

Végigtekinthettek az óceánon, le egészen a tó déli lábáig.

- A barométer reggel óta két fokot esett - aggódott John kapitány.

- Ha este ilyen rekkenő a hőség, mindig jöhet valami. Valószínűleg mennydörgés.

- Sehogy se tetszik nekem. Alig van szél, és nézd mégis azokat a felhőket.

Titty is az égen tornyosuló felhőket nézte. Milyen pompás, ha már esni akart, legalább addig várt, amíg ő megtalálta a kincseket.

A táborból felhangzott a kormányos sípjele, és mind a hárman visszasiettek, hogy elfogyasszák a teából és dzsemes kalácsból álló késői uzsonnát.

- Csakugyan cápasültet eszünk vacsorára? - kérdezte Roger.

- Miért ne ennénk? - felelte Susan kormányos.

- Kormányos úr - kérdezte Peggy -, pucolt ön már életében cápát?

- Soha életemben.

- Rettenetes foglalkozás!

- Jobb lesz, ha rögtön hozzáfogunk, különben is későre jár már az idő.

Lementek a parthoz. A köveken ott feküdt a nagy, zöld és fehér pettyes hal, rosszakarató szemeivel. Melléje térdeltek, és kezdték lekaparni a pikkelyeket.

- Kapard le a közepétől a farkáig, én meg majd a fejétől a közepéig.

A többiek figyelték a műveletet. Roger egyre ott lábatlankodott a kormányosok körül, nem tudta levenni szemét a halról. A kezével próbálta átvenni a fej méretét.

- Csinálhatsz vele, amit akarsz, csak a szájába ne dugd a kezéd. Az enyém egyszer belecsúszott, pedig ennél sokkal kisebb volt, egy hónapig nem tudtam vele megfogni a köteleket.

- Miért?

- Nézd meg a fogait.

Roger megnézte a sok-sok hátrafelé meredő apró fogat és egy kiálló, hosszú fogat az alsó állkapocsban.

- Talán mégis jó, hogy nincsenek cápák az Úszóház-öbölben.

- Miért?

- Well. Nekem egy majmot hoz - tért át Roger egy másik tárgyra.

A pikkelyeket elég könnyű volt lekaparni. Csak úgy repültek szanaszét a szélrózsa minden irányába. A két kormányos karja egész pettyes volt tőlük. Még a hajuk is tele volt. Aztán fel kellett nyitni a cápát, kitisztítani a beleit. Ez még rosszabb munka volt. Utána a kormányosok megmosták a cápát és a kezüket a tóban. Felvitték a nagy halat a táborba, Susan kormányos vastag szeletekre vagdosta. Hét szeletet vágott, mindegyike kétinchnyi vastag. Ami lehullott, azt tűzbe vetették. Jókor darab vajat dobtak a rántottasütőbe, és kisütötték a szeleteket, jól meg-megforgatva őket a vajban. Egy kanállal rálocsolgatták a vajat. A végén a vaj meg-barnult, és a szeletkék szép barnára sülték.

A cápaszeletek már megsültek, de Flint kapitánynak még mindig semmi nyoma. Sötétedni kezdett. A nap máris eltűnt a felhők mögött.

- Flint kapitány azt mondta, hogy ne várjunk rá. S különben is túl finom szaguk van.

- Essünk neki - tanácsolta Nancy kapitány.

- Éhes vagyok - jelentette ki Roger.

- Nekifoghatunk - adta meg az engedélyt John kapitány.

- Az övét melegen tartjuk - gondoskodott Titty.

- Akkor hát adjátok ide a tányérotokat - egyezett bele Susan is, és kezdetét vette a cápa-vacsora.

A tapasztalat azt mutatja, hogy az ujj használhatóbb szerszám a cápaevésnél, mint a villa. Édesvízi cápában nagyon sok a száłka. Igaz, hogy ez olyan hatalmas cápa volt, hogy igen könnyen ki lehetett szedegetni a szálkákat. Ott ültek hát a Fecskék és Fruskák a tűz körül. Előttük egy halom só, egy bádogdoboz fedelében, sorra belemártogatták a szeleteket a sóba, és nyelték a cápahúst. Inkább hasonlítottak vademberekhez, mint egy felfedező expedíció diadalmas tagjaihoz.

- Minek is kell már holnap hazamenni - sóhajtott Titty. - Egy nagyobb északi expedícióra se jutott idő, déli irányban se hatolhattunk messzire a vadonba. Térképünk mindkét végén sok a felderítetlen terület. - Ide figyeljete! - fordult John kapitányhoz. - Most már elkereshetjük a Kormorán-szigetet Kincses-szigetnek.

- Well, hisz csakugyan találtál ott kincset.

- Ide hallgassatok! - vetette ellen Peggy. - Kormorán-szigetnek is hívhatjuk. Kincs csak néhanapján akad ott, kormorán pedig mindig.

- Kormorán-sziget nagyon jó név - mondta John kapitány. - Mi volna, ha meghagynánk Kormorán-szigetnek, és kereszttel megjelölnénk azt a helyet, ahol a kincs volt, és melléírnánk: „Itt találtuk a kincset.” - Titty beleegyezett. - Írjuk bele rögtön! - És John kapitány tisztára nyalta ujjait a cápaszeletektől, és kihozta a térképet a táborból. Azon frissiben bejegyezték: „Itt találtuk a kincset.”

- Igaz is - vélekedett Titty -, most, hogy már ráakadtunk a kincsre, tulajdonképpen nem nevezhetjük Kincses-szigetnek. Most egy olyan sziget, ahol valamikor kincs *volt*. Az egyetlen kincs, ami ott maradt, a fából faragott hal. Ha a betörők kiássák, még csak pecsenyét se süthetnek belőle. Nagyon rágós volna.

- Pompás térkép - mondta Nancy kapitány és Peggy egyszerre. Odatartották a tűzhöz, hogy jobban láthassák.

- De van még egy csomó név, amit nem tudtok.

- A vademberek felségesek és a cápa is, de mit rajzoltatok bele a lagúnákba?

- Ez itt folyó akar lenni.

- Jövőre még több adatot rajzolhattok bele. Valami csuda istenit kell kigondolni. Egész télen át szöhetjük a terveket. Lesz legalább mire gondolnunk az órák alatt az iskolában. Vagy Távol-Északra vagy Távol-Délre kellene menni. Ha délre megyünk, magunkkal viszünk egy kenut, hogy leszőkkenhessünk rajta a sellőkön, és kiérjünk a nyílt tengerre. Sok minden történhetne. Például elfoghatnánk egy hajót...

- Az északi nagy hegyeken túl is kell lenni valaminek - ábrándozott Titty.

- Megmászhatnánk a hegycsúcsokat is - szövögette Peggy -, csak akkor sátrakat kell magunkkal cipelnünk.

- Szerezhetnénk egy kis hegyi öszvért a sátrak szállítására. Az volna csak az igazi! Aranyásók kutatnak kincsek után.

- Túl a messze hegyeken - ábrándozott Titty.

- Mérföldekre hatolhatsz be a rengetegbe, anélkül, hogy egy árva bennszülöttel találkoznál - mondta Peggy.

- Flint kapitány azt ígérte, hogy jövőre felhagy a bennszülöttséggel, és beáll sorainkba - emlékeztette Nancy a Fecskéket. - És ha igen, akkor minden igen jól fog menni. Kibérelhetne egy nagy hajót, háromszor-négyszer akkorát, mint a *Fruska*, és bennünket leszegődtethetne legénységnek. Sokszor ígérte, hogy megteszi. És most, hogy itt vannak a Fecskék is, végre egy igazi nagy hajóval vitorlázhatnánk.

- Mi lesz az ő cápaszeletével? - aggódott Titty.

- Itt tartom a tűzön, de bizony egy kicsit kiszáradt.

- Dobj rá még egy kis vaját - javasolta Peggy.

Már majdnem egészen besötétedett, mikor evezőcsapások hangját hozta feléjük a szél.

Flint kapitány alakja tűnt fel a tűz fényében. Hatalmas kalitkát cipelt, kék szövettakaróval betakarva. Az aljáról lehetett látni, hogy kalitka. A nagy rézgombok csak úgy ragyogtak a tűz sugaraiban. A gombon karika, ezzel lehet felakasztani a gerendára. Flint kapitány letette a földre Titty mellé. A karikára egy cédula volt erősítve. Titty hangosan betűzte: „Flint kapitány a Matróznak, aki megmentette az Életét.”

- De hisz én nem mentettem meg az életedet?

- Én nem is életet írtam. Én *Életet* írtam. *Tengeri gizgaz*. Egyre megy.

- Igazán nagyon-nagyon köszönöm - Tittynek elakadt a szava. Majd... majd felakasztom a tanulószobámban, hogy várja a papagájt.

Valami kaparászott a kék takaró alatt.

- Nézz csak bele. Úgy gondoltam, hogy soká tart, míg visszajövök délről.

Titty felemelte a kék szövettakarót.

Vidám, éles hang, olyasféle, mint Nancy Blackett kapitány hangja, csattant fel alóla.

- Csakugyan az enyém?
 - Hát persze hogy a tiéd. Ki is érdemelted tízezerszer.
 - Anyu igazán azt fogja hinni, hogy a Csendes-óceánról érkezünk vissza. Igazán nagyon-nagyon szépen köszönöm. - Titty felugrott, és Flint kapitány felé nyújtotta a kezét. Megrázta.
 - Nekem van köszönnivalóm.
 - És az én majmom jövőre érkezik - mondta Roger.
 - Ha édesanyád megengedi, akkor rögtön utánanézek. Vannak majmok közelebb is, mint Afrika, és én felmegyek a könyvvel Londonba, ha már megkerült, és felkutatok neked egy majmot a kiadóktól kapott pénzen. Még jövő héten megkapod a majmodat.
 - Farka is lesz?
 - De még mekkora!
 - A cápasült kicsit kiszáradt - sajnálkozott Susan kormányos -, de azért még elég meleg.
- Flint kapitány kézből eszegette, kijelentve, hogy ez a legjobb cápasült, amit világéletében evett. Aztán megint a jövő évi tervekre terelődött a szó.
- Hegyláncok megmászására, hajóexpedícióra az Azori-szigetek felé. Esetleg a Balti tengerről vagy egy kenuutazásról az óceánban is szó lehetne.
- Ha hegyet mászunk - érdeklődött Nancy kapitány -, mit gondolsz, nem szerezhetnénk egy hegyi lovacskát?
 - Ahányat akartok!
- Mindenkinek tetszett az ötlet, hogy hosszú szőrű hegyi lovak szállítsák fel a flotta felszerelését a magas hegycsúcsokra. De a Balti-tenger körülhajózása se volt utolsó. Így aztán sehogy se tudtak dönteni.
- Akárhogy is lesz, a jövő nyáron szabad leszek, és ha befogadtok, szívesen beállok soraitokba. Ha a Balti-tengerre szálltok, szükség lesz valakire, aki felhúzza a vasmacskát, és ha aranyat mentek ásni, a hegyi lovacskák aligha bírják el egymaguk az aranyat és a sátrak terhét.
 - A majom is velünk jöhet. Nézelődhet az árboc tetején vagy az egyik hegyi lovacska hátán.
- Flint kapitány elbúcsúzott.
- Nagyon kedélyes ez a tábortűz, de már itt az ideje, hogy eltegyétek magatokat holnapra. - Ránézett a papagájra. - Neki is érdeke, hogy nálatok legyen. Még fiatal a papagáj, én unalmas társaság vagyok már neki. Most sokkal jobb kezekben van. Apropó, elég szilárdak a sátrak? Úgy látom, az éjjel rosszra fordul az idő.
 - Anyu azt mondja, hogy elég. Csak ne legyen túl erős a vihar!
 - Hatalmas szél kerekedik. Well, nem hinném, hogy baj lenne velük. - Elevezett. A Fecskék és Fruskák lefeküdtek. Rekkenő volt a hőség, egy árva csillag se az égen.
 - Phű! - fulladozott Nancy. - Alig bírok lélegzetet venni.
 - A barométer megint süllyedt egy fokkal - jelentette John kapitány. - Ez már három tized reggel óta.
 - Sok az? - kérdezte Peggy.

- Elég sok. Kész vagy, Roger? Elfújom a gyertyát. - A papagáj kalickája ott állt Titty fejénél. Levette róla a kék huzatot, nem lesz már rá szüksége. - Sötétben lesz, akárcsak mi.

- Jó éjszakát, Polly.

- Polly papagáj! Polly papagáj!

A tábor túlsó végéből áthallatszott Nancy Blackett kuncogása. Susan kormányos elfújta a gyertyát. Sötétség borult a sátorra. A hirtelen csöndben, ami a sötétséget követte, mintha Susan a papagájt is elfújta volna.

- Jó éjszakát, jó éjszakát! - kiabálták át egymásnak a Fecskék és a Fruskák.

Beállt az utolsó éjjel a szigeten.

A VIHAR

Egy hete tartott az élet a szigeten, s azalatt végig napfényes égbolt mosolygott le a Fecskékre és a Fruskákra. Néhány órányi csepergő eső, néhány órányi köd, egy csillagtalan, sötét éjjel - a nagy kaland éjszakája. Ha akadt is felhő, mindig akadt napsütés is, szél is, hogy végigkergesse árnyékukat a dombok zöldellő hangáin és a páfrányok közt.

És most, hogy elérkezett a búcsú ideje, hirtelen beállt a változás, hogy figyelmeztesse a Fruskákat, a nyár a végére jár. Utolsó nap zivatar előtti fülledtség ülte meg a szigetet. Szélcsend, tornyosuló, komor felhők dél felől s éjszakára sötét fátyolba burkolt csillagok. A tábor éles mennydörgésre ébredt. Utána vakító fény, nappali világosság. Majd a papagáj vad rikácsolása, mintha egy papagájtörzs egyik tagja a pálmafák között rikoltva hívná társait a viharban. Utána ismét sötétség és csend, majd nehéz esőcseppek dobolása a sátor ponyvafalán.

Titty felébredt, nem kényelmesen, apránként, hanem minden porcikájával egyszerre. Nem mozdult, csak a keze nyúlt ki, hogy megérintse a papagáj kalitkáját.

- Susan.

- Nincs semmi baj, Titty.

Roger a kapitány sátrában riadtan ült fel fekvőhelyén, és nagyot rikoltott:

- Tüzelj! tüzelj! - Álmában az úszóház-öböli ütközetben járt. - John - fulladt bele hangja egy kiáltásba. Felébredt, és a sötét sátorban találta magát.

- Nincs semmi baj, csak az ég dörög - nyugtatta meg John kapitány.

- Hová mégy, Nancy? - kérdezte Peggy, mikor meghallotta az első kopogó esőcseppeket. Nancy felkelt, és meggyújtotta a lámpást.

- Egy kis tűzifát akarok behozni. Legyen reggel egy kis száraz fánk. Emlékszel, mikor utoljára esett, a fa vizes volt, és utána nem bírtunk tüzet gyújtani.

Már jött is vissza egy köteg rőzsével a hóna alatt.

- Még nem esik erősen, de mindjárt rá fog kezdeni.

Visszabújt a hálósákjába. Újabb villám cikázott át az égbolton, féhéren megvilágította a tábor, és táncoló árnyékot vetett az imbolygó ágakról a sátrak fehér falára.

- Nincs semmi baj, Polly - nyugtatgatta Titty -, mindjárt vége lesz.

- Szép Polly! - felelt a papagáj, most már egészen felébredve. Egyik villám a másikat követte, aztán három hatalmas mennydörgés, majd még néhány kisebb dörgés egymás után, mintha az ég sok-sok apró cserépdarabra töredezett volna, s azok kopogva hullának le egy lejtős vastetőre.

- Nesze nektek egy kis sortűz - szólt át Nancy Blackett a sátrából.

- Szép Polly! - rikácsolt a papagáj, és mintha megint a pálmafák jutottak volna az eszébe, hosszan, vadul rikoltott bele a viharba.

- Akarod, hogy rád tegyem a huzatot? - kérdezte Titty.

- Hány óra van, John? - kérdezte Susan.

John kapitány a zseblámpa fénye mellett megnézte a kronométert, és saját használatára átszámította hajóidőre.

- Második őrsváltás, harmadik csengetés.

- Mennyi a rendes időszámítás szerint? - kérdezte Peggy.

- Éjfél után két óra.

Hát mégiscsak volt valami, amihez ezek a Fruskák nem értettek.

- Átázik a vászon - szipogott Roger -, érzem.

- Ne nyúlj a sátor falához.

- Nem nyúlok, de azért mégis beesik.

- A mi sátrunk is beázik - aggódott Susan. - Titty, jobb lesz, ha betakarod a papagájodat.

- Betakartam, de azt hiszem, nem nagyon tetszik neki.

Újabb villámlás és dörgés. Az eső egy pillanatra eláll, hogy aztán újabb erővel zuhogjon.

- John - szólt át Susan.

- Igen.

- Jobb lesz, ha felöltözzünk. A holmink a pokróc alatt száraz maradt. Itt vannak a vízhatlan ruhák?

- Egy pillanat alatt előszedem őket. Meggyújtom a lámpást. Terítsétek ki a vízhatlan takarókat a pokróc fölé. Te is, Roger.

Susan besegítette Tittyt a ruhájába, és ő is belebújt a magáéba. Roger és John felhúzták a nadrágokat. A Fruskák sátrából is motozás hallatszott.

- Ne dugd el a fejedet, Peggy. Öltözz fel, mint a többiek.

A villámlás és dörgés oly sűrűn követte egymást, hogy már azt sem lehetett tudni, melyik dörgés melyik villámhoz tartozik. A táborot vakító fény világította meg. Mintha a csattanó dörgés onnan felülről valamit sürgetne, valamit sürgősen be akarna fejezni, csak nincs hozzá elegendő ideje. Meggyújtották a lámpásokat. A sötétség rövid pillanataiban világítottak ugyan, de a villámok fényében elveszett pislákoló világuk.

Sötétség, síri csönd. Mintha a vihar visszafojtaná lélegzetét. Aztán egy bűgő, örvénylő hang a távolból. Erősebb és erősebb, ahogy közeledik.

- Mi ez?

- Szél.

- Hallgassatok csak! - pissegett Titty. - Ez aztán igazi vihar.

Alighogy kimondta, a szélroham odaért hozzájuk. Hatalmas recsegés, mintha valahol a sziget alsó végén egy nehéz ág letört volna. Süvítő szél rázta a fákat. A Fecskék sátrai kötéllel a fák közt voltak felakasztva. A sátorfalak zsebei telve kővel, nehezéknek. Ahogy a szél a fákat jobbra-balra hajlította, a kötél hol meglazult, hol meg kifeszült olyan szorosra, hogy a kapitány sátrában a kövek csak úgy zörögtek a ponyvazsebekben.

- Halló, Susan, elég a kő, hogy lehúzza a sátradat? A miénk egyre jobban összezsugorodik.

- A miénk rendben van, a kövek meg se moccannak.

- Mi? Nem hallok jól!

- Meg se moc-can-nak! - ismételte Susan. De elkiabálta a dolgot. Hatalmas reccsenés. A dühösen rángatódzó fa magával rántotta a nedvességtől feszülő kötelet, amire a sátor fel volt függesztve. A sátor beomlott, a vizes kanavász ráncai közé temette Susant, Tittyt és a papagájt, felfordította a lámpást, eloltotta a gyertyát.

A többi sátorban is hallották a reccsenést s a papagáj dühös rikácsolását, amint a kalitkája felfordult. Összevissza kiabálás: „Segítség! Segítség!”

John és Nancy egy pillanat alatt kinn termettek a sátorból. Johnnál ott volt a zseblámpája, de nem volt rá szükség. Egy hosszú villámlás: nedves, szürke gombolyag mocorog előtte. A sátor vége, ahol az ajtóponyva volt, felemelkedik. Susan kormányos és Titty matróz mászik ki négykézláb alóla. A matróz húzza maga után a papagáj kalitkáját, a kék huzat nincs rajta.

- Gyertek gyorsan ide a mi sátrunkba! - igyekezett Nancy a sivító szelet túlkiabálni.

- Mi lesz a holminkkal? - kiáltotta Susan.

- És Polly kék huzatával!

- Úgyis vizes minden. Ne törődjete most azzal.

Csakugyan nem tehettek egyebet. Titty tőle telhetőleg védte a széltől és esőtől a papagájt, és berohant a Fruskák sátrába. Ott találta Peggyt, nagyon megörült neki. Susan a nyomában.

- Ki kellett volna halásznunk a lámpásokat.

- Nektek már csak egy gyertyavégetek van?

- Mi lesz, ha kidönti a fákat? - suttogta Peggy.

- Már rég kint volnának, ha ki akarnának dőlni - mondta Susan.

- Szegény Polly - mondta Titty, de a papagáj helyesbített. Tolla, amit a szél felborzolt, kezdett kisimulni.

- Szép Polly - rikácsolta.

- Talán nem is haragszik, amiért elvesztettem a kék huzatát.

- A ti sátratok is mindjárt összedűl! - kiáltott át Nancy kapitány a szélben.

- Remélem, nem! - kiáltotta vissza John kapitány.

- Mi?

- Remélem, nem! - kiáltotta a fülébe.

A szélben úgy hajladoztak a fák, mintha gyenge fűszálak lennének. Fölöttük a magas fenyőszál és a világítótorony csak úgy recsegett-ropogott. A villám úgy megvilágította az eget, mintha nappal volna. Minden szélroham után a ponyvák John kapitány sátrában úgy csapkodtak, mint egy meglazult kormányvitorla. A kövek zörögtek, csikorogtak.

Roger kimászott az esőbe.

- Egyre jobban zsugorodik, a kövek egyre-másra potyognak ki a zsebekből.

Nancy és John nem hallották a szavát, de látták, hogy a sátor ide-oda csapódik.

Nancy nyakon ragadta Rogert, odarohant vele a Fruskák sátrához, és belódította.

- Tartsd magad szárazon! - Visszament John kapitányhoz, aki nagy ügyel-bajjal bemászott a vihar hullámain hánykolódó sátorba, és kimentette a két legbecsesebb tárgyat: a kronométert meg a barométert. A villám felvillanó fényénél megnézte a barométert.

- Négy fokkal süllyedt!

- Gyere ide a mi sátrunkba - kiáltotta Nancy -, hozd magaddal a lámpást, ha elő tudod kaparintani!

John kapitány odaadta neki a barométert. A kronométert zsebre vágta. Még egy utolsó roham a kanavász gomolyag ellen, ami hajdan az ő sátra volt. Megtalálta a lámpást, és megint kievickélt.

- Nincs más megoldás - kiáltotta Nancy -, gyere!

Bebújt ő is a Fruskák sátrába, ahol a gyertyafényű lámpás már kialvófélben volt. John meggyújtotta a nagy lámpást, a sátor közepén a földre állította. Nancy megint kiszaladt, hogy meglazítsa a sátorkötelet. Újra visszajött, és becsukta az ajtószárnyakat.

- A mi sátrunk háttal áll a szélnek. Minden erős szélvihar délről jön. Ezért választottuk ezt a helyet. No meg a rudak ott a végén, azok is tartják. A mi sátrunk mindent kibír.

- Nagyon megáztál? - kérdezte Johntól Susan kormányos.

- Épp eléggé.

- Én bőrig áztam - dicsekedett Nancy. - Finom!

Hatuknak és a papagájnak nem éppen sok hely jutott a Fruskák sátrában. Hárman-hárman ültek egy-egy matracon, farkasszemet nézve egymással. Közöttük a sátor hátsó falánál a száraz tüzelő, amit Nancy megmentett reggelre. Ott volt még a papagáj kalitkája és közepén egy farmlámpás. Mint a heringek, préselődtek egymás mellett, vigyázniuk kellett, hogy ne érintsék a sátor falát. Most, hogy itt ültek mindnyájan egy csomóban, a vihar odakint már nem is volt olyan nagy dolog. Még Peggy is felvidult egy kicsit, aki igazán nem tehet róla - nem nagyon szereti a zivatart, de azért nemigen mutatta Roger előtt, hogy fél. Nancy persze, az más. Nancy ismeri őt erről az oldaláról, előtte felesleges a bátrát játszania. Susant izgatta egy kicsit, hogy a holmik átáznak, viszont örült, hogy nagyobb baj nem történt. John arra gondolt, hogy a vihar várt az utolsó éjszakáig. Nancy büszke volt az ő erős sátrára, és örült, hogy a szél csak úgy csapdossa. Titty ragyogó szemekkel tájfunról ábrándozott. A papagáj rendbe szedte a tollait, közben-közben vidám rikoltásokat eresztett a mellette álló lámpás felé.

Így ültek egy ideig, lesve a sziget fölött dühöngő vihart. Aztán John elrestellte magát, hogy nem gondolt a csónakokra.

- Megyek, megnézem a *Fecskét*.

- Ördög és pokol - káromkodott Nancy kapitány -, hogy erre nem gondoltam! Hisz ott van a *Fruska* is. Szerencse, hogy tegnap olyan rendesen kikötöttük.

A két kapitány talpra ugrott, Nancy kikötötte a sátor ajtólapját.

- Jobb lesz, ha újból visszakötöd, ha már kint vagyunk.

- Én is jövök - kiáltott utánuk Titty -, a papagáj már el van látva!

- Csak átázol - rendelte vissza Susan.

- Már vizesebb úgyse lehetek. Hadd nézzem meg én is! Talán soha többé nem kapunk ilyen pompás vihart, mint a mai.

- Én is veletek megyek - sipította Roger.

- Nem, te itt maradsz, te száraz vagy.

- Én megmondom, mit csinálj, Roger. Kölcsönözd Nancy kapitánynak a zseblámpádat. Az ő lámpása nem ér semmit. A nagy lámpásra pedig szükségtek van a sátorban.

- Igen, igen, uram.

Ha már ő nem mehetett, legalább a zseblámpája mehetett, és az is több a semminél.

Titty, John és Nancy kiléptek a sátorból a viharba. A zseblámpák fénye mellett keresztültörtetek az ösvényen, le a kőkikötőhöz. A csónakok megteltek vízzel, a víz is emelkedett, a szél is erősödött. De a *Fecskének* és a *Fruskának* nem volt semmi baja.

- Meglazítom az orrkötelet - mondta John kapitány -, egész kifeszült a sok víztől.

- Én is azt teszem. Tudod, milyen pompás kikötő ez? Hallgasd csak, a nyílt tengeren hogy tombol a vihar.

A sziklák mindkét oldalon megtörték a hullámokat, mielőtt még befutottak az öbölbe. De a meredek partot csak úgy csapdosták a feltornyosuló habok.

Titty elszökött a többiektől, felfutott a parti sziklára, lekuporodott szembe a széllal. A megtörő hullámok az arcába fröccsentek.

A villám fénye megvilágította a tó tükrét, és fel-felcsillant a hullámok fehér taraja. Megint sötétségbe borult minden.

A többiek kis híján visszamentek nélküle. De szerencsére Nancy kapitány észrevette a zseblámpája fényét. John megráncigálta a ruhája ujjánál fogva.

- Gyere már! - kiabált rá dühösen. - Majdnem itt hagytunk! Azt hittük, visszamentél.

- Igen, igen, uram - mondta Titty, de John nem hallhatott belőle egy szót se.

- Ami azt illeti - fogadta őket Susan -, előbb is vizesek voltatok, de most még vizesebbek vagytok. Nincs mibe átöltözzetek.

- De megérte - lelkesült Titty.

- Rendben találtátok a csónakokat? - kérdezte Roger.

- Nagyobb rendben nem is lehetnének. A legénységnek lesz mit meregetni reggel.

- Hány óra van? - kérdezte Peggy.

Susan szerint nem lehetett több három óránál.

- Öt órára jár - nézett a kronométerre John kapitány.

Senki se tudott többé aludni. Hajótörött matrózok voltak ők. Gondterhes hajótöröttek.

- Oda mind a két árbocunk - sóhajtott Nancy kapitány.

- És villám csapott a vitorlánkba - fűzte hozzá John kapitány. - Láttad, mielőtt még becsapott volna, hogy vibrált a kék fény a rúd végében?

- Aztán léket kaptunk, csak úgy ömlött be a víz.

- A kormányos felrohant a fedélzetre. Minden ember a szivattyúkhöz! Ötlábnyi víz a fenékben.

- Ez te voltál, Susan - emlékeztette Nancy.

- Miért nem én? - búsult Peggy.
- Te voltál a második tiszt. A hajóroncsot deszkákra hasogattad, és tutajt készítettél belőle.
- Nem, nem azt csináltam. Nem is csináltunk tutajt.
- Igaz, elfelejtettem. Te voltál, aki felügyeltél a mentőcsónakok leeresztésénél.
- Az egyik hajót *Fecskének*, a másikat *Fruskának* hívták - mélázott Roger.
- A hullámok keresztülsaptak a hajó fedélzetén - merengett Titty. - Elsüllyedt a hajó, és odaveszett a hullámsírban. Valaki megölt egy albatroszt.
- Leeresztettük a mentőcsónakokat, a hajó meg elsüllyedt. Csak mi hatan maradtunk életben.
- Néha a hullámoktól nem láthattuk egymást, és néha igen.
- Nem volt egyebünk a csónakban, mint egy kis kétszersült, egy kevés ivóvíz.
- Napokon és éjszakákon át hányt-vetett bennünket a vihar - mondta Nancy. - Észak-északnyugati irányba tartottunk, ezt már előre eldöntöttük, mikor elhagytuk a hajót. Elköltöttük a kétszersültet, és megittuk a vizet.
- A szél fújt, a menny dörgött, csapkodtak a villámok, és zuhogott a zápor szünet nélkül - mondta Titty -, Roger és én mertük a vizet a *Fecskéből* és Peggy a *Fruskából*.
- Aztán elállt az eső, és napokig étlen-szomjan hányódtunk a tenger vad hullámain.
- És a *Fecskében* sorsot húztunk, hogy kit együnk meg elsőnek - merengett Titty.
- Már ennyire jutottunk, amikor végre megpillantottuk a szárazföldet - ujjongott fel Nancy.
- Még idejében megpillantottuk a szárazföldet - nyalintott közbe Roger.
- A parton nagy hullámtörők voltak - szötte tovább Nancy.
- Egy villám fényénél megpillantottuk a szárazföldet - ábrándozott Titty. - A pálmafák ide-oda hajladoztak a szélben.
- Egész idő alatt villámlott - folytatta Nancy. - Továbbszáguldottunk a hullámtörők között. Csónakjaink felborultak, és mi beléjük kapaszkodtunk. A hullámok messze feldobtak bennünket a partra. Halálosan el voltunk csigázva, de megmenekedtünk.
- A papagáj is - szólt közbe Titty -, és most legkevesebb húsz évre rekedtünk itt. Naponta lessük, nincs-e hajó a láthatáron.
- De honnan a sátor? - akadékoskodott Roger.
- Szerencsére volt az egyik csónakban - fejezte be Nancy. - Mit szólnátok egy adag csokoládéhoz? Peggy, még van egy tábla csokoládénk.

Végre világosodni kezdett. Egy kis idő óta a dörgés mintha jóval a villámlás után következne. A szél is alábbhagyott. Az eső is egyre gyengébben kopogott a sátor falán, végül egészen abbahagyta. A lámpás fénye többé nem töltötte meg a sátrat, kívülről is szűrődött be fény a kanavászon keresztül. A Fecskék és Fruskák kora reggel kivonultak, hogy szemlét tartsanak táboruk romjai fölött. Szél kergette szét a felhőfoslányokat. Egy-egy napsugár már kiszökött a felhőkárpit mögül. A nedves föld csodásan illatozott. A vihar elült.

John bement a sátorba, hogy megkopogtassa a barométert. Az elkezdett emelkedni. Susan elkaparta az átázott hamut a tűzhelyen. Nancy kihozta a köteg száraz tüzelőt. A fahasábok csurogtak a nedvességtől. A tűz csak nehezen gyulladt. A száraz gallyak nélkül sose tudták volna meggyújtani. Titty a romhalmaz alá mászott, ami valaha az ő és a kormányos sátrát jelentette. Előhúzta a papagáj kalitkájának kék huzatát, és kiakasztotta a két botra száradni.

EZ ÚT HAZÁNKBA VISSZAVISZ

Aztán jöttek a bennszülöttek.

Elsőnek Dicksonné érkezett. Alighogy a hajótörött tengerészek meggyújtották a tábortüzet, már látták is az asszonyságot levonulni a mezőn, a Cápa-öböl irányából, egyik kezében tejeskanna, a másikban egy nagy vödör. Dickson úr is vele jött, a vállán egy pár evezővel. Dickson úr kimerítette a vizet a csónakból, eltolta a parttól, és víg fröcskölést csapva az evezőkkel, már szólította is Dicksonné asszonyt a szigetre.

- Mit akarhatnak? - kérdezte Nancy.

Peggy és Titty felmentek a megfigyelőállomásra, hogy kikémleljenek a tóra. Futva jöttek vissza a táborba.

- Flint kapitány érkezik! - ordította Peggy. - Mindjárt itt lesz, utána jön egy másik evezős csónak és a távolban egy motoros is, azt hiszem, a miénk.

- Anyu ül a másik csónakban egy bennszülöttel - jelentette Titty.

- Ha igaz, hogy a mi motorosunk, akkor fogadni merek, anya ül benne.

- Kint a tóban még magasak a hullámok - jelentette Titty -, de anyu már minden baj nélkül túljutott rajtuk.

Mindnyájan leszaladtak a partra. Épp arra értek oda, hogy Dickson úr kilépett a csónakból, és felhúzta azt a partra. Az asszonyság kikászálódott a nagy vödörrel és a tejeskannával. A vödör tetején egy tálcá fedőnek, alóla gőz csapott elő.

- Nem, ez nem moslék, hiába gondolják. Ez zabkása ázott ürgék etetésére. Maguk igazán ügyesek, hogy meg tudták gyújtani a tüzet. Az éjszaka le se hunytam a szemem, mindig magukra kellett gondolnom abban az ítéletidőben. Uram teremtem, mintha vödörből öntötték volna! Szóval maguk találták meg Mister Turner ládáját, amit elloptak?! Én meg azt hittem, talán maguk vitték el. Dickson mesélte nekem tegnap este, amikor visszajött a faluból.

A Fruskák és Fecskék egymásra néztek. Hát itt mindenki mindig mindent tud?

- Zabkása - fintorgott Roger.

- Igen, zabkása. Aki meg van tömve forró zabkásával, abban nem marad hely a hideg számára. Van kanaluk?

- Hogyne volna.

- Csak éppen beleöntöm a tejet a vödörbe, és kicsit felkavarom. A cukrot még otthon beletettem.

A következő percben a négy *Fecske* és a két *Fruska* ott kuporgott a veder előtt, és forró tejet és zabkását kanalazott ki belőle. Minden falatnál érezték, hogyan melegszik át a belsejük tőle.

- Ezt nevezik közös tálból zabkásaevésnek - lelkesült Titty.

Aztán jött Flint kapitány.

- No, ez igazán okos gondolat volt, asszonyság - volt a első szava. - Én is gondolhattam volna rá. A zabkása az igazi. Egy, kettő, három, négy, öt, hat. Rendben van, senkit sem mosott el a vihar az éjszaka.

- Hét - javította ki szemrehányóan Titty. - Megfeledkezett a papagájomról. Azt mondta a villámnak: „Szép Polly!”

- Hát akkor hét, és a két sátnak fuccs, azt már látom. Sejtettem. Szép kis vihar volt. Még most se volt könnyű az evezés, pedig már elült a szél.

Aztán jött anyu Holly Howe-ból, a szép szál bennszülött, Jackson úr szállította át a csónakján. Három nagy termoszt hozott, tele forró kakaóval.

- Jó reggelt, Dicksonné, kedves magától, hogy gondolt rájuk. Attól féltem, nem tudnak tüzet gyújtani.

- Isten bizony valóságos csuda, hogy sikerült nekik.

- A tevizet még nem tudtuk felforralni - szerénykedett Susan. - És egyáltalában nem tudtunk volna tüzet gyújtani, ha Nancy nem gondol rá, hogy néhány gallyat szárazon tartson.

- Ti vagytok a Fruskák? - nézett anyu Nancyra és Peggyre. - Igen, és ez Flint kapitány, bennszülött neve Turner.

- Nagyon örvendek - üdvözölte anyu, és Flint kapitány azt mondta, hogy mennyire sajnálja, hogy nem barátkozott össze hamarább a Fecskével.

- Nem is tudja, asszonyom, milyen hálával tartozom ezeknek a gyerekeknek.

- Gyerekek?! - fortyant fel Nancy, a *Fruska* kapitánya.

- Felfedezők és kalózok - javította ki magát gyorsan Flint kapitány. - Ha ők nincsenek, egész nyári munkám kárba vész.

- Hallottam valamit harangozni. Tegnap este Jacksonné mondott valamit, igazán nagyon örülök, hogy hasznukat vette. Az apjuk azt tartja róluk, hogy nem mulyák, de én nem mindig vagyok benne olyan biztos.

- De anyu - integetett John, és anyu nevetett.

- Kaptam egy papagájt - mesélte Titty, s anyunak be kellett menni a sátorba, hogy megnézzze.

- Én meg egy majmot kapok - büszkélkedett Roger is.

- Mi-i-i-t?

Flint kapitány elmagyarázta a dolgot, és anyu csak annyit mondott, hogy nagyon jó volna, ha a legkisebb majomfajtához tartozna.

- Úgy lesz, asszonyom.

Anyu megnézte a sátrakat.

- Viharban nem érnek egy fabatkát se. Egyszer egy ilyen sátrat csíkokra metélt a szél, és elfújta, mint a pelyhet. Jó, hogy nem kellett benne aludnotok ma éjszaka. Kár, hogy nem jöttetek már tegnapelőtt este haza.

- Aligha hinném, asszonyom - vetette közbe magát Flint kapitány.

- Akkor nem találtuk volna meg a kincset - mondta Titty.

- Fő, hogy azonnal szárazba bújzatok. Mind a négyeteknek hoztam váltást.

- Roger egy cseppet se lett vizes - sietett Susan jelenteni.

- No, ez derék, de te? John meg Titty, olyanok vagytok, mint a mosogatórongy. Szaladjatok le a csónakhoz, kérjétek el a batyut Jackson bácsitól.

Aztán jött a motoros. Búgva, pöfögve futott be a partra, és orrával simán felszaladt a három evezős csónak mellé. A part már zsúfolva volt hajókkal, csaknem olyan hasznavehetetlen kikötő lett belőle, mint a Riói-öböl. Flint kapitány a motoros elé sietett, és Mrs. Blackett partra ugrott, egyenest bátyja karjai közé. Blackettné igen kis növésű hölgy volt, alig nagyobb, mint Nancy, és nagyon hasonlított hozzá. A bennszülött-beszélgetésben, amit folytattak, az ő nyelve forgott leggyorsabban. Flint kapitány és Mrs. Walker épp csak hogy egy-egy szót vethettek közbe.

- Boldog vagyok, hogy itt talállok - mondta Mrs. Blackett Flint kapitánynak. - No most, Ruth...

- Nancy a neve, kalózi minőségben, kedvesem - világosította fel Flint kapitány. - Add meg neki az igazi nevét.

- Hát akkor, Nancy és Peggy, ugorjatok be gyorsan a motorosba, ti haszontalan Fruskák, és bújjatok száraz ruhába. Ott találjátok a kabinban. How do you do, Mrs. Walker? Látom, már ismeri a fivéremet. No meg ezt az én két vadócomat is. Hát ezek lennének itt a Fecskék, akikről kisült, hogy sokkal derekabbak, mintsem bárki is gondolta volna?

Még őhöz is eljutottak a hírek, pedig ő a tó másik oldalán lakott, még Rión is túl.

- Well, ha végeztek a vödörrel - mondta Dicksonné -, én már megyek is a dolgomra. Meg kell etetnem a csirkéket.

A két mama, Flint kapitány, a Fecskék és Fruskák valamennyien megköszönték az asszonyságnak, hogy olyan jó reggelit hozott.

- Hát ami igaz, igaz, nincs is külön étel a zabkásánál. Azt hiszem, nem látom már többé magukat reggelenként. Nagyon fognak nekem hiányozni. Már úgy megszoktam, hogy lessem magukat. No de csak talán eljönnek jövőre is?

- Minden évben, örökkön-örökké, a világ végezetéig - ígérte Titty.

- Mind azt hisszük, amikor még fiatalok vagyunk.

Dickson úr, aki lent várakozott a csónaknál, jó reggelt köszönt, meg jó napot kívánt, amikor elevezett élete párjával. Mindig nagyon szótlán bennszülött volt.

De a többiek annál kevésbé. Csak úgy dőlt belőlük a szó.

Igazi bennszülöttbeszéd volt a viharról meg a betörésről. Néha kérdéseket intéztek hozzájuk, amikre nehéz volt a Fruskáknak válaszolni, ámbár Flint kapitány ki-kisegítette őket. Még Jackson bácsi, a Holly Howe-i szép szál bennszülött is tudni akarta, hogyan találták meg a Fecskék a ládát.

Vége a bennszülöttbeszéd kezdett alábbhagyni.

- Mit szólnátok a pakoláshoz? - kérdezte Mrs. Blackett a Fruskáktól. - Dobáljatok be mindent a motorosba, és gyertek velünk. A *Fruskát* majd magunk után vontatjuk.

- Vontatni a *Fruskát*! - meredt rá Nancy értetlenül. - Vitorla alatt fogunk hazatérni. Nincs szükségünk mentőhajóra.

- Csupa lucsok itt minden - vélekedett a Fecskék édesanyja is -, legjobb, ha azonnal velem jöttök Holly Howe-ba.

- Még nem - kérlelte Titty. - Már egészen megszáradtunk, és még van egy egész húskonzer-vünk és egy halom kenyerünk, és tudod... ez az utolsó napunk.

Szörnyű lett volna, ha a bennszülöttek árja egyszerűen hazasöpri őket, Még ha a legjobb fajtájú bennszülöttek is! Messzi országok felkutatása után a hazavitorlázás már csak fele élvezet. Még el is kell búcsúzni a szigettől! John, Susan és Roger szintén könyörögtek, hogy még maradhassanak. Nancy és Peggy egyszerűen kijelentették, hogy ők bizony nem mennek.

- De mi lesz, ha újra szél kerekedik? - aggódott a Fecskék édesanyja.

Itt közbeszólt Flint kapitány:

- Arról szó se lehet már. Ez csak az első őszi vihar volt. Most kiadta a mérgét, és nem csodálkoznék, ha estére teljes szélcsendet kapnánk. Lehet, hogy holnap megint esik, de mára - kezeskedni mernék - szép idő lesz.

Így hát megegyeztek. Mind bepakolták Jackson bácsi csónakjába, amire napközben már nem volt szükségük. Már ami Holly Howe-ba tartozott, és a motorosba, ami a Fruskáké volt. A motoros elvontatja Jackson urat és hajóját egész a Holly Howe-öböl, úgyhogy a két mama bent ülhet együtt a kabinban.

- Hisz úgymint még annyi minden mondanivalónk van egymásnak - örvendezett Mrs. Blackett.

- Arról, hogy jövőre újra visszajöhessünk? - kérdezte Peggy és Titty egyszerre.

- Talán - mondták a mamák.

Elsőnek Jackson úr csónakjába rakodtak be. Flint kapitány is segédkezett, és így a művelet nem tartott túl soká. Összecsomagolták az átázott sátrakat.

- Majd otthon kiterítem őket, hadd száradjanak - dűnnyögte Jackson bácsi.

A pokrócokat mind egy zsákba gyömösölték. Nancy ki akarta üríteni a szalmát a matracokból. Hadd lobbanjon fel még egy utolsó lánggal a tábortűz!

- Nono! - dörögött Jackson bácsi. - Ez még jó szalma. - Így hát megmentette a tehenek számára.

A Fecskék minden motyóját berakták Jackson bácsi csónakjába. Nem maradt kint egyéb, mint a teásüst, a napi elemózsia, a papagáj kalitkája és John bádogskatulyája.

- Arra nem lesz szükség - vélekedett anyu.

- Benne vannak a hajóokmányok - magyarázta John kapitány.

- Mi még itt tartjuk a sátrakat - jelentette be Nancy kapitány -, de a hálózásokra és más effélékre már nincs szükségünk.

Végre-valahára a bennszülöttek útra készen álltak a parton. Flint kapitány is búcsúzott.

- A bácsi is megy? - kérdezte Titty.

- Megyek a többiekkel a motorosban. Van valami közlendőm édesanyátok számára, tudjátok, a jövő évet illetően. Meg aztán nagyon sok is a dolgom, holnap Londonba utazom. Hisz tudjátok, a majom miatt... De azért estefelé még átnézek hozzátok.

Végre elindult a motoros, két evezős csónakot vontatva maga után, Flint kapitányét rövid kötél, Jackson bácsiét jobbról és balról egy-egy hosszú kötél.

A bennszülöttek integettek.

- Isten veletek, Fecskék! - kiáltotta Mrs. Blackett.

- Ne gyertek későn! - kiáltotta anyu. - Ha hétre otthon vagytok, lehozom Vicky babát a csónakházhoz. Ő szívesen lejön a kikötőbe a tengerről hazatérő matrózok fogadására, akiknek papagájuk is van. Ég veletek, Fruskák!

- Ég veletek, ég veletek! - kiáltotta utánuk Nancy és Peggy.

- Ugye, megígéred, hogy jövőre megint ide jövünk nyaralni?

- Meg, meg! - süvöltött anyu hangja.

Mikor a motoros eltűnt a távolban, a Fecskék és a Fruskák egymásra néztek.

Nagyon morcosak voltak.

- Ezek a bennszülöttek az okai mindennek - pöfögött Nancy. - Túl sok van belőlük. Mindent felforgatnak.

- Anyu nem - erősködött Titty.

- A mienk se, ha egyedül van - mondta Nancy.

- Flint kapitány pedig egyáltalában nem valódi bennszülött - tette még hozzá Titty.

- Csak amikor mind együtt vannak.

- Talán nem is tehetnek róla, szegénykék. Most hál' isten elmentek. Folytassuk a hajótörést. Most az következik, hogy partra vetődtünk. Le kell telepednünk húsz évre, és lessük az elhaladó hajókat.

- De hisz délután már hazamegyünk - kottyant közbe Roger.

- Erről nem szabad beszélni - tiltakozott Titty.

De ez se segített.

Mégis mindenkinek ez járt a fejében, és senki se tudott visszailleszkedni a régi hangulatba.

- Ki kellene merni a hajókat - javasolta John kapitány.

Ez már igen! Valami tennivaló. Mindkét hajóban akadt víz bőven, a nedves ülések csak úgy gőzölögtek és száradtak a napon, ami máris forrón tűzött le, de a vitorlák még mindig csurom-vizesek voltak.

Felvonták, hadd száradjanak, aztán visszamentek a táborba.

A tábor ma jóval kisebbnek tűnt. A fűben, a Fecskék sátra helyén sápadt foltok. Kifakult a fű a fenéklapok alatt, ahol nem érte napfény. A Fruskák sátra magányosan, társtalanul búsult a fák között.

- Gyertek - mondta Nancy -, úgyis le kell bontanunk. Akarom mondani, felszednünk. Jobb lesz, ha mindjárt hozzálátunk. - Keserves dolog volt a rudakat kihúzni a nedves vászonszegélyekből, de mindenki segített.

A lapokat lazán összecsavarták, a rudakat szétszedték, csomóba kötötték, és belecsavarták a fenéklapba.

A Fecskék és Fruskák szomorúan néztek körül a táborhelyen. Nem állt ott egyéb, mint a tűzhely, benne a pislákoló tűz, a papagáj kalitkája a napfényben, Susan teásüstje, néhány bögre, a konzervdoboz, egy halom kenyér és John bádogdoboz. Bús emlékjele annak, hogy ez volt valaha a felfedezők és barátaik, a kalózok birodalma.

- Ha mi elvonultunk - mondta Titty -, jöhet valaki, és újra felfedezheti a szigetet. Mindjárt látni fogja, hogy itt tábor állt. Azt fogja hinni, hogy bennszülöttek tanyája volt.

- Ha valaki el merészei foglalni, nyársra húzzuk - fenyegetődzött Nancy Blackett. - Ez a sziget a mi tulajdonunk. A tiétek meg a miénk, és meg fogjuk védeni mindenki ellen.

- Nyár végén kezdődik az iskola - sóhajtott Peggy.

- Nekünk is - mondta Susan.

- Egész életünkben csak nem járunk iskolába? Felnövünk, és akkor egész éven át itt tanyá-zunk...

- Mi is - mondta Titty -, és télen szánkán szállítjuk az élelmet a tó befagyott tükrén.

- Elkövetkezik majd a nap, amikor igazán tengerre fogok szállni - merengett John - és Roger is. De majd visszajövünk ide szabadságra.

- A majmot is elhozom.

- A papagáj is mindig velem jön.

- Nincs értelme, hogy itt a szárazföldön lézengjünk - türelmetlenkedett Nancy kapitány. - Szálljunk tengerre.

A holmit mind lehordták a kikötőbe, és berakodtak a hajókba. Susan a teáskanna tartalmát ráöntötte a tűzhelyre. Titty körülhordozta a papagájt az egész szigeten, ha majd hazaérkeznek, hadd emlékezzék vissza kedvenc helyeire. Johnnak az utolsó percben eszébe jutott a kötél, amivel a világítótorony fájára a lámpást felhúzták.

Visszaszaladt, megoldotta az egyik végét, hopp - a kötél lepottyant a földre.

Fölcsavarta, és lehozta a kikötőbe. Aztán tengerre szálltak.

A hullámok elpihentek, a szél is elült, de azért még mindig elég erős volt a hullámverés.

- Déli szelünk van - állapította meg Nancy kapitány. - Tudok egy pompás helyet, fent a tavon, ott kiköthetünk. Hazafelé hátszelet kapunk.

- Nyomon követünk - mondta John kapitány, aki szerette volna, hogy a *Fecske* hagyja el utol-sónak a szigetet.

Roger a *Fecske* orrában ült, Titty és a nagy papagájkalitka ott állt közvetlenül az árboc mögött, Susan és John pedig a csónak farában. John kormányzott. Titty, aki közben a papagájjal beszélgetett, megszólalt:

- John kapitány, hogy vesszük be Pollyt a hajószerezésbe?

- Van kapitányunk, kormányosunk, matrózunk és hajósinasunk. Úgy vezetem be: a hajó papa-gája.

- Nálad van a hajószerezés? Alá kell írni, mielőtt még vége a hajóútnak.

John átadta a kormányt a kormányosnak, kinyitotta a bádogdobozt, elővette a szerződést, amit annak idején mindannyian aláírtak a Darien-szirttetőn. Böven volt hely még egy legénységi fő számára. Bevezette: „Polly, a hajó papagája.” Aztán átadta a szerződést a matróznak.

- Írd alá helyette te.

De a matróz kinyitotta a papagáj kalitkáját, a papagáj ünnepélyesen kísétált, mintha érezte volna, hogy üzleti ügyben van rá szükség.

- Nem tudod magad aláírni? - csóválta a fejét Titty. - Igaz, hogy sok matróz se tud írni. Be kell nedvesítenem piszkos karmaidat. Tedd rá karmod jelét.

A papagáj rikácsolt.

- A fizetését követeli - mondta John.

A matróz bevizezte a papagáj piszkos karmait, és aládugta a szerződést. A papagáj erősen rálépett arra a helyre, ahol alá kellett írnia. Jó erős nyomot hagyott, egyik karmának a hegye egészen átszúrta a papirost.

Titty melléje írta: „Polly kézjele.”

- Kész, rajta! - vezényelt Susan; John és Titty lebuktak, amíg a vitorlarúd átcsapott. A *Fecske* megfordult, és továbbcsiklott a másik irányban.

- Nézd, milyen pompás hajó a *Fruska*! - Susan az előttük futó kis fehér vitorlást leste, lobogó fekete-fehér zászlójával és két piros sapkás tengerészével.

- A *Fecske* legalább olyan pompás hajó - szólt halkán John kapitány.

- Még sokkal pompásabb - lelkesült Titty. - Nekünk barna vitorlánk van!

Tovább futkostak, irányt váltogatva, a tó egyik oldaláról a másikra; aztán megint vissza.

Egymérföldnyire járhattak a tó alsó lábánál a gőzösök számára fenntartott kikötőhídtól.

Nagy gőzös haladt el mellettük, tömve utasokkal, akik odasiettek a korláthoz, és mutogattak feléjük. A gőzös kapitánya a kormánynál elővette a távcsövet, azon keresztül figyelte a kis *Fecskét*. A hír, hogyan találták meg a *Fecskék* a ládát, amit Mister Turner Úszóházából elloptak, bejárta már Riót és az egész tó környékét.

Hangos hurrá harsant fel, megint egy és még egy. Az utasok kalapjukat lengették és hurráztak.

- Mi ütött a bennszülöttekbe? - ámuldozott Roger.

Az egyik matróz hátraszaladt a gőzös végébe a zászlórúdhhoz, és a nagy, vörös lobogó félárbocra ereszkedett, majd megint felröpült a magasba.

- Bennünket éljeneznek - mondta John kapitány, és füle tövéig elvörösödött. - Jaj, de rémes!

- Üdvözöltek bennünket - lelkesedett Susan. - Nem kellene viszonzni? A *Fruskák* már viszonzozzák is.

Peggy már ott babrált a zászlóköteleken, és eresztette le a kalózlóbogót.

Titty berakta a papagáját a kalitkába, leeresztette a *Fecske* lobogóját, azután megint felhúzta.

- Jó, hogy már hazamegyünk - restelkedett John kapitány. - Jövőre meg úgyis elfelejtik.

A nagy gőzös továbbcsiklott. A *Fruskák* befutottak a kis öbölbe a tó nyugati partján. A *Fecskék* a nyomukban. Az öblöcskét erdők szegélyezték.

Kis folyó torkollott a tóba. A *Fecskék* és *Fruskák* a folyócska szájánál kötöttek ki.

- Micsoda pompás öböl - mondta John kapitány.

- Egyike a mi legrejtettebb búvóhelyeinknek - árulta el Nancy kapitány -, az egyetlen bennszülöttmentes pont az egész vidéken. Egy lélek se jár erre, csak mi, és senki sem láthat meg, még a vízről sem. Hacsak szándékosan nem kukkantanak be egyenesen ide.

Tüzet raktak, teavizet forraltak a kis patak partján, ami megdagadt az éjszakai eső után. A hordalék a parton csuromvizes volt, csak az erdőben akadt itt-ott egy-egy száraz gally. A tüzet

egy maroknyi száraz mohával gyújtották meg. Nem ment könnyen, de amikor már egyszer lángot fogott, elég jól égett, hogy a teavíz felforrjon. Így a szigettől távol töltötték el az utolsó napot.

Nancy kapitány egyszerre csak észreveszi, hogy a tó már tükörsima.

- Jó időbe telik, míg innen hazavitorlázunk. Várom a rendelkezéseit, parancsnokom!

John felriadt.

Gondolatai egészen másfelé kalandoztak.

- A flotta vitorlát bont, és északnak tart - adta ki végre a parancsot.

A két kis hajó szép csendesen kifutott az öbölből a nyílt vizekre. Gyenge szél fűjt.

- El se hinné az ember, hogy úgy is tud fűjni, ahogy az éjszaka fűjt.

Felfelé vitorláztak a tavon. Az erdőből, a magas domboldalon füstoszlop tekergett.

A szénégetők baltáinak csattogása szállt feléjük a csendes esti légen át.

- Mi már el is mentünk, s ők még mindig ott lesznek.

- Kik?

- A vademberek.

A szél elült, a vitorlarúd hátracsapódott, és a vitorlakötél néha belelógott a vízbe.

- Nem kéne inkább evezni? - kérdezte Roger.

- Hát motoros kéne-e? - vágott a szemével Roger felé John kapitány.

- A világ minden kincséért se! Vitorla az igazi.

A flotta ünnepélyes lassúsággal haladt el a Vadmacska-sziget mellett.

A sziget megint *a lakatlan sziget* volt, amit Titty annyi napon át figyelt, sóvárgott a messze távolból, a Darien-hegyfokról. És mégsem ugyanaz a sziget. Johnnak a kikötő jutott eszébe és a vezető fények, s amikor körülúszta a szigetet, és amikor megmászta a nagy fát. Roger számára mindig az a hely marad, ahol először életében úszott anélkül, hogy feneket érne a lába. Susannak ott volt a tábor, a főzés és háztartás, egy nagy család ellátása. Titty úgy gondolt reá, mint Robinson Crusoe szigetére. Az övé inkább, mint bárkié, mert ő egészen egyedül is tanyázott rajta. Eszébe jutott az ösvény, amit ő tisztított meg a kiálló gallyaktól. A felébredés a sötétben és a bagolyhuhogás, amit hallott. Eszébe jutott az udvarias bűvármadár, eszébe jutott, hogyan evezett ki a *Fruskával*. Odanézett a Kormorán-szigetre, aztán a *Fruskára*, ahogy az csendesen siklott a vízen. Csakugyan ő volt az, aki kinn horgonyzott a *Fruskával* a messze vizeken, a vaksötét éjszakában?

Amikor az Úszóház-öbölnél tartottak, Flint kapitány kievezett hozzájuk, hogy még egyszer elbúcsúzzon.

- Viszontlátásra! - kiáltották karban.

- Jövő esztendőre! - kiáltotta vissza Flint kapitány, evezőjét pihentetve, és követte szemével, amint a flotta lassan tovasiklott a tó tükre a Darien-szirttető felé.

A Darien-szirt alatt a flotta kettévált.

- Ég veletek, ég veletek! - hangzott egyre-másra.

- Emlékezzetek a szövetségre, és egész biztosan visszagyertek jövőre.

- Háromszoros hipp, hipp, hurrá a Vadmacska-szigetnek! - kiáltotta John, és mindnyájan éljeneztek.

- Háromszoros hipp, hipp, hurrá a Fecskéknek! - kiáltotta Nancy.

- És a Fruskáknak! - kiáltotta vissza John.

John kihasználta a szelet, és a Holly Howe-i csónakház felé igyekezett.

A *Fruska* továbbra is irányt tartott, és nemsokára eltűnt az öböl fordulójában.

- Milyen kár, hogy már vége - sóhajtott Roger.

- Vége. A húskonzerveknek mindenesetre vége - jegyezte meg Susan száraz hangon. - Mit szokás a hajóút végén énekelni?

Titty rákezdte, és a többiek is vele énekeltek:

*Ez út hazámba visszavisz,
bennszülött leszek magam is.
Tovább, tovább, tovább...
fel, búcsúcsókra cimborák...*

- Hurrá - sipított közbe Roger. - Nézzétek, ott jön anyu és Vicky baba lefelé a mezőn!...

.oOo.